

੨੭ ਵਾਂ ਸਾਲ

ਜੁਲਾਈ, ੨੦੦੨

ਵਰਿਆਮ

ਸੂਬਾ ਨਿਰੰਜਣ ਸਿੰਘ ਕੱਕੜ
ਜਥੇਦਾਰ

ਸ੍ਰ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੀ ਸੰਪੂਰਨ ਥੀਆ ਰਾਮ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ
ਯਾਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ

ਕਵੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਦੀਵਾਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

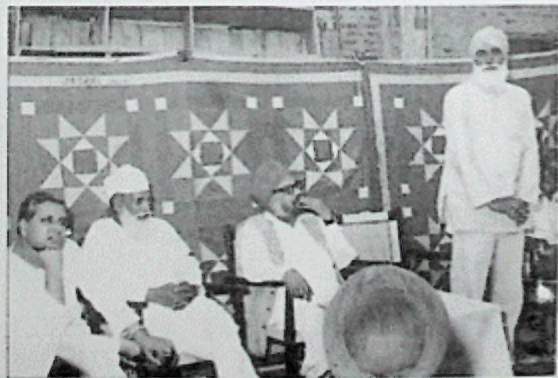
ਰਾਗੀ ਖੜਾਨ ਸਿੰਘ, ਮਨਮੋਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਦਾਕਾਰ, ਕਵੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸੰਪਾਦਕ ਵਰਿਆਮ, ਉ. ਚਾਕਿਰ ਹੁਸੈਨ, ਨਿਸ਼ਾਤ ਖਾਂ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸੁੱਜਾਤ ਖਾਂ, ਉ. ਅਮਜਦ ਅਲੀ ਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਜਗਦੀਬ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ, ਉਸਤਾਦ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ
ਕੰਥਣੀ ਸੰਗੀਤ ਸੰਮੇਲਨ ਸਮੇਂ

ਹਰਿਵਲਤ ਮੇਲਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿਚ

ਕਵੀ ਜੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ

ਸ੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਚੋਪੜਾ (ਹਿੰਦ ਸਮਾਚਾਰ), ਕਵੀ ਜੀ, ਸ੍ਰ. ਸ਼ਾਧੂ ਸਿੰਘ ਹਮਦਰਦ, (ਅਜੀਤ) ਸ੍ਰ. ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕੰਵਲ।

ਵਰਿਆਮ

ਜੁਲਾਈ-੨੦੦੨

ਜਿਲਦ-੨੭

ਅੰਕ-੯

ਸੰਪਾਦਕ
ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ 'ਵਰਿਆਮ'

ਦਫਤਰ ਦਾ ਪਤਾ:	Office Address :
ਮਾਸਿਕ ਵਰਿਆਮ	Monthly WARIAM
ਲਾਹੌਰਵਾਲੀ ਰੋਡ	(Punjabi)
(ਸਾਹਮਣੇ ਸੇਂਟਰਲ ਟਾਊਨ)	Ladowali Road.
ਜਲੰਧਰ- ੧੪੪੦੦੧	Opp. Central Town,
	Jalandhar-144001
ਫੋਨ-ਦਫਤਰ : ੨੨੨੪੪੩	Ph. : 222543 (O)
ਘਰ : ੪੫੬੨੮੯	456289 (R)

ਵਰਿਆਮ ਦੇ ਦਰ

ਇਹ ਅੰਕ	੧੫-੦੦
ਸਲਾਨਾ ਚੰਦਾ	੧੫੦-੦੦
ਪੰਜ ਸਾਲ ਲਈ	੫੦੦-੦੦
ਜੀਵਨ ਮੈਂਬਰ	੧੫੦੦-੦੦
ਵਿਦੇਸ਼ ਲਈ	੨੫ ਪੈਂਡ ਜਾਂ ੩੫ ਡਾਲਰ

ਹਵਾਈ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ
ਚੈਕ ਡਰਾਫਟ Monthly Wariam ਜਾਂ ਕੇਵਲ
Wariam ਦੇ ਨਾਂ ਅਤੇ ਹੀ ਭੇਜੇ ਜਾਣ।

ਵਰਿਆਮ ਸਕੂਲਾਂ ਕਾਲਜਾਂ ਲਈ ਪਰਵਾਨ

'ਵਰਿਆਮ' ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਖਿਆ ਵਿਭਾਗ
ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ ੩-੧-੭੭
ਐਡੀਟਰਜ਼, ਮਿਤੀ ੩-੩-੭੭ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬ
ਪੰਜਾਬ ਭਰ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ, ਕਾਲਜਾਂ ਤੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀਆਂ
ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ।

ਤਤਕਰਾ

ਜਿਉ ਦਰਿਆਵੇ ਢਾਹਾ—ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ----- ੨
ਕਵੀ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ—ਅਮਰ ਭਾਰਤੀ ----- ੩
ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ—ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ—੫
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਝਰੋਖੇ 'ਚੋਂ
—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ ----- ੯
ਕਿੰਨੇ ਮਿਠ ਬੋਲਕੇ ਸਨ ਸਾਡੇ ਕਵੀ ਜੀ
—ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦ ----- ੧੦
ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੋਮਾ
—ਪ੍ਰਿੰ. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ ----- ੧੧
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ—ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰਾਲਾ ----- ੧੨
ਸੁਹਿਰਦ ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ
—ਸੁਥਾ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ ----- ੧੩
ਜਬਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ—ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ----- ੧੭
ਵਿਛੜੇ ਕਵੀ ਨੂੰ—ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤਰਸ ----- ੨੧
ਦੋ ਰਚਨਾਵਾਂ—ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤਰਸ ----- ੨੩
ਦੋ ਕਵਿਤਾਵਾਂ—ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਬਾਜਵਾ ----- ੨੪
ਆਤਮਕ ਸ਼ਾਂਤੀ—ਸਿਵਨਾਥ ----- ੨੫
ਗੀਤ—ਕੰਵਰ ਇਕਬਾਲ ----- ੨੫
ਰੁਬਾਈਆਂ—ਪ੍ਰਿੰ. ਨਵਰਾਹੀ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ----- ੨੫
ਅਸੀਮ ਸ਼ਾਂਤੀ—ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ ----- ੨੫
ਭਾਈ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼—ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ—੨੭
ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਿਲ ਲੇਖਕ ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਦੀ ਹੱਡ ਬੀਤੀ
—ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਭੋਗਲ ----- ੩੭
ਖਬਰਨਾਮਾ ----- ੩੯
ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ----- ੪੯

ਅੰਤ ਤੋਰਿਆ ਪਿਆਰਾ ਦਾ ਨਾ, ਨਾ ਸਾਡੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ
ਬੋਨਾ ਤੋਰਿਆ ਮਿਹਰਾਂ ਦਾ ਨਾ ਸਾਡੀਆਂ ਨਿਤ ਉਪਾਧਾਂ ਦਾ
ਮਾਣ ਕਿਹੜੀ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰੀਏ ਪੁਤਲੀ ਵਾਂਗ ਨਿ-ਕਰਮਣ ਹਾਂ
ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਪੁਰਾਈਏ ਦਸਿਆ ਏਹੋ ਸਾਧਾਂ ਦਾ।

ਮੈਂ ਨਾ ਮੰਗਾਂ, ਮੰਗ ਨ ਹੋਵੇ, ਡਰ ਲਗੇ—ਕੀ ਮੰਗਾਂ ?
ਮੇਰੀ ਮੰਗ ਅਧੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਹੀ ਮੰਗਣੋਂ ਸੰਗਾਂ
ਅਣਮੰਗੇ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਵੇ, ਵਾਹ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ :
ਤੇਰੀ ਬਖਸ਼ ਸੂਰਜੀ ਵੇਖੀ, ਮੈਂ ਬਿਨ ਮੰਗੇ ਚੰਗਾਂ।

ਢੰਠਾ ਆਣ ਦੁਆਰੇ ਤੋਰੇ, ਹੁਣ ਨਾ ਪੈਣ ਵਿਛੜੇ
ਪਛਤਾਵਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਲੱਗਾ, ਬੀਤ ਗਏ ਜੋ ਬੰਡੇ
ਅੰਦਰੋਂ ਪਲ ਨ ਦਈ ਜੁਦਾਈ, ਡਰਦੇ ਡਰਦੇ ਆਖਾਂ :
ਨਿਰਮਾਣਾਂ ਦਾ, ਕਹਿਣ, ਮਾਣ ਤੂੰ, ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਹੋਥ ਜੋੜੇ।

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

ਵਰਿਆਮ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨

ਜਿਉ ਦਰਿਆਵੇ ਢਾਹਾ

ਪਿਛਲੇ ਅੰਕ ਦੇ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੰਨੇ ਛਪ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਿੱਤਰ ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਣੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸਸਕਾਰ ਤੇ ਪੁਜਣ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਛਾਪਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿੰਨ ਸਫ਼ੇ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਪਹਿਲੀ ਵਿਓਂਤ ਨਾਲੋਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ ਅਸੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਮਾਤਰ ਕੁਝ ਸਾਮਗਰੀ ਛਾਪ ਸਕੇ। ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਸੰਨ ੧੯੬੦ ਦੇ ਹੀ। ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਗੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸੰਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਦਾ ਅੰਸ਼ਕ ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਸ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਰਚੇ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਹੀ ਲੇਖ ਦੇ ਸਕੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਹੀ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ। ਕਵੀ ਜੀ ਨਮਿਤ ਸਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਰੇ ਬੁਲਾਰੇ ਬੋਲਣੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਹੁਣ ਛਪਣੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਉਲੂਮਾ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਹੀ ਹੈ। ਪਰਚੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਹਰ ਇਕ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਛਾਪਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉੱਥੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਹੋ ਕੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।

ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਨਾਮਵਰ ਚਿੰਤਕ, ਲੇਖਕ, ਸ. ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਲੇਖ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਭਾਈ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਮਿਰਗੋਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਮਿਰਗੋਸ਼ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਮਿਲੀ ਜੋ ਬਾਹਲੀ ਸਾਫ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਲੇਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦਾ ਉਤਮ ਨਮੂਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਗਏ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਇਕ ਕਨਸੇਅ ਕੰਨੀ ਪਈ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜੱਥੇਦਾਰ, ਹੱਲੇ ਦੇ ਗਤਗੱਜ ਦੀਵਾਨ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੂਬਾ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਕੱਕੜ ਲੰਮੀ ਬੀਮਾਰੀ ਬਾਦ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ ਹਨ।

ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਨਿਧਨ ਦੀ ਖਬਰ ਸਾਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਜੱਥੇਦਾਰ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਿਧਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਉਂਕਾ ਹੀ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਦ ਦਸਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਪਏ ਭੋਗਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਨਾ ਵੀ ਬਾਦ 'ਚ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਖਬਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਜੱਥੇਦਾਰ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਮਤ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਲਈ ਮਹਾਨ ਕਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁਗੀਲਾ ਅਤੇ ਰਸੀਲਾਪਣ ਸੀ ਕਿ ਬਦੋਬਦੀ ਮੋਹ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ, ਪਿਆਰ, ਸਾਦਗੀ ਅਤੇ ਨਿਰਛਲਤਾ ਦੇ ਅਸੀਂ, ਸਦਾ ਹੀ ਕਾਇਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਦੀ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨ ਲਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਂਦੇ ਬੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੇਖਕ ਵਰਗ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤਾਂ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨਮਿਤ ਤਗਤੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗੇ ਹੋਣਗੇ। ਵਡੇ ਲੰਗਰ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਚਾਰ ਸਤਰਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਵੀ ਹੈ। ਜੱਥੇਦਾਰ ਦੀ ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਾਂਹ ਵੀ ਉੱਚੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰ ਵੀ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਕਰ ਸਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਰਿਆਮ ਦੇ ਇਸ ਅੰਕ ਦੇ ਟਾਈਟਲ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਲਾ ਸਕੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼। ਵਰਿਆਮ ਵਿਚ ਛਪਿਆ ਇਕ ਪੁਰਾਣਾ ਲੇਖ ਹੀ ਮੁੜ ਇਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਸਰਧਾਂਜਲੀ ਅਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਜਾਣ ਬਾਦ ਇਕ ਲੰਮਾ ਸਿਲਸਲਾ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮੌਤ ਦਾ। ਰੱਜ ਕੋਈ ਮੌਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਹੀ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਇਸੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਹੀ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਫਰੀਦਾ ਮਉਤੋਂ ਦਾ ਬੇਦਾ ਏਵੇਂ ਦਿਸੈ

ਜਿਉ ਦਰਿਆਵੇ ਢਾਹਾ॥

ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ

ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਥੋਂ ੧੬ ਸਾਲ ਵੱਡੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ, ਉਦੋਂ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ੧੩ ਕੁ ਸਾਲ ਸੀ। ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਕ ਹੋਲੇ ਮੇਲੇ ਸਮੇਂ ਹੋਏ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ ਜੀ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਇਕ ਗੀਤ ਨੁਮਾ ਕਵਿਤਾ ਬੋਲੀ ਸੀ—“ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹਾਂ ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹਾਂ।” ਮੇਰੇ ਬਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਬੜਾ ਕੋਤੂਹਲ ਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਤੇ ਪੰਛੀ ਜੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਬਣੀ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਤੇ ਪੰਛੀ ਜੀ ਦੋਵੇਂ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹਨ।

ਪੱਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਤੇ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਦਾ ਇਹ ਸੁਮੇਲ ਅਨੋਖਾ ਤਾਂ ਲੱਗਾ ਸੀ ਪਰ ਗੈਰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਾ। ਸਿਵਾਏ ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਤੇ ਆਸਤਿਕਤਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਕੁਦਰਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਵਾਜਬ ਵੀ ਲੱਗਾ। ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਆਸਤਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਵੀ ਉਦੋਂ ਕਿਥੇ ਸੀ ? ਪਰ ਦੋਸ਼ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸੰਘਰਸ਼ ਤਾਂ ਹਰ ਘੜੀ ਹਰ ਪਲ ਹੁੰਦਾ ਦਿੱਸਦਾ ਸੀ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦੌਰ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਵਾਏ ਫਿਰਕੂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ, ਹਿੰਦੂ ਮਹਾ ਸਭਾ, ਜਾਂ ਆਰ.ਐਸ.ਐਸ. ਮੁਸਲਿਮ ਲੀਗ ਤੇ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਲੋਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਦੀ ਸਿਆਸਤ ਅੱਜ ਦੀ ਸਿਆਸਤ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਸਿਆਸਤ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਹੀ ਦੇਣਾ। ਆਪਣੀ ਮਨ ਬੁੱਧੀ, ਭਾਵਨਾ ਆਪਣਾ ਵਕਤ, ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਆਪਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੁਖ ਸਮ੍ਰਿਧੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਆਪਣੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤਿਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਲਾਠੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫੌਜ ਦੀ ਗੱਲੀ ਨਾਲ। ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਾਹ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤੇ ਉਹ ਸੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ। ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਤੇ ਸਿੱਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਸਨ ਹੀ ਕਾਂਗਰਸ ਵੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਜਮਾਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਸਮੇਤ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਜਮਾਤ ਸੀ।

੧੯ ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੱਧ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਧਨਾਢ ਸਰਦਾਰਾਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਓਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦਾ ਸ਼ਿਗਾਰ

ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਜਿਹੇ ਕਾਰੀਗਰ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੋਏ ਰਾਹਬਰ ਨੇ ਆਮ ਕਿਰਤੀ ਕਿਰਸਾਨ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਬਿਗਲ ਵਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੁਵੱਲਾ ਸੀ ਰਾਜਨੀਤਕ ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਕ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਮਨੋਰਥਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਸੀਮਤ ਜਿਹੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹੀ ਹਾਸਿਲ ਹੋਈ ਸੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਬਦਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਰਹੇ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨੋਰਥਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਪਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ ਜੁਲਮੀ ਦੌਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਤਾਂ ਬੁਧਵਾਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿਆਸੀ ਗਰੁੱਪ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਲੇ ਸਿਆਸੀ ਕਾਰਜ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲ ਲਈ। ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਰਲਦੇ ਜਾਣ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਸੰਤ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਆਲਿਮ, ਮਹਾਰਾਜ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ, ਸੰਤ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਅਰਬੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ, ਸੰਤ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਸੱਦੇਵਾਲੀਏ, ਸੰਤ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਲਾਇਲਪੁਰੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਆਦਿ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਥਿਆਰ ਬਣਿਆ ‘ਸਤਿਜੁਗ’ ਅਖਬਾਰ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਹੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ।

ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਾਇਲਪੁਰੀ ਜੀ ਤੱਕ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਕਲਮਕਾਰ ਕਾਂਗਰਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੰਛੀ ਜੀ ਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਆਏ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬੁਧਵਾਨਾਂ ਦਾ ਝੁਕਾਅ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਨੇ ਕਾਂਗਰਸ ਵਲੋਂ ਬਦੇਸ਼ੀ ਵਸਤਾਂ ਦੇ ਬਾਈਕਾਟ ਵਿਚ ਡੱਟ ਕੇ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਆਲਿਮ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਵਲੈਤੀ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਫੁਕਿਆ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅੱਗੇ ਧਰਨੇ ਦਿੱਤੇ, ਜਲਸੇ ਜਲੂਸਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ—ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਗਏ।

ਮੈਨੂੰ ਜਦੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਤੇ ਪੰਛੀ ਜੀ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਹਾਸਿਲ ਹੋਈ ਉਦੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾਤਾ ਸੰਤ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਲਾਇਲਪੁਰੀ ਜੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਕਾਂਗਰਸੀ ਸਾਂ। ਪਰ ਪੰਛੀ ਜੀ ਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਮੇਰੇ

ਉਪਰ ਵੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਰੋਗ ਚੜ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਗੁੜਾ ਰੋਗ ਹੀ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਉਦੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹੋਣਾ ਕੋਈ ਓਪਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਗਦੀ। ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਸਿਧਾਂਤਕ ਪੱਖ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਨਾਅਰਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ 'ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਦੇ ਗਲ ਤੋਂ ਅਮੀਰੀ ਦੀ ਛੁਰੀ ਲਾਹੁਣੀ ਹੈ। ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਦੇ ਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੇਠਲੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸਨ। ਅਮੀਰਾਂ, ਸਰਦਾਰਾਂ, ਜਗੀਰਦਾਰਾਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਉਦੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਛਪਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਠੀਕ ਠਾਕ ਕਰ ਕੇ ਛਾਪਿਆ ਸੀ।

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਵਾਰੀ ਫਿਰ ਕਵੀ ਜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਬਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਦੇ ਚਾਰੇ ਚੁੱਕੌਰੇ ਜਿਹੜੇ ਵੀਹ-ਤੀਹ ਪਿੰਡ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਸੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਬੁਧੀਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਤਾਂ ਸਾਹਿਤ ਸਾਧਨਾਂ ਲਈ ਪੁੱਗਿਆ, ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਨਾਅਰੇ ਕਿ 'ਉਹ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਦੇ ਗਲ ਤੋਂ ਛੁਰੀ ਲਾਹੁਣਗੇ' ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸੋਚ ਦਿੱਤੀ। ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸੋਚ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਦੀ ਚਾਬਣੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਦੇ ਵੀ ਲੁਕਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਵੀ ਜੀ ਦਾ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹੋਣਾ ਕਦੇ ਅਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕਵੀ ਜੀ ਬੇਸ਼ੱਕ ਨੇਤਾ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਰਜਕਰਤਾ ਹੀ ਰਹੇ ਪਰ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਕਿਆਈ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੁੱਬਕੀ ਰਹੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਬੁਧਵਾਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਜੁੜਦੇ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅੰਤਿਕਬਨੀ ਨਾ ਸਮਝੇ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਬੁਧਵਾਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਸਮੁੱਚੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਜੀਵੇ। ਕਵੀ ਜੀ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ

ਸੋਧ ਦੇਈ ਰੱਖੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਨੌਜਵਾਨ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ, ਦੁੱਖਾਂ-ਸੁੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਬਣੇ, ਉਹ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਈ ਪਨੀਰੀ ਦਾ ਪੱਲਰਿਆ ਅੰਸ਼ ਹੈ।

ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਏਥੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਸੰਪਾਦਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਮੋਟੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਮਾਨ ਹਾਸਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਸ਼ਿਸ਼ਰ ਭਰ ਵਿਚ ਅਮਨ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਇਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਲਹਿਰ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵੀ ਇਸ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਉਘੜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਛਾਣ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਬਣੀ।

ਇਸ ਅਮਨ ਦੌਰ ਦੇ ਮੱਠਾ ਪੈਂਦਿਆਂ ਹੀ ਕਾਰਨ ਵੱਸ ਕਵੀ ਜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋ ਗਏ। ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਵੇਂ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਹਟ ਗਿਆ। ਕਵੀ ਜੀ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਪਾਦਕ ਸਨ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਦੇ ਹੱਕ ਲਈ ਬਣੀ ਸੀ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਸ਼ੀਲਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਰਾਹ ਚੁਣ ਲਿਆ। ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਪੈਰ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅਣਥੱਕ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਮੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਜਾਪੇ ਤਾਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ ਨੂੰ ਨਾਪਣ ਦਾ ਵਡੇਰਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਲੈ ਲਿਆ।

ਅੱਜ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਆਖਰੀ ਥੰਮ੍ਹ ਢਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਦੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮਸਤਕ ਉੱਚਾ ਕੀਤੀ ਖਲੋਤੇ ਦਿਸਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇਗਾ ?

ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਲਗਾਈ ਪਨੀਰੀ ਪੱਲਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਓ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਹੁਣ ਅਧੂਰੀ ਦਿਸੇਗੀ। ਪੱਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਦੀ ਅਦਵੈ ਸੂਰਤ ਦੀ ਥਾਂ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਦੀ ਇਕਾਂਗੀ ਸੂਰਤ।

ਲਹਿਰ ਕਦੇ ਰੁਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਸੂਰਤ ਬਦਲ ਬਦਲ ਕੇ। ਸਾਹਿਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਵਰਿਆਮ ਤਾਂ ਹੈ ਈ ਏ, ਜੋ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕੀ ਰੱਖੇਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਦੇ ਗਲ ਤੋਂ ਛੁਰੀ ਲਾਹੁਣ ਲਈ ਚੱਲਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ

—ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਆਖਰ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਸਨ। ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੌ ਸਾਲ ਪਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਹਸਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਰਣਾ ਤਾਂ ਪੂਰ ਤੋਂ ਆਈ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ? ਉਹ ਅਡੋਲ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ, ਲਉ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਲੈਣਾ, ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਯੂ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਲੀ ਸਰੀਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੱਚ ਲੱਗਣ ਲਾ ਦਿੰਦੇ। ਕਈ ਸੱਜਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਮਖੌਲੀ ਮਿੱਤਰਤਾ ਤੱਕ ਨਿਕਟਤਾ ਸੀ, ਟਿੱਚਰ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸਾਲ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਦੋ ਸਾਲ ਜੋੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਵਰ੍ਹੇ ਜਿਊਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਬੂਠਾ ਨਾ ਪਵੇ।

ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕਨਾਟ ਪਲੇਸ ਵਿਚ ਮਿਲ ਪਏ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਸਰੀਰ ਕੁਝ ਝੱਟਿਆ ਜਿਹਾ, ਕੁਝ ਕੁਮਲਾਇਆ ਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤੇਲ ਘਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਥੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਹੀ ਸੀ।

ਫੇਰ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੋਈ। ਦੋਵੇਂ ਦਾ ਤੇਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਘਟਿਆ ਦਿਸਦਾ ਸੀ। ਤਣੇ ਹੋਏ ਤਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੱਗ ਬਾਗੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ।

ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬੁਢਾਪਾ, ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਸਰੀਰਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਤਦ ਵੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਔਖਾ ਬੀਤਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਕੇਵਲ ਸਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਕ ਲੇਖ ਵਿਚ ਸੋਭ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਆਲਿਮ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਆਲਿਮ ਜੀ ਨੇ ਸੌ-ਸਾਲਾ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦਸ ਦਹਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ 'ਏਕੇ ਬਿੰਦੀ ਦਾਹ, ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਖੇਡਣ ਦਾ ਚਾਅ' ਨਾਲ ਗੱਲ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਉਮਰ ਉੱਤੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਆਲਿਮ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ—

ਆਠ ਬਿੰਦੀ ਅੱਸੀ।

ਮੰਗੇ ਦਹੀਂ ਤੇ ਮਿਲਦੀ ਲੱਸੀ।

ਨਾਏਂ ਬਿੰਦੀ ਨੱਥੇ।

ਬਾਬੇ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅ ਨਾ ਫੱਥੇ।

ਦਾਹੇ ਬਿੰਦੀ ਸੌ।

ਭੜਵਿਆ ਜੀਊਣਾ ਈ ਤਾਂ ਜਿਉ,

ਨਹੀਂ ਢੱਠੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਪਉ,

ਪਰ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਮਗਰੋਂ ਲਹੁ।

ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਨ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਮਨ ਦੀ ਸਾਂਭੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇਕ ਵਾਰ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਆਲਿਮ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਕਵੀ ਜੀ ਬਦਲ ਕੇ ਇਉਂ ਕਰ ਲੈਣਗੇ :-

ਆਠ ਬਿੰਦੀ ਅੱਸੀ।

ਮਿਲਦਾ ਦਹੀਂ ਜੇ ਮੰਗੇ ਲੱਸੀ।

ਨਾਏਂ ਬਿੰਦੀ ਨੱਥੇ।

ਬਾਬੇ ਦਾ ਹਰ ਇਕ ਦਾਅ ਹੀ ਫੱਥੇ।

ਦਾਹੇ ਬਿੰਦੀ ਸੌ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਿਊਣ ਦਾ ਚੱਜ ਆਇਆ,

ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੇ ਰਾਹੇ ਪਉ,

ਗਿਣਤੀ ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲਉ।

ਏਕੇ ਬਿੰਦੀ ਦਾਹ,

ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦਾ ਚਾਅ!

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਿਥੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਛੋਟੀ ਆ ਗਿਆ ਪਰ ਇਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸੌ ਸਾਲ ਵਾਲਾ ਇਰਾਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਏਨਾ ਕਲਮੀ ਕੰਮ ਕਰ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸੌ ਸਾਲ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ੧੯੬੮ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹਨੂੰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਵਧੇਰੇ ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਨਵਯੁਗ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿਖੇ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਲ

ਥੋਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਆ ਗਏ। ਭਾਪਾ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਂ ਦੱਸ ਕੇ ਰਸਮੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਭਾਪਾ ਜੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਿਸਚਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਿੱਛੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਮਗਰੋਂ ਮੈਂ ਭਾਪਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੱਜਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹਨ। ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ, ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਮਰੇਡ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ਜਲੰਧਰ, ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਬਣਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਖਾਤਰ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ ਬਾਰੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੂਕਾ ਵੀ ਅਤੇ ਕਾਮਰੇਡ ਵੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੱਜਣ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੇ।

ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਵਾਹ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੱਤ ਸਾਲ ਮਗਰੋਂ ਪਿਆ। ੧੯੭੫ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੋਕ-ਆਗੂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਜੋਸ਼ ਹੁਰਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਮਾਗਾਟਾ ਮਾਰੂ ਬਾਰੇ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਬੁੱਕ ਸੈਂਟਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਬੇਨਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਪਰੂਫ਼ ਮੈਥੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਪਰੂਫ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬੱਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਰਾਜੇਰੀ ਗਾਰਡਨ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਆ ਪਧਾਰੇ। ਪੁਸਤਕ ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ਜਲੰਧਰ ਵਿਚ ਫੜ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜੇਰੀ ਗਾਰਡਨ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਪੱਕਾ ਨਿਵਾਸ ਸੀ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਘਰ ਵੀ ਚੱਕਰ ਮਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰੂਫ਼ ਵੀ ਦੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ।” ਉਹਨਾਂ ਇਕੱਲੇ ਪਰੂਫ਼ ਹੀ ਨਾ ਦਿੱਤੇ, ਨਾਲ ਮਿਸਰੀ ਅਤੇ ਇਲਾਇਚੀਆਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਿਸਰੀ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਅਤੇ ਇਲਾਇਚੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੋਂ ਕਦੀ ਫਿੱਕੀ ਨਹੀਂ ਪਈ।

ਇਸ ਪਿੱਛੋਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਪਰਤਣ ਮਗਰੋਂ ਅਕਸਰ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਿਖੇ ਵੀ ਗਏ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਗਰੀਬਖਾਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਚਰਨ ਪਾਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਬਣ ਬੀਬੀ ਗੁਰਬਚਨ ਕੌਰ ਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਮਿੱਠਤਾ ਰਹਿੰਦੀ। ਕਵੀ ਜੀ ਮਿਲਦਿਆਂ ਹੀ ਖੀਸੇ ਵਿਚੋਂ

ਮਿਸਰੀ ਅਤੇ ਇਲਾਇਚੀਆਂ ਦੇਣ ਦੀ ਰਸਮ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਖਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਂ ਗੁਰਬਚਨ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ, ਸਾਡੇ ਆਪਸੀ ਪਿਆਰ-ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ ਇਕ ਆਧਾਰ ਸਾਡੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਸਾਂਝ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੱਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹੋਣਾ ਇਸ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਮਨਮੋਹਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੱਸਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲਣ ਦੀ ਇਕ ਵਧੀਆ ਮਿਸਾਲ ਹੋ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਲੰਮੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਸੋਚ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਅਭੇਦਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਹੋਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਠਿਨ ਅੰਤਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਿਰੋਲ ਧਾਰਮਿਕ ਮਹੌਲ ਵਿਚ ਬਿਤਾਉਣ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹ ਇੱਛਾ ਜਿਉਂ-ਦੀ-ਤਿਉਂ ਬਣੀ ਰਹੀ ਕਿ “ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਕੋਈ ਰਸਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹਾਂ।”

ਉਹ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹਰ ਵਾਰ ਇਕ ਸੁਖਦਾਇਕ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਕੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ, ਫੋਨ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੋ ਨਿੱਬੜਦੀ ਸੀ। ਉਤਸ਼ਾਹ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਬਹੁ-ਸੂਤਰੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਤੰਦਰੁਸਤ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਅਤੇ ਬਣੇ-ਫੱਥੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਸਦਕਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਬਖੇਰਦੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਆਨੰਦ ਲਈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸੇ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸੂਤਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆਂ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਆਮ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਬੀਤੇ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਂਤ-ਸੁਭਾਂਤੇ ਸੋਮੇ ਲੱਭਦੇ, ਫਰੋਲਦੇ ਅਤੇ ਫਰਤਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਭਵਿੱਖੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਲਈ ਮੂਲ-ਸਮੱਗਰੀ ਬੜੇ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਿਧੀਬੱਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ-ਬਿੰਦੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਨ। ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ

ਦੀ ਕਾਰਜਾਵਲੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਵਲੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਬਰੀਕੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ 'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇੜਾਂ' ਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ-ਲੜੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ। ਇਸ ਲੜੀ ਵਿਚ ਕਈ-ਕਈ ਸੌ ਪੰਨਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਛਪ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿਚ ਸਮੱਗਰੀ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸੌਚੀਆਂ ਉਹ ਛਪਣਯੋਗ ਰੂਪ ਵਿਚ ਛੱਡ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਹਿਰ-ਗੰਭੀਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੀ ਅੰਕਿਤ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਵਚਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਵੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਇਕ ਅਨੋਖਾ ਪੱਖ, ਵਿਨੋਦੀ ਪੱਖ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਹ 'ਛੋਤੀ' ਨੂੰ 'ਛੋ-ਤੀਹ' ਅਤੇ 'ਬੱਚਾ' ਨੂੰ 'ਬਚਾਅ' ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਵੀ ਜੀ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ-ਸੋਚਾਂ, ਸਤਿਗੁਰੂ-ਰਹਿਤਲ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਜਤਨਸ਼ੀਲ ਸਨ, ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਬਰੀਫਕੇਸ ਤੱਕ 'ਚੋਗੇਓ' ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਫਰੋਲ ਕੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਕ-ਇਕ, ਛੋਟੀ-ਵੱਡੀ, ਘੱਟ-ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਸਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ 'ਦਲੇਰੀ' ਦਾ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮਿਹਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਪਾਤਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਪਿਆਰੇ ਸਿੱਖ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਗੋਂ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬੇਲੀ ਵੀ ਸਨ ਅਤੇ ਸਹਿਪਾਠੀ ਵੀ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਕੋਈ ਘੱਟ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਰੋਗਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਤੁਲਨ ਰੱਖਣਾ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸੀਮਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸੀਮਾ-ਰੇਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪੈਣ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖਲਤ-ਮਲਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ।

'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇੜਾਂ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਲੇਖਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਹ ਇਕ ਚੰਗੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਵੀ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬੁਲਾਰੇ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ-ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ

ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੰਗੀਤ-ਕਲਾ ਦੇ ਵੀ ਉਹ ਚੰਗੇ ਗਿਆਤਾ ਸਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਕਲਮੀ ਸਿਦਕ-ਦਿਲੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ 'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇੜਾਂ' ਦੀ ਛੋਟੀ ਸੋਚੀ ਦੇ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣ ਲਈ ਆਖਿਆ। ੧੯੯੫ ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਪੀ ਆਪਣੀ ਉਸ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਾਰਜ ਦੀ ਉਪਰੇਕਤ ਮਹੱਤਤਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਵੀ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਖਰ ਸਭ ਨੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਅਜਿਹੀ ਕਲਮ-ਕਮਾਈ ਛੱਡ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਸੌ ਸਾਲ ਤਾਂ ਕੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਕ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜੀਵਤ ਰੱਖੇਗੀ।

ਕਵੀ ਜੀ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪੰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹੋ ਸਜੀਵ ਸਜਿੰਦ ਮੁਸਕਰਾਹਟ।

—ਐਨ ਡੀ. ੫੦, ਵਿਸਾਖਾ ਐਨਕਲੇਵ,

ਦਿਲੋਰੀ ੧੧੦੦੮੮

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ

ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਲੋਂ ਸ਼ੋਕ ਮਤਾ

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਆਪਣੇ ੯੩ ਸਾਲਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੀਵਨ ਮੈਂਬਰ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ-ਪਾਤਰ, ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਰਚਣਹਾਰੇ, ਹਲੀਮ, ਮਿੱਠ-ਬੋਲੜੇ, 'ਸਗਲ ਸੰਗ ਹਮ ਕੋ ਬਨ ਆਈ' ਗੁਰਵਾਕ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਦੇ ੨੫ ਮਈ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੋਏ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਉੱਤੇ ਭੁੰਘੇ ਦੁਖ ਤੇ ਅਫਸੋਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਅਰਦਾਸ : ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਬਲ ਬਖਸ਼ਣ।

—ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ

ਪ੍ਰਧਾਨ

ੴ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਬੀ. ਬੀ. ਐਲ ਫੂਡਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਡ

ਸੰਤੋਸ਼ ਨਗਰ X ਰੋਡਜ਼, ਹਿਦਰਾਬਾਦ - 500 059

- ❖ ਬਿਸਕੁਟ ਬਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਮਸ਼ੀਨਾਂ
- ❖ ਵੈਫਰ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਮਸ਼ੀਨਾਂ

ਅਤੇ

ਵਧੀਆ ਬਿਸਕੁਟ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੀ
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕੰਪਨੀ

Pinoneer Manufacturer in India of

- ❖ *Automatic machines for producing Biscuits*
- ❖ *Automatic machines for producing Wafers*
and

Makers of High quality Biscuits

BBL Foods Pvt. LTD.

Santosh Nagar (X) Roads, Hyderabad-500 059 India

Ph: — +91-40-4530680, 82.84

Fax: — +91-40-4530475

E-mail: amber@hdl.vsnl.net.in

Balvinder Pal Singh

Managing Director

Lakhhbir Singh Muchhal *Director*

Bakhshish Singh Muchhal *Director*

ਵਰਿਆਮ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨

ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠ-ਬੋਲੜੇ ਤੇ ਨਿੱਘੇ ਸਨ ਸਾਡੇ ਕਵੀ ਜੀ

—ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦ

ਲੰਮੀ ਸਾਰਥਕ ਆਯੂ ਭੋਗਣ ਉਪਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ੯੩ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਸਦੀਵੀ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਗਏ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਚੋਖੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਿਹਤ ਵਲੋਂ ਨਿਰਬਲ ਬਣਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਵਾਸਾ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਿਰਧ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿਚ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੇ ਉੱਘੇ ਵਿਦਵਾਨ ਤਾਂ ਸਨ ਹੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਖਬਾਰ 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਅਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਵੀ ਅਸਲੋਂ ਨੇੜਿਉਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਮ ਪਤਨੀ ਦੇ ਭਰਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪਰਵਾਨਾ ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਕ ਅੱਗੇ ਵਧੂ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੱਜਣ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ ਅਤੇ 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਪਾਰਟੀ ਪਰਚੇ ਸਪਤਾਹਿਕ 'ਪਰਵਾਨਾ' ਦੇ ਉਹ ਪ੍ਰਿੰਟਰ, ਪਬਲਿਸ਼ਰ ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਲਕ ਸਨ। 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਦੇ ਸਰਕੂਲੇਸ਼ਨ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਅਣਥੱਕ ਘਾਲਣਾ ਘਾਲੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਵੱਡੀ ਕਦਰ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡੀ, ਹੁਣ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮੇਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਲਾਡਲੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਧੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਵਿੱਦਿਆ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸੰਗੀਤ ਵਿਚ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕਵੀ ਜੀ ਤੇ ਪੰਡੀ ਜੀ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਮਾਣ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਪਾਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡੀ ਨੂੰ ਅਖਬਾਰ 'ਜੋਗ ਅਜਾਦੀ' ਵਿਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਲੁਥਾਣਾ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦੇ ਸਪਤਾਹਿਕ 'ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਦੇਸ਼' ਵਿਚ ਵੀ। ਇਸੇ ਸਦਕਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁਰਾਲਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਬਾਵਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਏ ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਦੇਣ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਪੰਦਰਾਂ-ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਸ 'ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ' ਦੀ ਮੈਨੇਜਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਿਭਾਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਵੀ ਜੀ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਚੱਲਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਮੋਟੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਵੀ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਜੋ ਹੋਸਨ ਤਾਂ ਹੱਥ-ਉਧਾਰ, ਪਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਲੋਧੇ ਹੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਤਕ ਜੀਵਨ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਕਵੀ ਵਜੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤਕੜੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਹ 'ਨਿੱਘੇ' ਦੇ ਨਾਂਅ ਹੇਠ 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਤਿੱਖੇ ਵਿਅੰਗ ਵਾਲੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਬੋਲ ਤਾਂ ਪੱਕੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਜਬਾਨੋਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੜੀ ਲੁਭਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਰ ਗੱਲ ਬਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਗੁੰਦਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਮੁਲ-ਉਮੁਲ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੱਥ-ਘੁੱਟਣੀ ਦਾ ਨਿੱਘ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭੁੱਲਦਾ।

ਪ੍ਰੈਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਲੋਕ ਕਵੀ ਜੀ ਮੁੜ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ 'ਸਤਿਜੁਗ' ਸਪਤਾਹਿਕ ਦੀ ਸੰਪਾਦਕੀ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਿਤਾ-ਪ੍ਰਤੀ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਨੇਮ ਨਾਲ ਡਾਇਰੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਹੜੀ ਪਿੱਛੋਂ ਜਾ ਕੇ 'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇੜਾਂ' ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਚਿਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਛਪਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਆਖਰ ਬਾਰਾਂ ਜਿਲਦਾਂ ਵਾਲੀ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪਾਠਕਾਂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸੂਝ ਵੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਵੀ, ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਉੱਤੇ ਵੱਖਿਆਨ ਵੀ ਵਧੀਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ-ਪ੍ਰੇਤਰ ਹਮਰਾਹੀ ਜੀ ਸਾਲਾਂ-ਬੱਧੀ ਭੁੱਤਰ (ਕੁੱਲੂ ਨੇੜੇ) ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਵੀ ਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਪਰਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਚੱਜਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ।

ਸਰਦਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਦੀਆਂ 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਤੇ ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਮੰਡਲ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਜਿਹੇ ਹੀ ਵੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਚੇ ਦੀ ਪੰਜਾਹਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇ-ਗੰਢ ਮੌਕੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਨਮਾਨਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਕਵੀ ਜੀ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਤਾਘ ਨਾਲ ਉਡੀਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਥੋਂ ਏਨੀ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੰਗ ਸਾਡਿਆਂ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। ❖

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ : ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਝਰੋਖੇ ਚੋਂ

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਵਰਤਮਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ। ਰੱਜ ਕੇ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਰੱਜ ਕੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਖਾਧੀਆਂ। ਰੱਜਵਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲਿਆ।

ਕਵੀ ਜੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫੀ ਵੱਡੇ ਸਨ, ਕੋਈ ਪੰਦਰਾਂ ਸ਼ੱਲਾਂ ਸਾਲ। ੧੯੩੨ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਮਹਾ ਵਿਦਿਆਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਭੋਟੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਅੱਠ ਨੌਂ ਸਾਲ ਸੀ।

ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਲਟਕ-ਮਟਕ ਦੇਖਕੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਖਿਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਖੂਬੀ ਦੇਖੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਲੱਗ ਗਏ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਉਗਲੀ ਲਾਕੇ ਤੋਰਨ ਲੱਗੇ।

ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੁਥਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਇਕ ਗੱਲ ਇਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਗਲ ਵਿਚ ਡੋਰੀ (ਸੂਤਲੀ) ਪਾਉਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ 'ਡੋਰੀ ਵਾਲਾ' ਪੈ ਗਿਆ।

ਡੋਰੀ ਵਾਲਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸਟੇਜ, ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਕਵੀ' ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਏ।

ਵਿਦਿਆਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪੈਸੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਸਪਤਾਹਿਕ 'ਸਤਿਜੁਗ' ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਭਰ ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਹਿੰਦੀ, ਉਰਦੂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਮੇਗਜ਼ੀਨ ਅਤੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਏਥੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਰਸਾਲੇ ਪੜ੍ਹਣ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਕਵੀ ਜੀ ਵਿਚ ਜਾਗਰਿਤ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੋ ਜਾ ਸਾਂ।

ਪੈਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਵੀਂ, ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਪੜ੍ਹਣ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਚੱਲ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਕ ਬੰਦੀ ਵੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਰ ਕੁਝ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਇਹ ਅਮਲ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲੱਗਿਆ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਦੇ ਸਨ—ਇਹ ਲੜਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਲਾਂਭੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਛਾਤ ਜਾਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਇਸ ਪੜ੍ਹਣ ਪੜ੍ਹਾਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ

ਫੜਕਣ ਤੱਕ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਣਨੀਤੀ ਬਦਲੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸਾਥੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਤੇ ਰਸਾਲੇ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਗਿਤੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਦੌਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਇਕ ਅਖਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਟਿੱਬਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਕੇ ਰੋਤ 'ਤੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਰੋਤ ਦੇ ਅੱਖਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਮਾਅਨੇ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ।

ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇਕ ਹੋਰ ਉਲਾਘ ਭਰੀ। ਪੈਸੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ 'ਅੱਜ ਦੀ ਖਬਰ' ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਸਕੂਲ ਦੇ ਮੇਨ ਗੇਟ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਅੱਜ ਦੀ ਖਬਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਕ ਹਸਤ-ਲਿਖਤ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ 'ਪਿਆਰਾ'। ਹੋਰ ਕਈ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਲੱਗੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪੁੱਜੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਸੀ ਕਿ ਕਵੀ ਤੇ ਪੰਛੀ ਆਪਣੀ ਪੱਤ੍ਰਿਕਾ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਿਖਦੇ ਹਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਮੁੱਖ ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਹੋਂਦਹਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਚਾਰ ਦਸਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਚਾਰ ਪੈਨਸਲਾਂ ਮੁਹੱਈਆ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰੜ੍ਹਤਾਂ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਰੋ।

ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਫਲਾਗ ਉੱਪਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਸੀ। ਸਪਤਾਹਿਕ 'ਸਤਿਜੁਗ' ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਜੀ ਛੁੱਟੀ ਕਰ ਗਏ। ਕਵੀ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ 'ਸਤਿਜੁਗ' ਦਾ ਸੰਪਾਦਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿਰਫ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਸੀ।

ਸਾਡੀ ਟੈਗ ਹੋ ਗਈ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਛੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਬਣ ਗਈ।

ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਹਸਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਏ। ੧੯੩੪ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਕਾਨਫਰੰਸ ਹੋਈ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।

ਹੋਰ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫਿਰ, ਸ. ਲਾਲ ਸਿੰਘ 'ਕਮਲਾ ਅਕਾਲੀ', ਸ. ਸ. ਅਮੋਲ, ਦੇਵਿੰਦਰ ਸਤਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਸ. ਮੁਨਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਦੁਖੀ ਜਿਹੇ ਮਹਾਨਭਾਵ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ।

ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕਈ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਹੱਥ ਅਜਮਾਉਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟ ਗਏ। ਪਰ ਟੁੱਟ ਟੁੱਟਕੇ ਜੁੜਦੇ ਵੀ ਰਹੇ।

ਉਮਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਸੀ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ-ਕਾਲ ਨੂੰ ਕਲਮਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੰਕਲਪ 'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੜ੍ਹਾਂ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨੇਪਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ। 'ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੜ੍ਹਾਂ' ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਮੁਨਾਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਣਗੀਆਂ। ❖❖

ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੋਮਾ

—ਪ੍ਰਿੰ. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ

ਇਕ ਉਰਦੂ ਦੇ ਕਵੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਕਿੰਨੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ—
“ਯੂੰ ਤੇ ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਸਾਲ ਹੈ ਇਨਸਾਨ ਕਾ ਵਜੂਦ,
ਮਗਰ ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਗਾਹ ਤਰਸਤੀ ਹੈ ਇਨਸਾ ਕੇ ਲੀਏ।”
ਪ੍ਰਸਰ ਨੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਬੰਦੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ,
ਪਰ ਵਧੀਆ ਇਨਸਾਨ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਨਸੀਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,
ਉਹ ਵੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—
“ਦਰਦੇ ਦਿਲ ਪਾਸੇ ਵਡਾ ਜਜ਼ਬਾ ਏਮਾ ਹੋਨਾ,
ਆਦਮੀਅਤ ਹੋ ਯਹੀ ਔਰ ਯਹੀ ਹੈ ਇਨਸਾ ਹੋਨਾ”

ਇਹ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਇਕ ਪਰਮ ਮਿੱਤਰ ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ, ਵਡਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਧਰਮੀ ਹੋਣਾ। ਕਵੀ ਜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁਣ ਸਨ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹੱਸਦਾ ਖੰਡਦਾ, ਪਿਆਰ ਵੰਡਦਾ, ੯੩ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਭੋਗਦਾ, ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਘੱਲ ਕਰਦਾ ਮਿਤੀ ੨੫ ਮਈ, ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਅਲੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਘਾਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਆਮ ਮਿੱਤਰਾਂ ਇਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਵਜੂਦ 'ਚੋਂ' ਦਿਲ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਜਦ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਦਿਹਾਂਤ ਦੀ ਖਬਰ ਅਖਬਾਰ 'ਚੋਂ ਪੜ੍ਹੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੰਜੀ ਤੇ ਲੰਮੇ ਪਿਆਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਫਿਰਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਕਵੀ ਜੀ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਤੇ ਪੱਕੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵੀ ਸਨ, ਪਰ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਠਰੇਮੇ ਨਾਲ ਵਿਚਰਦੇ

ਰਹੇ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਜ ਮਾ. ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ, ਸਾਜਨ, ਕੋਇਲ ਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਕਵੀ ਤੇ ਲੇਖਕ ਹੋਏ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਕਰਵਾਏ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਰ ਮੈਂ ਵੀ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ। ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਪੁਸਤਕ 'ਸਿਮਰਨ' ਰੁਥਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਨਾਮਣਾ ਖੋਟਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਰੁਥਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ 'ਰੁਥਾਈਆਂ ਦੀ ਪਟਾਰੀ' ਜੋ ਕਾਫੀ ਸਾਹਿਤਕ ਰੁਚੀ ਵਾਲੇ ਸਜਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਈ।

ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਐਡੀਟਰ : ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ 'ਸਤਿਜੁਗ' ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਜਾਨ ਪਾਈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਅੰਕ ਆਪ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਖਾਸਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸਮੇਂ ਛਪੇ ਸਿਮਰਤੀ ਅੰਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ। ਕਵੀ ਜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ 'ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ' ਵਿੱਚ ਬਤੌਰ ਪ੍ਰੈਸ ਮੈਨੇਜਰ ਜਲੰਧਰ ਆ ਗਏ। ਮੇਰਾ ਪਿੰਡ ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਦਸ ਮੀਲ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਕਦੀ ਕਦੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਇਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਦਾਲ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਘੱਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਨਮਕ ਘੱਟ ਕਿਉਂ ਪਾਇਆ ਹੈ?” ਕਵੀ ਜੀ ਝੱਟ ਬੋਲ ਉਠੇ, ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਜੇ ਚੀਮਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਹਿਦੇ ਸੀਮਤੀ ਜੀ ਜੇ ਬੜਾ ਜਿਹਾ ਲੂਣ ਹੋਰ ਪਾ ਦਿਉ ਤਾਂ ਦਾਲ ਸੁਆਦ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ

ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਤਲਖ ਕਲਾਮੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।” ਮੈਂ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਐਸੀ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੀਮਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਝਿੜਕ ਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਆਈ।

ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਦੀ ਇਕ ਘਟਨਾ : ਕਵੀ ਜੀ ਉਦੋਂ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਐਡੀਟਰ ਸਨ। ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਕੋਠਾ ਵੀ ਉਦੋਂ ਕੱਚਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਆਗਨ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨਾਲ ਖੂਬ ਸਜਾਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਫੁਲਵਾੜੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇ ਸਨੇਹੇ ਭੇਜਕੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਵੀ ਜੀ ਕੁਰਸੀ ਡਾਹ ਕੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ਦੇ ਉਤੋਂ ਟੱਪ ਕੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਜਾ ਹੱਥ ਲਾਇਆ। ਕਵੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲਵਕੜੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ “ਅੜਿਆ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਕੇ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਤੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਾਜ਼ਕ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਵਲ੍ਹਦਾਰ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।” ਮੇਰੀ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੀ ਹੱਦ ਨਾ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਅਸੂਲ ਬਣਾ ਲਿਆ ਕਿ ਅੱਗੋਂ ਕਦੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ਦੇ ਉਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਣਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੀਕ ਅਪਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਮੇਰੀ ਘਟਨਾ : ਮੈਂ ਜਦ ਸ਼੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਸੀ ਤੇ ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਮੈਂ ਪੱਗ ਸਿੱਧੀ ਕਰ ਲਈ। ਕਵੀ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਵੱਡੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੀਮੇ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਨੇੜਤਾ ਸੀ ਚੀਮੇ ਉਦੋਂ ਪੱਗ ਨਾ ਸਿੱਧੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੇ ਚੀਮੇ ਦੀ ਪੱਗ ਸਿੱਧੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮਾਗਮ ਤੇ : ਇਕ ਵਾਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਅੱਸੂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਬੜਾ ਦੀਵਾਨ ਸਜਿਆ। ਉਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਜੀ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ “ਬੇਬੈਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਲਈ ਬੜਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ, ਸਿੱਖੀ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਸਪਿਰਟ ਭਰੀ, ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਪਿਛੋਂ ਉਜੜੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਨੂੰ ਸਵਾਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤੀ।” ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਇਹ ਅਨੋਖੇ ਬਚਨ ਸਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਵੀ ਜੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਬੇਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਏ। ਹਰ ਹੁਕਮ ਸਿਰ ਮੱਥੇ ਕਬੂਲ ਕਰਦੇ ਸਨ।

“ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਚਲੇ ਗਏ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਬਸਤੀ ਛੱਡ ਕਰ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਏਕ ਦਿਨ ਕਿਆ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਰੋਇਆ ਕਰੇਗੇ।” ਕਵੀ ਜੀ ਦੀਆਂ “ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ” ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਮੰਜ਼ਿਲੇ ਮਕਸੂਦ ਵਲ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ ਸੀ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਸਬਕ ਆਮੋਜ਼-

“ਜੀਨੇ ਵਾਲੇ ਐਸਾ ਜੀ ਔਰ ਮਰਨੇ ਵਾਲੇ ਐਸਾ ਮਰ ਕਿ ਸਬਕ ਦੇ ਜਾਏ ਤੇਰੀ ਮੌਤ ਭੀ ਔਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭੀ”

ਪਿਤ ਭੋਲਵਾਲ

ਭਾਕਖਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

—ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰਾਲਾ, ਐਲਨਾਬਾਦ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਅਸਾਡੇ ਹੈਸ਼ਨ ਬੜੇ ਮਹਾਨ ਕਲਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ ਕੁਲ ਜਹਾਨ ‘ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੈੜਾਂ’ ਲਿਖੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਮਾਲ ਗਿਆਰਾਂ ਜਿਲਦਾਂ ਛਪੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਿੱਦਾਂ ਕਿੱਦਾਂ ਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹੋਰ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਐਸੀ ਜਿਵੇਂ ਚੰਨ ਚਕੋਰ ਮੁਖੜੇ ਵਿਚੋਂ ਫੁੱਲ ਬਿਖਰਦੇ ਜਦੋਂ ਬੋਲਦੇ ਬੋਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਮਗਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਰਦੇ ਬਚਨ ਅਮੋਲ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਮਰਯਾਦਾ ਅੰਦਰ ਸੋਲਾਂ ਆਨੇ ਪੂਰੇ ਕਲਮ ਧਨੀ ਸਨ ਵਾਰਸ ਵਰਗੇ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸੂਰੇ ਛੇਦ ਬੰਦ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ, ਵਾਰਤਕ ਦਾ ਦੀ ਕਹਿਣਾ ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਬਾਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿਣਾ।

ਸਰਸਵਤੀ ਦੀਆਂ ਮਿਹਰਾਂ ਸਦਕਾ ਕਾਵਿ ਉਜਾਗਰ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਦੇ ਚਰਨ ਛੋਹ ਕੋਹੇਨੂਰ ਬਰਾਬਰ ਹੋਏ ਪਿੰਗਲ ਛੇਦ, ਰੁਝਾਈਆਂ ਲਿਖਦੇ ਮਿਆਰ ਜਿੰਨਾ ਦਾ ਉੱਚਾ ਚਸ਼ਮੇ ਵਾਂਗੂੰ ਕਲਮ ਸੀ ਵਹਿੰਦੀ ਲਿਖਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੁੱਚਾ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੋਲ ਅਸਾਡੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਘਾਟ ਸਤਾਵੇ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਲਮ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾ ਤਾਜ਼ੀ ਯਾਦ ਕਰਾਵੇ

ਆਓ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਰਧਾ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਈਏ। ਲੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸੋਧ ‘ਨਿਰਾਲਾ’ ਕਾਵਿ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪਾਈਏ।

੨੭ ਮਈ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੀਬੀ ਗੁਰਬਚਨ ਕੌਰ ਜੀ (ਸੁਪਤਨੀ ਸਵ. ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਕੋਲ ਕਵੀ ਜੀ ਦਾ ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਗਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰੀਬ ੬੦ ਸਾਲ ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ‘ਗੁਰਬਚਨ ਜੀ’ ਆਖ ਸੱਦਦੇ ਰਹੇ। ਕਦੇ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇ। ਉਹ ਸਭ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜੇ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਭਰਾ ਭਰਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੜੇ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਕਵੀ ਜੀ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ਵਿਛੋੜਾ ਸਾਡੇ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਵੱਡੇ ਵਿਗੋਚੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਘਾਟਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੜਾ ਰੜਕਦੀ ਰਹੇਗੀ।”

ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੇ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਕਿ ਕੌਲ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਸਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜੀ? ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੌਲ ਮੈਨੂੰ ਬਰਨਾਲੇ ਵਿਖੇ, ਲਿਖਾਰੀ ਸਭਾ ਬਰਨਾਲਾ ਨੇ ਸਰਦਾਰਨੀ ਹਰਲਾਬ ਕੌਰ ਰੂਪਾਲ, ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਗਈ ਹੋਈ ਸਾਂ। ਉੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਨਾਲ ਰੂ-ਬ-ਰੂ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਮਗਰੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤ ਲੁਧਿਆਣਾ ਪੁੱਜੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਇਥੇ ਪੁੱਜ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸਲੀਕੇ ਵਾਲੇ ਇਨਸਾਨ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦਾ ਢੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਨੇਹ ਅਪਣੇ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕ ਵਾਰ ਮਿਲ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਆਪਣੀ ਛਾਪ ਉਸ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਖ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਚਾਨਣ ਮੁਨਾਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਵਰਤ ਰਹੇ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਕੈਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਘਾਲਣਾ ਨੂੰ ਅਗਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਗੀਆਂ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਵੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣੇ ਰਹੇ।

ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰੀਬ ਦਾਈ ਦਰਜਨ ਚਿੰਠੀਆਂ ਤੇ ਇਕ ਕਵਿਤਾ, ਮੇਰੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਜੁਆਬ ਵਿਚ

ਮੈਨੂੰ ਲਿਖੀ। ਮੈਂ ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਚਿੰਠੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਸੁੰਦਰ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਸੁਹਿਰਦ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਹਿਰਦੇ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲਦੀ ਹੈ—

੨੬-੧੨-੧੯੯੦

“ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਨਾ ਲੇਖਕ ਤੇ ਨਾ ਲਿਖਤ ਦੀ ਅਜੇ ਆਮ ਕਦਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਲੇਖਕ ਦੀ ਹਸਤੀ ਤੇ ਇਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹਦੇ ਉਲਟੇ ਸਿੱਧ ਤੀਰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਨ ਤਾਂ ਕਰਵਾ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੋਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਇਕ ਇਸਤਰੀ ਲੇਖਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕਦਰ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ ਵੀ ਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਵੀ। ਇਹ ਬੜਾ ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਊ ਤੱਥ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਦਕੇ ਹਾਂ ਸ. ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਵੇਖਕੇ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਰੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਤਾਂ ਨਰ ਸਮਾਜ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਰੱਖੀ ਹੈ ਮੈਂ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਨਾਰੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਮਲ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਤਾਂ ਕੀ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਲਿਖਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਉਹ ਛਪੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਉਹਨੂੰ ਪਾਠਕ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੁਹਰਾ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਚਲਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਜੋਗਾ ਪੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਹਾਂ ਗ੍ਰਾਹਕ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਦਿਲਦਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਏਸ ਇੱਕ ਦੇ ਆਸਰੇ ਮੈਂ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਉਠਾਂਦਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।

ਤੂੰ ਬੜੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕੁੜੀਏ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਧਰੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲਿਲ ਲੱਗੀ ਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਕਦਰਦਾਰ ਇਨਸਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਗਈ ਜੁ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ੋਭਾ ਲਈ ਨਾ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਨਾ ਪਤੀਪੁਣੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਜੁ ਸਮਰਪਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਪਰ ਜੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੀ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ।

ਮੇਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟੀ ਮੋਟੀ ਝਲਕ ਸਮਾਜ ਦੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਮੋਰੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਜਿਹੜਾ ਤੂੰ ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅੱਠਿ ਪਹਿਰ ਦਾ ਲੇਖਕ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਕਲਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਲਿਖਣ ਲੱਗਾ ਤਦੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ੬੫-੭੦ ਵਰ੍ਹੇ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਤਾਂ ਵੈਸੇ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਿਸਟਰੀ ਲੇਖਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਡੰਗ ਸਾਰੂ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

-0-

੧੩-੧੨-੧੯੯੦

ਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਲੇਖਕ ਤੇ ਹੀ ਨਿਰਭਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੇ, ਫਿਰ ਛਪਵਾਏ, ਫਿਰ ਜਨ ਸੰਪਰਕ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਵੇਚੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੰਜ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

-0-

੨੧-੨-੧੯੯੧

ਐਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਸੁਆਵਾਂ, ਇਕੋ ਰੋਜ ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਰਪਾ ਹੈ, ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮਲੋਰ ਕੋਟਲੇ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਵੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਆ ਗਈ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਵੀ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਪਏ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਪਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਨਿੰਦਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਤੇ ਜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਇਹੋ ਹਾਲ ਹੋਵੇ।

ਐਤਕਾਂ ਤੁਸਾਂ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਤੇ ਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ, ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਰੀਖ ਲਿਖਣੀ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਾਲ ਮੋਹ ਜਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਪਤਾ ਕਦੋਂ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਮਹਾਨਤਾ ਲੈ ਜਾਵੇ।

-0-

੧੮-੭-੧੯੯੨

ਪਿਆਰੇ ਬੀਬੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਜੀ

ਜਦੋਂ ਕੁਝੀਆਂ ਮੋਰਚੇ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਮੱਲ ਲੈਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ੯ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ

ਲਿਖੀ ਤੇਰੀ ਚਿੱਠੀ ਵੇਖ ਕੇ ਬੀਬੀ ਬੜਾ ਸੁੱਖ ਪਾਇਆ। ਇਹਦਾ ਲੈਟਰ ਹੌਡ ਅਤੇ ਇਹਦਾ ਆਲਾ ਦੁਆਲਾ ਵੇਖਕੇ।

ਮੈਨੂੰ ਉਚੇਚਾ ਚਾਅ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਿ ਵਿਸਤਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥੇ ਦੀ ਸਿਰਮੋਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਾਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਨੋਡਤਾ ਵਾਲੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਬੀਬੀ ਜੀ, ਇਹਦੇ ਕਦਰਦਾਨ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਓ। ਜਿਸ ਪੱਧਰ ਤੇ ਖਲੋਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਰੁਬਾਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਸਹਿਜ ਸਰਲ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਾਗੀਕੀ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਿਮਰਨ ਵੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ 'ਮੇਰੇ ਹਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਸੁਣਾਵੇ ਸੋ ਭਾਈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਬੀਰ' ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ 'ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਗੁਣ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ' ਉਹਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਹੀ ਤਾਂ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਦੀਆਂ ਰੁਬਾਈਆਂ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਉਪਜਦੀਆਂ ਲੱਗਣਗੀਆਂ। ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੀ ਚਾਸ਼ਣੀ ਤੁਹਾਡੇ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੂੜ੍ਹਿਆਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

"ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੋੜਾਂ" ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਕ ਵਸੀਲਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ, ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਵੀ ਲੱਭ ਪਏਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਸਾਰੇ ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਸਿਆਣੀ ਮੇਰੇ ਜਤਨ ਦੀ ਬਲਾਘਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਵਿਸਥਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਾਂਗਾ, ਪਰ ਜੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਹਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਸਟੇਟ ਭੇਜ ਦਿਉ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸੰਕਲਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਕਦੇ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬੜੇ ਸਨੇਹ ਨਾਲ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

-0-

੨੯-੭-੧੯੯੨

ਤੁਹਾਡੇ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਹੁਣ ਵਰਕ ਪਏਗਾ ਚੰਗੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ। ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਇਸ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਉੱਤਮ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹੋ।

ਜੁਬਾਨ ਅਤੇ ਸਟਾਈਲ ਆਪ ਤੋਂ ਆਪ ਸੈਂਟ ਹੋ ਜਾਇਗਾ।
ਬੰਦੇ ਦੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ
ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।

-0-

੧੪-੧-੧੯੯੩

ਬੀਬੀ ਜੀ, 'ਸਤਿਜੁਗ' ਵਿਚ ਆਪ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ
ਵਧੀਆ ਹੈ।

ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ 'ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈ' ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹਿਤ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਜੁਗ ਸਪਤਾਹਿਕ ੨੪ ਪੋਹ ੨੦੪੯
ਦੇ ਸਤਵੇਂ ਪੰਨੇ ਦੀ ਸੱਜੀ ਹੇਠਲੀ ਨੁਕਰੇ ਪੜ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਨੇ
ਵਿਸ਼ਮਾਦ ਨਾਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਲੈ ਆਂਦਾ।

ਸੁੰਦਰ ਕਾਵਿ ਪੁਸ਼ਪ ਲਈ ਸਾਧੁਵਾਦ।

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

-0-

੨੬-੨-੧੯੯੩

ਪਿਆਰੀ ਬਿਟੀਆ ਸੁਰਿੰਦਰ!

ਸਤਿਜੁਗ ਨੇ ੬ ਮਿਤੀ ੧੯-੨-੯੩ ਤੇਗੀ ਕਵਿਤਾ
'ਖੇੜਾ ਹੀ ਖੇੜਾ' ਪੜ੍ਹਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ।

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

-0-

੧੭-੯-੧੯੯੩

ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬੀਬੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਜੀ,

ਇਸ ਵਾਰ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਲੈਟਰ ਫਾਰਮ ਵੇਖਕੇ ਆਨੰਦ
ਆ ਗਿਆ। ਏਦੂ ਘੱਟ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਜਚਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸੰਸਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੰਨਵਾਦ, ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਬੀਬੀ
ਜੋਸਾਂ ਵਾਲਾ ਮਜ਼ਮੂਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ
ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਪਾਸਿਓਂ
ਸਲਾਘਾ ਪੱਤਰ ਆਏ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪੰਨਵਾਦ।

-0-

੧-੯-੧੯੯੩

ਤੁਸੀਂ ਇਸਤਰੀ ਹੋ, ਮਾਂ ਹੋ, ਪਤਨੀ ਹੋ, ਸਿੱਖ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ
ਕੋਲ ਕੋਮਲਤਾ ਹੈ, ਜਜ਼ਬਾਤ ਹਨ, ਕਲਮ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਲਿਖੋਗੇ
ਸਾਖੀਆਂ ਰੂਪ ਲਈ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੈ, ਸਿਹਤ ਵਲੋਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ
ਅਨੰਤ ਕਿਰਪਾ ਹੈ।

-0-

੨੦-੧੦-੧੯੯੪

ਪਿਆਰੇ ਬੀਬੀ ਸੂਬਾ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ ਜੀ,

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮੁਬਾਰਕ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਲ

ਬੀਬੀ ਮਹਿੰਦਰ ਕੌਰ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਹਾਂ
ਇਸਤਰੀ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ।

ਸ. ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਵਧਾਈਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ
ਹਨ। ਪਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚੰਦ ਸ਼ਬਦ ਆਖਕੇ ਖਾਸ ਕਰ ਗੌਰਵ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਕੀਤਾ। ਪਿਆਰੇ ਯਾਦਵਿੰਦਰ, ਭੁਪਿੰਦਰ ਨੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ
ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ।

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

-0-

੧੦-੩-੧੯੯੫

ਪਰਮ ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਸੂਬਾ ਖਰਲ ਜੀ,

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਆਦਰ ਵਿਚ ਸਿਰ ਝੁਕਾਂਦਾ ਹਾਂ।

'ਕੇਮਾਂਤਰੀ ਮਹਿਲਾ ਦਿਵਸ' ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਲਿਖਿਆ
ਤੁਹਾਡਾ ਖਤ ਏਨੀ ਛੋਟੀ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਇਸ
ਦਿਨ ਨੇ ਕਵੀ ਨੂੰ ਨਾਰੀ ਪੱਖੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਹਿਚਾਣ
ਲਿਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ
ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ ਆਏ ਤੇ ਚਲੇ ਵੀ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਪਰ ਅੱਜ ਉਹ ਮਲਕਤੋਂ
ਜੇਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅਟਿਕੇ ਤੇ ਇਕ ਨਜ਼ਮ ਲਿਖਵਾ ਗਏ।

ਜਿੰਨੇ ਸ਼ਬਦ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਪੁਸਤਕ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖੇ
ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ। ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਛ ਨਿਗੂਣਾ ਬੰਦਾ ਜਿਸ
ਨੂੰ ਤੂੰ ਵਡਿਆਇਆ ਫਰਸ਼ ਚੁਕ ਅਰਸ਼ ਤੇ ਖੜਿਆ ਉੱਚਾ
ਮਾਣ ਦਿਵਾਇਆ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਮੰਨਾਂਗਾ, ਲਿਖਦਾ ਰਹਾਂਗਾ।
ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸਾਂ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਹਰਪਾਲ, ਰਛਪਾਲ
ਹੁਰੀਂ ਵੀ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਪੁਸਤਕਾਂ ਛਪਵਾਣ ਦਾ
ਕਾਰਜ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਚਲੇਗਾ ਕਿ ਮੈਥੋਂ ਵੱਧ
ਨੇੜਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ
ਕਲਮ ਉਠਾ ਲਈ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਰਧਾ, ਸਤਿਕਾਰ ਤੁਸਾਂ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਜਾਣੈ, ਉਹਦਾ ਕੀ ਮੁਕਾਬਲਾ।

-0-

੨੯-੧੦-੧੯੯੭

ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਕਾਰੇ ਸੂਬਾ ਖਰਲ ਜੀ

ਆਪ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੁੰਜ' ਦਾ ਪਾਠ ਅੱਜ
ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਦੁੱਤੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ
ਜੱਸ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਨਾਮਥਾਣੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਅਕਟ ਹੈ। ਤੱਥ

ਵਰਿਆਮ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨

੧੫

ਭਰਪੂਰ ਵਾਕਿਆ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਆਪ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਰਧਾ, ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਓਤਪੋਤ ਹਨ। ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸੰਕਲਨ ਵੀ ਨਮਸਕਾਰਨ ਯੋਗ ਹੈ।

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਕਵਿਤਾ

ਨਾਚੀਜ਼ ਕਵੀ ਵਲੋਂ

ਮੇਰੀਏ ਬੱਲੀਏ
ਤੇ ਧੀਏ ਝੱਲੀਏ
ਤੂੰ ਅਹਿਸਾਸਾਂ ਦੀ ਪੁਤਲੀ
ਤੂੰ ਰੂਪ ਦਾ ਮੁਜੱਸਮ
ਤੂੰ ਸ਼ਾਇਰ ਪੁੱਥੋਂ
ਤੂੰ ਜੋਤੀ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ
ਤੇਰੀ ਅਤੁਕਾਤ 'ਆਤਮਾ' ਪੜ੍ਹਕੇ
ਮੇਰੇ ਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਹੋਇਆ
ਬਿਰਧ ਨੇਣਾਂ ਦਾ ਜੋਤਾ
ਅਥਰੂ ਬਣ-ਬਣ ਚੋਇਆ
ਜਾਪਿਆ, ਬੁੱਧ ਦਾ ਬੇਤਰਸ ਭਰਾ
ਆਕਾਸ਼ੀ ਉਡਦੀ ਹੰਸਟੀ ਨੂੰ
ਅਜਲ ਦੇ ਨਿਰਦਈ ਤੀਰ ਨਾਲ
ਇਕ ਵਾਰ ਵੇਰ ਢਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਿੱਛੋਂ
ਲਹੂ ਲਹਾਨ ਕਰ ਗਿਆ!
ਮੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੁਕਾਤ ਕਵਿਤਾ,
ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ,
ਜ਼ਖਮੀ ਪੰਛੀ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਛਿੱਟਾਂ ਸਨ
ਇਸ ਲਹੂ ਵਿਚ ਸ਼ੀਹਣੀ ਦਾ ਰੋਹ ਹੈ
ਤੁਪਕੇ ਤੁਪਕੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੇ ਬੇਬਸੀ ਹੈ।
ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ ਮੈਨੂੰ
ਮੈਂ ਗੁਨਾਹ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਗ਼ਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਮੇਰੇ ਉਹਲੇ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਜ਼ਾਲਿਮ ਤਰਕ
ਖਿਤਖਿਤਾ ਕੇ ਹੱਸੀ ਹੈਂ
ਤੂੰ ਸ਼ਾਇਰ ਨਹੀਂ, ਨਾਮ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈਂ
ਸ਼ਾਇਰੀ ਜਜ਼ਬਿਆਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਤਰਦੀ ਹੈ
ਪਲਪਲ ਜਿਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਲ ਪਲ ਮਰਦੀ ਹੈ
ਸ਼ਾਇਰੀ ਆਨੰਦ ਸਿਰਜਦੀ ਹੈ
ਕਲਪਣਾ ਲੋਕ ਵਿਚ ਵਿਚਦੀ ਹੈ :

ਬੈਠ ਵੇ ਗਿਆਨੀ, ਬੁੱਧੀ ਮੰਡਲੇ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ
ਵਲਵਲੇ ਦੇ ਦੇਸ ਸਾਡੀਆਂ ਲਗ ਗਈਆਂ ਯਾਰੀਆਂ
ਏਥੇ ਨਾ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਨਾ ਅਪੀਲ ਹੈ।
ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ।
ਰੂਪ ਮਤੀ ਵਿਦੂਸ਼ੀਏ।
ਇਕ ਵਾਰ ਮਿਥਿਹਾਸ ਵਿਚ
ਗਾਰਗੀ ਨੇ ਇਹਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ
ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਾ ਨਹੀਂ
ਕਿ ਦੇਹੀ ਬਿਨ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ
ਜੋ ਆਤਮਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਥੇ ?
ਸਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਲੀਲਾ ਔਰਤ ਤੇ ਮਰਦ ਦੀ ਹੈ।
ਤੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਕੌਮਲ ਕਲੀਆਂ, ਰੰਗ ਬਰੰਗ ਫੁੱਲ
ਇਕ ਦੇਵੀ ਮਸਲਹਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਨੇ
ਵੇਰ ਹੀ ਵਨ ਤੇ ਉਪਵਨ ਖਿਲਦੇ ਨੇ।
ਠੀਕ, ਮੈਂ ਨਾਮਧਰੀਕ ਕਵੀ ਹਾਂ
ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਰੂਪ, ਰੰਗ ਅਤੇ ਤਾਜਗੀ ਨਾਲ ਮੋਹ ਹੈ
ਨਾਰੀ ਦੀ ਕੌਮਲਤਾ, ਸੁਹਜ, ਸੁਆਦ ਅਤੇ ਉਡਾਰੀਆਂ
ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਹਨ
ਪੁਰਖ ਦਾ ਪੌਰਸੱਤਵ, ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਸੂਝ ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।
ਅਰਥਾਤ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਮਰਦ ਵੀ ਹਾਂ ਤੇ ਔਰਤ ਵੀ
ਮੇਰਾ ਵਿਕਾਸ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੈ
ਮੇਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਕੋਲੋਪਨ ਵਿਚ ਹੈ
ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਏਸੇ ਲਈ
ਇਕ ਕੋਦਰੀ ਬਿੰਦੂ
ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਧਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ :
ਆਕਰਸ਼ਣ!!
ਸਭ ਪ੍ਰਮਾਤਮਿਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ!!!
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰੀਂ ਬੇਟੀਏ
ਰੂਹੇ, ਆਤਮੇ, ਹੱਥ ਚੰਮ ਵਿਚ ਲਪੇਟੀਏ!
ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ
ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਤੱਕਦੀ ਹੈਂ
ਚੋਟ ਤਾਂ ਲਗ ਚੁੱਕੀ
ਜ਼ਖਮੇ ਜ਼ਖਮ ਕਰ ਚੁੱਕੀ
ਮੇਰੇ ਇਸ ਮੁਆਫੀ ਨਾਮੇ ਨੂੰ
ਮੱਲ੍ਹਮ ਸਮਝੀਂ
ਕੁਝ ਹੋਰ ਨ ਜਾਣੀ।

—ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ

੨੮-੧੯੯੨

ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਕੱਕੜ

—ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ

**ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਕੱਕੜ ਮਿਤੀ ੭ ਜੂਨ
੨੦੦੨ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨਮਿਤ
ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ੧੬ ਜੂਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ
ਪਾਇਆ ਗਿਆ।**

ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੱਲੇ ਦਾ ਟਕਸਾਲੀ ਦੀਵਾਨ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹੱਲੇ ਦਾ ਟਕਸਾਲੀ ਦੀਵਾਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜਥੇਦਾਰ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋ ਕੇ ਉਚੀਆਂ ਸੁਰਾਂ 'ਚ ਧਾਰਨ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਕ ਹੱਥ ਕੰਨ ਤੇ ਹੋਵੇ ਤੇ ਬਾਹੁ ਚੁਕੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਅੱਖਾਂ ਮੀਟੀਆਂ ਹੋਣ। ਥੱਲੇ ਪੰਜਾਹ ਕੁ ਬੰਦੇ ਮਗਰ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ। ਇਕ ਦੋ ਢੋਲਕਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ੨੦ ਕੁ ਜੋੜੀਆਂ ਛੇਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹੋਣ। ਏਨੇ ਕੁਝ ਦੇ ਉਤੋਂ ਦੀ ਜਾ ਕੇ ਜਥੇਦਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਜਥੇ ਵਾਲੇ ਬੋਲਣ। ਜੇ ਤੇ ਲਾਗੇ ਚਾਗੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤਕ ਆਵਾਜ਼ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਟਕਸਾਲੀ ਹੱਲੇ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਹੋਇਆ।

ਮੈਂ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ, ਟਿਕ ਕੇ, ਬੈਠ ਕੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੀਵਾਨ ਸੁਣੇ ਹਨ ਪਰ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਹੱਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਵੇਦਾਰ ਦੀਵਾਨ ਦੇਖੇ ਹਨ।

ਅੱਸੂ ਦੇ ਪਰਯੋਗ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਬੋਹੜਾਂ ਥੱਲੇ ਜਥੇਦਾਰ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਸੀ। ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤ ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭਰਵੇਂ ਜੁੱਸਿਆਂ, ਲੰਮੀਆਂ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋੜੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੀਆਂ ਢਿਲਮ ਢਿਲੀਆਂ ਦਸਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤੇ ਛੇਟੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਮਸਤੀ ਬਖੇਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੂਫੀਆਨਾ ਵਜਦ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਪਰਸੰਗ ਸੀ। ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਜਿਵੇਂ ਕਵਿਤਾ ਦਾ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ, ਤੇ ਪਰਮਾਣਾਂ ਦਾ ਲਾਵਾ ਫਟਿਆ ਹੋਏ। ਆਪਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ 'ਚ ਬਾਹੁ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਬਿਰਹਾ ਭਿਜੀ

ਹੂਕ ਨੂੰ ਲੰਮੀ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੀ ਹੋਕ ਲਾ ਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਅਟੀਆਲੇ ਤੀਰ ਬਣ ਦੇ ਲਗਦੀ। ਜਥੇਦਾਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਪਸੀਨੇ ਪਸੀਨਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਚਮਾਸੇ ਦਾ ਦਿਨ ਦਰਖਤਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਅਹਿਲ ਹੋਏ ਪਏ ਸਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੇ ਜਦੋਂ ਜਥੇਦਾਰ ਉਚੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਮਗਰ ਦੇ ਸੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਜੱਥਾ ਉਸੇ ਧਾਰਨ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦਾ। ਦੋ ਢੋਲਕਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਧਰੋਂ ਨਿਤਨੇਮ ਤੇ ਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਵਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਟਾਉਣ ਨੂੰ ਜੀਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਉਚੇਚਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਵਕਤ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ।

ਰਾਣੀਆਂ ਹੋਲਾ (੧੯੮੦) ਵਿੱਚ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਉੱਚੇ ਸਟੇਜ ਤੇ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਸਿਖਰ ਸੀ। ਜਿਧਰ ਵੇਖੋ ਸਭ ਚਿਟ-ਚਟੈਣ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਪੂਰੇ ਜੋਬਨ ਤੇ ਸੀ। ਸੰਤ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਢੋਲਕੀ ਵਾਲਾ ਮਿੰਟ ਮਿੰਟ ਤੇ ਤਾਲ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਸਿਸਟਮ ਕਰਮ ਹੋਵੇ, ਨਾਲ ਹੀ ਛੇਟਿਆਂ ਵਾਲੇ ਖੜਤਾਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਤਾਲ ਬਦਲਦਾ ਸੀ। ਜਥੇ ਵਿਚ ਖਲੋਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਸਨ ਦੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਟੋਪ ਰਿਕਾਰਡ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਟੇਜ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕ ਵਾੜ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਫੇਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਾਗਿਰਦ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਆ ਖਲੋਤਾ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮੁੱਦ ਮੁੱਦ ਕੇ ਧਾਰਨਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ।

ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਲੇ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸ਼ੈਲੀ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੀ ਅਨੂਠਾ ਸੁਆਦ ਹੈ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਸੰਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਧੁੰਮਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਹੱਲੇ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਤਾਂ ਜਨ ਸਾਧਾਰਨ ਵੀ ਸੁਆਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਈਆਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ 'ਪੰਜਾਬੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ' ਵੀ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਿਆਨ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤਾ

ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਲਿਖਿਆਂ ਵਾਲਾ 'ਆਲਮਾਨਾ' ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਸਾਧਾਰਨ ਬੋਲਚਾਲ ਵਿਚ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ 'ਚ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿਓ ਤਾਂ ਗੱਲ ਬਤੀ ਸਿਧੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਾਇਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਰਲ ਬੋਲੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਨਾਵਟ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸੁਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਖੇਪਤਾ ਵਾਸਤੇ 'ਓਣ ਆਖਿਆ' ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਕਹਾਣੀ ਅਗੇ ਤੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ :

“ਓਣ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਮਾਤ ਲੋਕ ਤੇ ਚਲਿਆਂ
ਓਣ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮਗਰੇ ਈ ਆਇਆਂ
ਓਣ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਦੇ ਤੋਂ ਇਕ ਕਰ ਦਊ
ਓਣ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਦੇ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਕਰ ਦਊ”

ਓਣ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਦਾ ਪੁਤ ਬਣ ਕੇ ਰਿਹਾ
ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਗਰੇ ਈ ਆਇਆ ਜਾਣ। ਆਣ ਕੇ
ਸੂਤ ਕਰੂੰ ਤੇਨੂੰ।”

ਇਹ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੇ
ਦੇ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦਾ ਹੈ।

ਸਾਦਗੀ ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਹਨ। ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਠਣ
ਬੈਠਣ ਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਜੋ ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ
ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਵਸਰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ
ਇਸ ਬੰਦੇ ਦੀ ਕਈ ਘੰਟੇ ਦੀਵਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਨਿਤ ਦੀ ਕਾਰ
ਵੇਖਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ
ਰਹੋਗੇ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ 'ਜਥੇਦਾਰ ਆਹ ਕੀ ਕਹਿ
ਦਿੱਤਾ' ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਉੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ “ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਅਸੀਂ
ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਭੋਰੇ ਚੋਰੇ ਚੁਕ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਆਹ ਤੇ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਜੱਟਾਂ ਖੁਣਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਈ
ਫਿਰਦੇ ਨੇ।”

ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਦਾ ਨੇਮ ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ
ਦਾ ਪਾਠ ਉਹ ਸਫਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। (ਅਕਸਰ ਸਫਰ
ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੀ
ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਕੇ ਕਾਇਲ
ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਨਿਮੀਂ ਨਿਮੀਂ ਬਾਰਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ ਇਵੇਂ ਜਥੇਦਾਰ
ਦੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਆਦ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ
ਹਨ।

ਡਾਲਟਨ ਗੰਜ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਸਲਖਾਨੇ
ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੰਡਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਤਰਸੇਮ
ਸਿੰਘ, ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ:

ਬੱਲੇ ਬੱਲੇ ਆਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ ਰੱਬ ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਪਏ ਨੇ!

ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਸਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ
ਕਹੇਗਾ ਜਥੇਦਾਰ।

ਜਥੇਦਾਰ ਅੱਥ ਚੁਪੇ ਤੇ ਕਹੇ “ਆਹ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ
ਯੱਥਲ ਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ ਉਂ ਚੰਗਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਸੂਬਾ ਸਾਹਿਬ
ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੇਲੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਬਾਗ ਵਿਖੇ ਜਥੇਦਾਰ ਲੰਗਰ ਛੱਕ ਰਹੇ
ਸਨ, ਸੂਬਾ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ “ਓਏ
ਸੂਬਿਓ ਤੁਹਾਡੇ ਭੋਗ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਤਾਂ
ਛਕਾਓ।”

ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਹੈ ਭਰਵੀਂ,
ਉੱਚੀ ਤੇ ਸੁਰੀਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਂ ਉਹ ਜੋ ਆਰਾਮ
ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਮਗਰ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣ। ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ
ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ ਤੇ ਅਤੇ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਵੋਲਕ ਤੇ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦੌਰਿਆ ਸਮੇਂ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ
ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਤ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਚੋਲਕਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ
ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਥੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਗਰਬ ਆਦਿ
ਪੜ੍ਹੇ। ਨਾਲ ਉਗਰਾਹੀ ਤੇ ਜਾਣਾ ਦੀਵਾਨ ਲਾਉਣਾ।
ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਲੇ ਦੌਰਿਆ ਨਾਲ
ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ
ਦੌਰਿਆ ਸਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਸੰਤਾਂ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਓ। ਕਹਿਣ ਲਗੇ, “ਇਕ
ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਕਾਹਲਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅਸਾਂ
ਮਾਂਗੀ ਪਾ ਜਵਾਰ ਕਟਣੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਪਿੰਡ ਜਾਣਾ ਹੈ।
ਪਿਛੋਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਸੰਤ ਕਹਿਣ ਲਗੇ
ਜੇ ਹਰਜ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖ ਲੈਣ ਦੇ। ਫਿਰ ਚੁਪ ਕਰਕੇ
ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਵੇਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਜਵਾਰ ਵੱਢ ਕੇ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ
ਹੋਈ ਹੈ। ਹਲ ਵਾਹ ਕੇ ਪਾੜ ਲਾ ਕੇ ਭਰ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ।
ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਚਲੋਂ ਤੁਹਾਡੇ
ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਤਾਂ ਹਾਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੇਰਾ
ਧਿਆਨ ਪਿਛੋਂ ਪਿੰਡ ਵਲ ਹੀ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ
ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ
ਵੇਖਿਆ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ

ਨੇ ਕੰਮ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।”

੧ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿੰਨੇ ਭਰਾ ਹਨ?

— ਤਿੰਨ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਵੀਰ ਸਿੰਘ।

ਉਲਾਦ ?

— ਦੋ ਮੁੰਡੇ, ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਵਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

੧ ਤੁਹਾਡਾ ਐਡਰੈਸ ਕੀ ਹੈ ?

— ਜਥੇਦਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ

ਪਿੰਡ ਨਕੋਤਾ ਬੇਹੜੀ ਪਿੰਡ ਤੇ ਡਾਕਖਾਨਾ ਨਕੋਤਾ ਜ਼ਿਲਾ ਸਰਸਾ।

੧ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ?

— ਪਿੰਡ ਕੱਕੜ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕੰਢੇ।

ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ? ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ

੧ ਗੋਤ :

— ਸੰਧੂ ਜੱਟ

੧ ਉਮਰ :

— ਸੱਠ ਸਾਲ

੧ ਨਾਮਧਾਰੀ ਕਦੋਂ ਬਣੇ ?

— ਜਮਾਦਰੂ

੧ ਦੀਵਾਨ ਲੋਟਾਂ ਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ?

— ਛੋਟਿਆਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਛੋਟੇ ਵਜਾਉਣੇ, ਫੇਰ ਢੋਲਕ ਵਜਾਉਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਚੰਗੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣ ਜਾ। ਮੈਂ ਜਥੇਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ।

੧ ਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਿਸ ਕੋਲੋਂ ਲਈ।

— ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਤ ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲੋਂ। ਸੰਤ ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਵੀ ਏਦਾਂ ਦਾ ਕਿਤੇ ਬਣ ਜਾਵਾਂ ?

੧ ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਵੀ ਗਏ ਹੋ।

— ਇਹਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਸਿਆਮ ਗਿਆ ਹਾਂ। (ਇਸ ਲੇਖ ਦੇ ਛਪਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਫੇਰ ਸਿਆਮ ਗਏ ਹਨ)

ਘੱਟਿਆਂ ਬੰਧੀ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨ ਲਾਈ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਦਸ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਦਗੀ ਦਾ ਇਕ ਨਮੂਨਾ ਹੈ।

(ਵਰਿਆਮ ਨਵੰਬਰ ੧੯੮੧ ਦੇ ਅੰਕ ਵਿਚੋਂ)

ਹੇਮਕੁੰਟ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਬੱਸ ਨੂੰ ਹਾਦਸਾ

ਬਟਾਲਾ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਹੇਮਕੁੰਟ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਗਈ ਬੱਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਤੇ ਜੋਸ਼ੀ ਮੱਠ ਦੇ ਕੋਲ ਕਰੀਬ ੨੫੦ ਫੁਟ ਡੂੰਘੀ ਖੰਡ ਵਿਚ ਡਿਗ ਪਈ। ਇਸ ਬੱਸ ਵਿਚ ਸਵਾਰ ੧੪ ਯਾਤਰੂਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ੩੦ ਦੇ ਕਰੀਬ ਯਾਤਰੂ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ੩ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਇਲਾਵਾ ਔਰਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸੂਚਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ੯ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਕੇ ਤੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਣ ਦਾ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਸ ਬਟਾਲਾ ਤੋਂ ੨੦ ਜੂਨ ਨੂੰ ਚਲੀ ਸੀ। ਹਾਦਸਾ ੩੦ ਜੂਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਉਤਰਾਚਲ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਵੀਹ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਸਹਾਇਤਾ ਰਾਸ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੱਸ ਦਾ ਡਰਾਇਵਰ ਵੀ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵੀ ਰਾਹ ਨਿਆਰੇ ਹਨ। ਇਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਬਗੈਰ ਝਰੀਟ ਆਉਣ ਦੇ ਹੀ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ।

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਹਿੰਦੀ-ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ
ਸੰਮੇਲਣ ੧੩-੧੪ ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ

ਹਿੰਦੀ ਸਾਹਿਤ ਸੰਮੇਲਨ ਪ੍ਰਯਾਗ ਨੇ ੧੩-੧੪ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ, ਕਵੀਆਂ ਰਚਨਾ-ਕਾਰਾਂ, ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਤੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਮੇਲਨ ਉਲੀਕਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਚ “ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਵਧਦੇ ਰੁਝਾਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਖਤਰਾ” ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਚਰਚਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਿੱਠਣ ਲਈ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਰਚਨਾਤਮਕ ਹੱਲ ਲੱਭੇ ਜਾਣਗੇ। ਸੰਮੇਲਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ੧੩ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ੧੧ ਵਜੇ ਪੰਜਾਬ ਕਲਾ ਭਵਨ ਸੈਕਟਰ ੧੬, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇਗੀ।

ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਜੀਵਨੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦਾ। ਮੇਰਾ ਉੱਤਰ ਸਾਫ਼ ਹੈ— ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਰੋਚਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਤਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵਾਪਰੀ ਹੈ।

ਆਤਮ ਕਥਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਭੂਠ ਨਾਲ ਰੰਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੈਲੇ ਵਿਚਾਰੇ ਤੇ ਬਾਦਲੀਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹੇ ਗਏ ਭੂਠ ਨਾਲ।

—ਜਾਰਜ ਬਰਨਾਰਡ ਸ਼ਾਅ

ਵਰਿਆਮ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨

੧੯

Gram : 'SNIPER'

Hello : 431367

Reputed Manufacturers of :
Superior Quality

SINGLE BARREL

&

DOUBLE BARREL

B. L. — 12 BORE

 GUNS

MODERN GUN WORKS

**OPP. INDUSTRIAL ESTATE,
JAMMU CANTT.**

ਵਿਛੜੇ “ਕਵੀ” ਨੂੰ

—ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤਰਸ, ਅਸਟੋਨੀਆ

ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਮੇਰੀ,
ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੱਜ ਅੱਜ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਆਂ।
ਭਰਦੇ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁੰਘਾਰਾ,
ਅੰਤਮ ਸ਼ਬਦ ਕਥਾ ਤੇ ਆ ਕੇ,
ਸੋਗੀ ਗੀਤਾਂ ਅੱਖੀਆਂ ਭਰੀਆਂ।

ਚਾਲੀਓਂ ਵਧ ਲੇਖਾ ਕੇ ਰੁਕ ਗਏ,
ਹੁੱਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਫੇਰੀ।
ਜਦੋਂ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ;
ਮਿਹਰਾਮਤ ਦੀ ਖੁਹਲ ਪੋਟਲੀ,
ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੀਤੀ ਢੇਰੀ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਉਤਰ ਗਏ ਅੰਦਰ,
ਕਲ-ਮੰਦਰ ਦੀ ਤੁਰੀ ਉਸਾਰੀ।
ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪੱਕੀ ਨੀਹ ਪਵਿਤਰ;
ਬਿਰਹਾ ਆਪ ਮਸਾਲਾ ਬਣਿਆ,
ਜਿਉਂ ਉਭਰੇ ਤਿਉਂ ਚੜ੍ਹੇ ਨਿਖਾਰੀ।

ਚੜ੍ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬਲਾਂ ਦੇ,
ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਤੋੜੇ ਕੰਢੇ।
ਦੂਰੋਂ-ਨੇੜੇ ਮਾਤਰ ਭੂਮੀ;
ਨਰਮ ਗੱਦ 'ਚੋਂ ਗੀਤ ਉਗਾ ਕੇ,
ਲੱਪਾਂ ਭਰ ਭਰ ਹੱਥੀਂ ਵੰਡੇ।

ਇਸੇ ਕਾਲ-ਚਕਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹ ਕੇ,
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਇਕ ਚੱਕਰ ਚਲਾਇਆ।
ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਤੇ ਘੁੱਪ ਅਨੁਰਾ;
ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਗੀ ਹੋ ਰੁਸ਼ਨਾਈ,
ਨਵ-ਮਰਦ ਸਚੇਰਾ ਅੱਗੇ ਆਇਆ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮੈਂਡੇ ਕਾਵ ਹੁਲਾਰੇ,
'ਕਵੀ' ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ।
ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਜਿਵੇਂ ਏਸ ਚਮਨ ਵਿੱਚ;
ਲੰਮੀਆਂ ਮਾਰ ਉਡਾਣਾਂ ਸਾਰੇ,
ਸੁਹਜ ਸਵਰਗ ਰਸ ਪੀਤੇ।

ਇਸ ਪੁੰਡੀ ਨਾ ਬੰਨੀ ਡੋਰੀ,
ਨਿਰਭਓ ਲਗਣ ਉਡਾਣਾਂ।
ਦੇਸ ਛੋੜ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਭਾਵੇਂ;
ਇਹ ਦੂਰੀ ਤੇ ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਰੀ,
ਨਾ ਮਿਣ ਸਕਣ ਉਚਾਣਾਂ।

ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿੱਚ,
'ਕਵੀ' ਬਣ ਨਵ-ਜੀਵਨ ਆਇਆ।
ਮਾਰੂਥਲ ਇਹ ਧਰਤ ਜਗਾਈ;
ਨਵੀਆਂ ਛੁਹਾਂ ਨਵ-ਉਮੰਗਾਂ,
ਇਕ ਮਧਰ-ਪੁਸ਼ਪ ਮਹਿਕਾਇਆ।

ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀਆਂ ਖੁਸ਼ਕ ਫਿਜ਼ਾ ਵਿਚ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੀਆਂ ਵਾਰਾਂ।
ਨੇੜ ਨੇੜ ਦਿਆਂ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚੋਂ;
ਦੂਰ ਦਿਆਂ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚੋਂ,
ਸਭੇ ਜੁੜੀਆਂ ਇੱਥੇ ਤਾਰਾਂ।

ਖੀਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਧਰਤੋਂ ਉੱਠੀ,
ਸੀਤਲਤਾ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਠੀ।
ਬਸੰਤ ਦਿਆਂ ਫੁੱਲਾਂ 'ਚੋਂ ਉੱਠੀ;
ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿਮ੍ਰਤੀ,
'ਸਤਿਜੁਗ' ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਠੀ।

ਸੱਚ-ਸੁੱਚ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸਾਹਿਤ,
ਕਵੀ ਜੀਆਂ ਇਕ ਬੂਟਾ ਲਾਇਆ।
ਰੰਗ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਪੱਛੀ ਚਹਿਕੇ;
ਵੰਨ-ਸੁਵੰਨੀਆਂ ਛੋੜ ਤਰੰਗਾਂ,
ਦੇਸ ਸਾਰੇ ਨੂੰ ਆ ਗਰਮਾਇਆ।

ਵਿਛੜੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਹਲੇ,
ਏਸ ਸੁਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਏ।
ਕੀ ਰਾਜ ਭਵਨ ਕੀ ਧਰਮ ਪੁੰਨਾਵਾਂ;
ਸੰਗੀਤ ਸਭਾਵਾਂ ਸਾਰੇ ਕੋਦਰ,
ਆਪੇ ਗਏ ਰੁਸ਼ਨਾਏ।

ਵਰਿਆਮ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨

੨੧

ਸੰਕਟ ਦੇ ਜਾਂ ਛਾਏ ਬੱਦਲ,
ਇਸ ਗੁਰੂ ਘਰਾਣੇ ਉੱਤੇ।
ਕਵੀ ਜੀਆਂ ਸੱਚ ਕਹੀ ਕਹਾਣੀ:
ਏਸ ਕਲਮ ਨੇ ਸੋਧ ਪਛਾਣੀ,
ਕਬਹੂੰ ਲੋਕ ਨਾ ਸੁੱਤੇ।

ਸੁਖਤ ਸਰੀਰ ਬਲਵਾਨ ਬੋਲ,
ਸਨਮੁਖ, ਸੰਗ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।
ਸਚੀਆਂ-ਸੁਚੀਆਂ ਕਹਿਣੀਆਂ ਜਾਣੇ;
ਬਲਵਾਨ ਹੋਏ ਕਚ ਸਹਿਣੀਆਂ ਜਾਣੇ,
ਭਵਜਲ ਸਾਗਰ ਤਰਨੇ ਵਾਲਾ।

ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਸੀਤਲ ਸਾਹਿਤ,
ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਸੰਭਾਲ।
ਕੂਕੇ ਦੀ ਇਸ ਭੂਮੀ ਉੱਤੇ:
ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੁਆਸ ਨਾ ਕਬਹੂੰ ਸੁੱਤੇ,
ਉਠਿਆ ਕੂਕ ਭੁਚਾਲ।

‘ਕੂੜ ਕਚਹਿਰੀ ਅਸੀਂ ਨਾ ਜਾਣਾ’,
ਸੱਚ ਸਾਗਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਮੋਏ।
‘ਅਟਲ ਭਾਵੀ’ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ,
ਝੁਕੀ ਝੁਕੀ ਆ ਚਰਨੀ ਲੱਗੇ,
ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਥੋਂ ਉਹਲੇ ਹੋਏ।

ਜੀਵਨ-ਨਗਰ ਪਰਾਣ ਹੀਟ ਹੋ,
ਬੇਜਾਨ ਸਿਲ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੋਇਆ।
ਇਕ ਸੰਨਾਟਾ ਛਾਇਆ ਚਿਥੇ;
ਫਸਲਾਂ ਪਾਸੋਂ ਰੁੱਠੀ ਹੋਣਕ,
ਪੱਤਾ ਪੱਤਾ ਰੁਖੀ ਹੋਇਆ।

ਕਿਸੇ ਘੋੜੇ ਨਾ ਹਾਸੀ ਝੂਮਣ,
ਰੁਖੇ ਹੋਣ ਤਬੋਲੇ ਸਾਰੇ।
ਗਾਈਆਂ ਮੱਥਾ ਸਭ ਵੈਰਾਗਣ;
ਪਿਆਰਾਂ ਭਿੰਨੇ ਬਚਨ ਨਾ ਹੋਣੇ,
ਰੁੱਠ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਲੇ ਸਾਰੇ।

ਜਾਨ ਹੀਟ ‘ਜੀਵਨ’ ਨੂੰ ਜੀਵਨ,
ਦਿਤਾ ‘ਕਵੀ’ ਪਿਆਰੇ ਨੇ।

ਰੁਮਕਣ ਲਾਈ ਕੂਲ ਬਲਾਂ ਵਿੱਚ:
ਗਮ ਸੁਤੀ ਸਤਿ ਸੇਵ ਜਗਾਈ,
ਧੀਰਜ ਏਸ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨੇ।

ਉੜ-ਵਿਰਨਾ, ਇਹ ਮਹਾਂ ਮਾਨੁੱਖ,
ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੇ।
ਚਿੰਤਨ-ਹੀਟ ਦੋਹਰੀ ਵਿਚੋਂ:
ਹੱਡ-ਮਾਸ ਦੀ ਢੇਰੀ ਵਿਚੋਂ,
ਮੁੜ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਰੁਮਕਣ ਲਾਵੇ।

ਸਰਾਂ ਪੀੜਾਂ ਨੂੰ ਪੀਵਣ ਵਾਲੇ,
ਨਵੇਂ ਚਮਨ ਵਿੱਚ ਗਾਵਣ ਆਏ।
ਦੋ ਵੀਰ ਦੋ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ;
ਦੋ ਸਾਥੀ ਦੋ ਸਖੇ ਸੁਹੇਲੇ,
ਦਿਹਰੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਣ ਆਵੇ।

ਏਕ ਵੀਰ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਆਈ,
ਵੀਰ ਵਡੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ।
ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਧੁਰੋਂ ਪਛਾਤਾ;
ਦੋਵਾਂ ਸੰਗ ਮਿੱਤਰਤਾ ਨਾਤਾ,
ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਇਸ ਮਾਹੋਂ ਪਸਾਰਾ।

ਸਾਰੇ ਨਾਤੇ ਛੋੜ ਤੁਰ ਗਿਆ,
ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਲੰਮੇਰੇ।
ਏਸ ਰਾਹ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ;
ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਸਾਂ ਸਦਾ ਨਿਭਾਣਾ,
ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਪੋਟੇ ਫੇਰੇ।

ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਯਾਦਾਂ ਪਿਛੇ,
ਆਵਣ ਸਫਲਾ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।
ਇਹ ਦਿਹਰੀ ਹੈ ਕਾਠ ਦੀ ਬੇੜੀ;
ਕਦੇ ਛੋਕ ਜੋ ਪੈਣ ਨਾ ਦੇਂਦੇ,
ਭਵ ਸਾਗਰ ਸਭ ਤਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਕੋਟ ਹੈ?

ਇਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਤ ਘਿਰਿਆ ਬੈਠਾ
ਮਿੱਤਰ ਮੇਰੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ,

ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ—
ਕੀ ਮੇਰੇ ਇਹ ਮਿੱਤਰ ਭੀ ਨੇ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਘੜੀਆਂ,
ਨਵੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਨਾਲ ਅਦਾਵਾਂ
ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਤ ਨੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ।
ਕਈ ਦਖਾਂਦੇ ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਾਰੇ
ਮਨ-ਬਹਿਲਾਂਦੇ ਜਾਂ ਭਰਮਾਂਦੇ,
ਕਦੇ ਕਦੇ ਗੁਲਦਸਤੋਂ ਬਣਦੇ,
ਫੁੱਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਮਹਿਕ ਚੁਰਾ ਕੇ
ਕੰਬਦੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥੀਂ ਦੇ ਕੇ
ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿਉਂ ਰਚਦੇ ਜਾਂਦੇ।

ਸੋਚਾਂ ਰਾਣੀ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,
ਪਰਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਕਰਦੀ ਗੱਲਾਂ,
ਰੂਪ ਨਗਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਗਹਿਰਾ
ਕਾਮਦੇਵ ਦੀਆਂ ਝੱਲੀਆਂ ਛੱਲਾਂ।

ਇਹ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ-ਵਿਛਿਆ ਘੋਰਾ
ਹਰ ਪਾਤਰ ਕਹੇ ਮਿੱਤਰ ਮੇਰਾ
ਇਹ ਜੀਵਨ ਕੀ ਅੰਤ ਹੈ ਤੇਰਾ
ਇਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਾਰਾ ਨਾਤੀ ਤੇਰਾ
ਜਿੰਚਰ ਦਿਹੂਰੀ ਮਾਹੋਂ ਬਸੇਰਾ।

ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ—
ਕਿਸ ਨੇ ਰਚਨਾ ਉਹ ਰਚਾਈ
ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਇਹ ਦੇ ਨੇਤਰ
ਇਹ ਮਨ ਤੇ ਇਸਦਾ ਰੰਜਨ
ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਬੁਢਿਆ ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਹਰ ਬੈ—ਜੋ ਉਗਵੀ ਤੇ ਸੋਚੀ
ਉਸਦਾ ਭੀ ਤੇ ਅੰਤ ਹੀ ਹੋਣਾ।

ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ—

ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੇ ਖੇਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
ਮਨ ਦੇ ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਛਾਵੇਂ
ਮੈਂ ਇਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਬੈਠਾ
ਮਹਿਸੂਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਾਗਤ ਭੀ ਹਾਂ,
ਅਡੋਲ ਜਿਵੇਂ ਅਹਿਲ ਜਿਹਾਂ ਹਾਂ।
ਇਹ ਮਹਿਸੂਸੀ ਇਹ ਜਾਗਰਤ
ਕਿਧਰੋਂ ਆਈ
ਕਿਸ ਮਾਹੋਂ ਸਮਾਈ
ਸੋਮਾ-ਸਾਗਰ ਕੋਟ ਹੈ ਇਸਦਾ ?

ਲਹਿਰਾਂ

ਸਾਸ ਸਾਸ ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਗਾ ਰਿਹਾ
ਇਸ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਡਾਲੀ ਤੇ।
ਤੈਂਡੇ ਲਈ ਇਸ ਘੱਲੀ ਤੇ
ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸਜਨ ਸੰਭਾਲੀ ਤੇ।
ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਦਿਆਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ,
ਇਹ ਮੁਸਕਾਣਾਂ ਵੰਡੇਗੀ,
ਨੈਣੋਂ ਨੂਰ ਝਲਕਦੇ ਰੱਖਣ
ਤੂੰ ਇਸ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਤੇ।

ਹੋਰ ਕਰੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕੋਂ,
ਹੋਰ ਕਰੋ ਇਕ ਵਾਰ।
ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਜੀ ਆਇਆਂ ਆਪਣੇ,
ਗੀਤ ਖੜ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਤਿਆਰ।
ਖੜਗ ਏਸ ਦਾ ਕੱਚਾ ਲੋਹਾ
ਕੂੜ ਨੇ ਅੰਤ ਨਿਖੁੱਟ ਜਾਣਾ,
ਇਸ ਤੋਂ ਸੈ ਸੈ ਵਾਰ ਤਪੇਰੀ
ਗੀਤਾ ਦੀ ਇਹ ਧਾਰ।

(ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਮੈਂ ੬.੮.੮੧ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਸੀ,
ਡਾ. ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸ ਹੋਣ ਸਮੇਂ)

(ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਅੰਦਰ ੩.੯.੮੧ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਸੀ)

ਤੇਰੀ ਯਾਦ

ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖ,
ਮੇਰੇ ਹੰਝੂ ਨਾ ਬੰਮਦੇ।
ਬੋਲ ਤੇਰੇ ਕਰਮਜੀਤ,
ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਲਗਦੇ।
ਸਾਧੂ ਸੁਭਾ ਤੇਰਾ,
ਮਿੱਠ ਬੋਲੜਾ ਤੂੰ।
ਹਾਸਾ ਤੇਰਾ ਮਹਿਫਲਾਂ 'ਚ
ਸਾਨੂੰ ਹੱਸਦਾ ਏ।
ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਾ ਕਰਮਜੀਤ ਤੁਹਾਨੂੰ,
ਤੇਰਾ ਹੀ ਸੁਪਨਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਏ।
ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਤਰਿਵਣਾਂ 'ਚ,
ਤੇਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।
ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ ਕੀਤੀ ਕਾਹਲ,
ਸਾਨੂੰ ਮੁਖ ਵੀ ਨਾ ਵਿਖਾਲਿਆ।
ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਸੀਖਾਂ ਪਿਛੇ ਬੈਠੇ,
ਮੁਲਾਕਾਤੀਆਂ ਨਾਲ ਰੋ ਰਹੇ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬਾਰਕ 'ਚ ਬੈਠਾ,
ਤੇਨੂੰ ਹੀ ਰੋ ਰਿਹਾ।
ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੀ ਨਾ,
ਤੇਨੂੰ ਮੈਂ ਰੱਜ ਕੇ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕਿਆ।
ਕਰਮਜੀਤ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ,
ਇਹ ਕਰਜ਼ ਮੇਰੇ ਤੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ,
ਲਾਹ ਸੰਕਾਗਾ ਨਾ ਇਹ ਕਰਜ਼,
ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਿਛੋੜੇ ਨੇ ਮਾਰਿਆ।
ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖ,
ਮੇਰੇ ਹੰਝੂ ਨਾ ਬੰਮਦੇ।

ਚਿੱਟਾ ਗੁਲਾਬ

ਬਾਬੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਾਗ ਦਾ,
ਗੁਲਾਬ ਖਿੜਿਆ।
ਇਕੋ ਰੰਗ ਜਿਸ ਦਾ,
ਸਾਰੇ ਮਹਿਕ ਵੰਡਦਾ ਏ।
ਰੰਗ ਉਸ ਨੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ,
ਖਿੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ ਸਦਾ ਬਹਾਰ ਉਸ ਦੀ।
ਕਦੀ ਪੱਤਝੜ ਦਾ ਮੌਸਮ ਉਸ ਤੇ,
ਨਾ ਆਇਆ ਏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੇ,
ਇਸ ਦਾ ਬੂਟਾ ਲਾ ਕੇ,
ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਸਿਜਿਆ ਤੇ ਪਾਲਿਆ ਏ।
ਵੇਖ ਰੰਗ ਇਸ ਗੁਲਾਬ ਦਾ,
ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾ ਜਾਂਦੇ।
ਮਹਿਕ ਇਹ ਗੁਲਾਬ,
ਦੇਸ ਪ੍ਰਦੇਸ ਵੰਡਦਾ।

ਮਹਿਕ ਇਸ ਦੀ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਨਸ਼ਿਆ ਜਾਵੇ
ਸਦਾ ਮਸਤ ਉਹ,
ਇਸਦੀ ਮਹਿਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ।
ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲੋੜ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ,
ਇਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ।
ਚਿੱਟਾ ਏ ਗੁਲਾਬ ਖਿੜਿਆ,
ਇਕੋ ਰੰਗ ਜਿਸ ਦਾ।

ਗੀਤ / ਕੰਵਰ ਇਕਬਾਲ

ਚੁੜਾ ਵੀਣੀ 'ਚ ਮਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਸੋਣ ਨਾ ਜਚੇ
ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਰ ਤੇ ਸਿੰਗਾਰ ਹਾਣੀਆਂ
ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ.....
ਕਿਤੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਮਾਰ ਹਾਣੀਆਂ।

ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੀਆਂ ਸਈਆਂ ਰਲ ਤੀਆਂ ਵੇ ਮਨਾਉਣ
ਵੇ ਮੈਂ ਬਿਰਹਾ ਦੀ ਮਾਰੀ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਬਾਝੋਂ ਕੋਣ
ਤੇਰੇ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਚਾਅ ਤੇ ਮਲਾਰ ਹਾਣੀਆਂ
ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ.....
ਕਿਤੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਮਾਰ ਹਾਣੀਆਂ।

ਪਾਉਂਦੇ ਪੈਲਾ ਜਦੋਂ ਮੇਰ, ਕੁਹੂ-ਕੁਹੂ ਕੋਈ ਗਾਵੇ
ਗਮ ਤੋਰੀਆਂ ਜੁਦਾਈਆਂ ਵਾਲਾ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾਵੇ
ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਕਿਤੇ ਚੋਨ ਨਾ ਕਰਾਰ ਹਾਣੀਆਂ
ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ.....
ਕਿਤੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਮਾਰ ਹਾਣੀਆਂ।

ਵੇਖਾਂ ਘੁੰਗੀਆਂ ਦਾ ਜੋੜਾ ਜਦੋਂ ਚਿਤ ਪਰਚਾਉਂਦਾ
ਸੰਗ ਮਾਣੀਆਂ ਬਹਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬੜਾ ਚੋਤਾ ਆਉਂਦਾ
ਜਾਵੇ ਖੁੱਲ੍ਹ-ਖੁੱਲ੍ਹ ਯਾਦਾਂ ਵਾਲਾ ਬਾਰ ਹਾਣੀਆਂ
ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ.....
ਕਿਤੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਮਾਰ ਹਾਣੀਆਂ

ਚੰਨਾਂ ਵਤਨਾਂ ਨੂੰ ਆ ਜਾ ਮੇਰਾ ਜਿਓਣਾ ਏ ਮੁਹਾਲ
ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਵੇ 'ਇਕਬਾਲ'
ਆ ਜਾ ਗੋਰੀਆਂ ਬਲਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਹਾਣੀਆਂ
ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ.....
ਕਿਤੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਮਾਰ ਹਾਣੀਆਂ

ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ
ਵੇ ਚਿੱਤ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ.....

ਇਕਬਾਲ ਫੈਸੀ ਸਟੈਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਜਾਰ, ਕਪੂਰਥਲਾ
ਸੰਪਰਕ : (O) 01822-30701 (R) 31172

ਦੋ ਰੁਬਾਈਆਂ / ਪ੍ਰਿ. ਨਵਰਾਹੀ ਘੁਗਿਆਣਵੀ

ਕਿੰਨੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਲੱਗ ਚੁਕੀਆਂ ਹਨ, ਮਸਲਾ ਹੱਲ ਨਾ ਹੋਇਆ।
ਲੱਖਾਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਡਿੱਗੀਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚ, ਭਰਿਆ ਨਾ ਇਹ ਟੋਇਆ।
ਹਰ ਕੋਈ ਅਮਨ ਦੀ ਹਾਮੀ ਭਰਦਾ, ਪਰ ਜ਼ਹਿਨੀਅਤ ਜੰਗਜੂ;
'ਨਵਰਾਹੀ' ਹੰਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਲੁਕਦਾ ਨਹੀਂ ਲੁਕੋਇਆ।

-0-

ਗੱਲ ਜੰਗ ਦੀ ਕਰਨੀ ਸੋਖੀ, ਐਪਰ ਜੰਗ ਮੁਸੀਬਤ।
ਹਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪਵੇ ਤਾਰਨੀ ਕੀਮਤ।
ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇ, ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਰਾਹ ਛੱਡੋ ;
'ਨਵਰਾਹੀ' ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਸਾਰੇ, ਤੁਹਫ਼ਾ ਅਮਨ ਗਨੀਮਤ।

ਅਸੀਮ ਸ਼ਾਂਤੀ

—ਸੂਬਾ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ

ਜਦ ਕਦੇ ਕਦਾਈਂ
ਦਿਲ ਤੜਫਦਾ ਹੈ
ਆਤਮਾ ਬੇਚੈਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਇਸ ਦਰਦ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚੋਂ
ਕਵਿਤਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ
ਤੇ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਜਜ਼ਬਾਤ
ਮਚਲਦੇ ਨੇ
ਤੇਰੇ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ।

ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਪ੍ਰਤੱਖ
ਤੇਰੇ ਪਾਵਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ
ਇਕ ਅਸੀਮ ਸ਼ਾਂਤੀ
ਵਿਆਪ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਤਮਿਕ-ਸ਼ਕਤੀ

—ਸ਼ਿਵ ਨਾਥ

ਕਈ ਵਾਰੀ ਅਸੀਂ
ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਹੀ
ਦਹਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ
ਕਿ ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ
ਸਾਡਾ ਬਚਾਅ
ਇਸ ਘੋਰ-ਸੰਕਟ ਤੋਂ।

ਇਹ ਸੰਕਟ ਘੋਰ-ਸੰਕਟ
ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਜਾਪਦੇ ਸਾਨੂੰ
ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਚੋਂ
ਖੁਰ ਜਾਂਦੀ ਏ ਸਾਡੀ
ਆਤਮਿਕ-ਸ਼ਕਤੀ

ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਉਹ "ਬਲਾ" ਹੈ।
ਜੋ ਸਾਧਾਰਨ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ
ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਏ ਪੈਗੰਬਰ
ਤੇ ਜਿਸ ਬਾਝੋਂ ਕੋਈ ਮੰਜ਼ਿਲ
ਕਦੇ ਵੀ ਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

—9242-C-Lig

ਫੌਜ-੧੦-ਮੁਹਾਲੀ, ੧੬੦੦੬੧

Our Motto : Best Quality of the Day

High Class Gun Manufacturers
Single & Double Barrels

12-Bore GUNS

Free India Gun Manufacturers

Prop. S. KARTAR SINGH (Jammu-Wale)

6, Industrial Estate, Ashok Nagar,
JAMMU CANTT-3
Ph. : 433810

Sister Concern :
M/S. KARTAR SINGH
ARMS & AMMUNITION DEALERS

ਰਾਮ-ਵਿਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਵੀ
ਭਾਈ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ 'ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼'

—ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਸੰਧੂ ਜੱਟਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲਾ ਸਿਰਹਾਲੀ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪਿੰਡ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੀ ਸੰਧੂਆਂ ਦੇ ਬਾਈ ਪਿੰਡ ਆਬਾਦ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਬਸਤੀਵਾਦੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਸਿੰਘਨਾਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੧੮੫੭ ਈ. ਦੀ ਵੈਸਾਖੀ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਜੁੜ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਦਸ ਵਰ੍ਹੇ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜ ਭਾਗ ਕਰਕੇ ਆਈ ਸਦਾਚਾਰਕ ਤੇ ਨੈਤਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸ, ਮਦਿਰਾ, ਵਿਭਚਾਰ, ਝੂਠ ਕਪਟ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਬਿਆਜ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਪਿੰਡ ਸਿਰਹਾਲੀ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਭੂਮੀਪਤੀ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ, ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਵੀ ਲਾਹੌਰ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਸਾਹੂਕਾਰਾ ਚਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਜ਼ਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਿਆਜਭੀਆ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਤੱਤਕਾਲੀਨ ਪੰਜਾਬ, ਜੋ ਅਟਕ ਤੋਂ ਜਮਨਾ ਦਰਿਆ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਸੀ, ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਚੁੱਸਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਰਾਜਨੀਤਕ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤੱਕ ਸਾਰੇ ਹੀ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਈਕਾਟ ਅਤੇ ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਇਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਨਬੁਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸਾਨਾਂ ਕਿਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦਸਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਏਥੋਂ ਭਜਾਉਣਾ ਇਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ।

ਉਪਰਕਤ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਿਕਨਾਤੀਸ਼ੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਤੋਂ ਏਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪ ਇਸ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਪੰਥ ਨਾਮਧਾਰੀ ਜਾਂ ਕੂਕੇ ਜਾਂ ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੇੜੇ 'ਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਬਿਆਜਭੀਆ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਹਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੁੱਠ ਵਿੱਚੋਂ ਰੁਪਈਆ ਕਢਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਔਖਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਜਬਾਤੇ ਵਿਚੋਂ ਮਾਸ ਕੱਢਣਾ। ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚਮੜੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜਾਵੇ ਦਮੜੀ ਕਿਉਂ ਜਾਵੇ। ਉਹਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਟਾਂ-ਦੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਵਹੀਆਂ ਖੂਹ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਉਸ ਪਾਸ ਰਹਿਣ ਸੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਜਾਹ ਵਰ੍ਹੇ ਫੇਰ ਇਕ ਟੱਕ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਸਿਰਹਾਲੀ ਵਿਖੇ ਲੋਹ-ਲੰਗਰ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਥੇ ਆਏ-ਗਏ ਦੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ੧੮੮੧ ਈ. ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਜਾਰੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੂਕਿਆਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿਚ ਚਿਨ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਤੀਜੇ ਥਾਂ ਤੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੱਟੜ ਕੂਕਾ ਹੈ ਅਤੇ (ਕੂਕਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਤਬਤ ਵਿਚ

ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਟ ਹਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਆਪਣੇ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੂਕਿਆਂ ਦੀ ਹਰ ਗਤੀਵਿਧੀ ਬਰਤਾਨਵੀ ਪੁਲਿਸ ਆਪਣੀ ਸੂਹੀਆ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਘੋਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਬੁੱਚੜ ਬੱਧ ਦੇ ਸਾਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਰਾਇਕੋਟ, ਮਲੇਰਕੋਟਲਾ ਆਦਿ ਵਿਚ ਵਾਪਰਨ ਬਾਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਕੂਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸਖਤੀਆਂ ਦਾ ਦੌਰ।

ਕਾਮਗਾਟਾਮਾਰੂ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿਰਹਾਲੀ ਦੇ ਜੀਵਨੀ ਲੇਖਕ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੋਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ—

“ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਬੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਾਅਦ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ੈਲਦਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰਹਾਲੀ ਆਇਆ। ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ (ਨਾਮਧਾਰੀ) ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ। ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲ ਕੇ ਜ਼ੈਲਦਾਰੀ ਲੈਣੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸੁਦੇਸ਼ੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਿਖਾਸ ਨਾ ਛੱਡਿਆ।” (ਸਫਾ ੨੬)

ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਨੇ ਕੂਕਿਆਂ ਦਾ ਖਹਿੜਾ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਜ਼ੈਲਦਾਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਜੁਆਬ ਸੀ “ਸਾਹਿਬ! ਹੁਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤਾਂ ਲੁੱ-ਲੁੱ ਵਿਚ ਰਮ ਗਿਆ ਹੈ...ਤੂੰ ਰੱਖ ਆਪਣੀ ਜ਼ੈਲਦਾਰੀ”। ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ ਲੜੀਵਾਰ ਜਿਊਟ ਸਿੰਘ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਇੰਦਾ ਸਿੰਘ, ਦੈਆ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ। ਇਹ ਜਿਊਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਵਿਚ “ਸਿਰਹਾਲੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤ” ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ। ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਬਿਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਮਸਤੀ ਭਰਿਆ ਜੀਵਨ ਸੀ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਤ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਮੁਹਾਵੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਕੁਝਮਾਚਾਰੀ ਸੀ। ਸੰਤ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਾਰਨ ਹੀ ਭਕਨੇ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਸਿੰਘ ਕੂਕਾ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਭਾਰਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦੇਸ਼ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਦਰ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਿਆ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਸਿਰਹਾਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਜਿਊਟ ਸਿੰਘ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਦਾ ਭਰਪੂਰ ਵਰਣਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ

ਬੰਦੀ ਜੀਵਨ ਸਮੇਂ ਮਿਆਮਾਰ (ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਰੂਮਾ) ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਰੰਗੂਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਰਗੋਈ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਅਨੇਕ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਜਿਉਂ ਇਹ ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸਿਰ ਤਲੀ ਤੇ ਧਰ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਇਕ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਿਕਰ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੋ ਸਿਰਹਾਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਹੀ ਇਕ ਮਾਤਰ ਐਸਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਮਰਗੋਈ ਬੰਗਲੇ ਦੇ ਧੂਰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਲੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਪਾਸ ਕੱਟਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅੰਤਿਮ ਸਿੱਖ ਰਾਜਾ ਉਦੋਂ ਰੂਸ ਵਿਚ ਸੀ। ਕੂਕਿਆਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਰੂਸ ਦੀ ਸੇਨਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਆਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜਦਾ ਮਚਾਉਣਾ ਸੀ। ਰੂਸ ਤੋਂ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੱਕ ਇਹ ਗੁਪਤ ਪੱਤਰ ਚੱਕ ਰਮਦਾਸ ਦਾ ਸੂਬਾ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਪੱਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤੱਕ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਮਰਗੋਈ ਟਾਪੂ ਵਿਚ। ਇਹ ਸੋਖੀ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਿਲ ਗੁਰਦੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੀ ਉਦੋਂ ਕੂਕਿਆਂ ਦੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਹੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਕਛਹਿਰੇ ਲਾਹਕੇ ਛੱਪੜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਜਿਉਂ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਪਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਫਰ ਜਾਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਠੰਢੀ ਕੀਤੀ।

ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ, ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੁਰੇਣ ਸਿੰਘ। ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੀਆਂ ਸਿਖਰਲੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਕਾਰਣ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਜਿਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਘਰ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਟੁੱਟਣੀ ਹੀ ਸੀ। ਵਧਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬੋਝ ਵੀ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕਿਸਾਨੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਲਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ। ਲੋਕ ਮਾਮਲੇ ਭਰਨ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਛੱਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਹਾਲੀ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬੁਰਜ ਰਾਇਕੇ, ਜੋ ਪਿੰਡ ਮਿਸਲਾ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਪੱਟੀ ਦੇ ਮੁਗਲਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹਿਆ ਸੀ, ਜਾ ਟਿਕਿਆ ਜਿਥੇ ਕੁਝ

ਪਰਿਵਾਰਕ ਭੂਮੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਥੇ ਵੀ ਗੁਜਰ ਬਸਰ ਕਰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਟੱਬਰ ੨੨ ਹਾਤ ਸੰਮਤ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧੯੬੨ ਨੂੰ ਬੁਰਜ ਰਾਇਕੇ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਲਹਿੰਦੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਰਗੋਦਾ ਦੇ ਚੱਕ ਨੰ. ੨੩ ਅਲਫ ਵਿਚ ੬ ਸਾਵਨ ਨੂੰ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਇਥੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੁਪਤਨੀ ਭਾਗੋ ਦੇ ਘਰ ੨੦ ਮੱਘਰ ਦਿਨ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ੧੯੬੪ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਮਤ ਨੂੰ ਨਰਿਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਨਰਿਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪਿਤਾ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸਾਧੂ ਸੁਭਾਅ, ਨਾਮਥਾਣੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸੀ, ਆਏ ਗਏ ਅਭਿਆਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਤੰਗ ਫਿਰਕੂ ਸੋਚ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਿਆ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਾਫਿਰ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਪਾਣੀ ਥਾਅਦ ਹੋਰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਉਹ ਹੁੱਕਾ ਗਰਮ ਕਰਵਾ ਕੇ ਡਾਂਗ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅਤਿਥੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗਮਾਇਣ, ਮਹਾਭਾਰਤ, ਯੋਗ ਵਸਿਸ਼ਟ ਆਦਿਕ ਹਿੰਦੂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਨਰਿਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇਕ ਦੋ ਵਰ੍ਹੇ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਚੰਨਟ ਸਿੰਘ ਮੁਨਸ਼ੀ ਸੀ। ਜਿਸਨੇ ਬਿਸ਼ਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਹਾਲੀ ਦੇ ਖਾਲਸਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ੧੯੮੮ ਈ. ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿਰਸਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਤਰਜਮਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਸਨ। ਬੀਬੀ ਬੰਤੋ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਹੁੰਦਾ (ਲਾਹੌਰ) ਨਾਲ, ਬੀਬੀ ਤਾਰੋ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ “ਰਾਮ ਬੇਲੀ”, ਸਮਸਾ (ਸ਼ੇਖੂਪੁਰਾ) ਨਾਲ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੌਰ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਝੱਬਰ (ਸ਼ੇਖੂਪੁਰਾ) ਨਾਲ ਵਿਆਹੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਔਲਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੌਰ (੮੮ ਵਰ੍ਹੇ) ਹੀ ਜੀਵਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸਤਰਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ (ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ) ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ।

ਨਰਿਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁੱਢਲੀ ਵਿਦਿਆ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਵਸੀਲਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤੀ। ਸਕੂਲ ਉਦੋਂ ਉਥੇ ਵਿਰਲੇ ਟਾਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਸਕੂਲ ਸਨ। ਮੁਜਾਰਾ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਜਿਥੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਨਾਲ ਦਿਲੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ

ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਰਸੇ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਥੇ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਤੁਲਸੀ ਗਮਾਇਣ, ਹਨੁਮਾਨ ਨਾਟਕ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੇ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸੋਮਾ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਡੁੱਟਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। “ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼” ਜਿਸਦੇ ਸ਼ਬਦੀ ਅਰਥ ਹਨ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ, ਉਪਨਾਉ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਵਿਤਾ ਕਰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਕਵਿਤਾ ਵਾਸਤੇ ਜਿਥੇ ਅਧਿਐਨ, ਗਿਆਨ, ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਤੀਖਣਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਥੇ ਇਕ ਹੱਸਾਸ ਕਵੀ ਹਿਰਦਾ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਨਰਿਜਨ ਸਿੰਘ ਇਕ ਅਮੀਰ ਸਮਾਜਿਕ ਤੇ ਸਾਹਿਤਕ ਵਿਰਾਸਤ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬੇਸ਼ਕ ਜੁੜਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰੋਟੀ ਰੋਜ਼ੀ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਖੱਜਲ ਖੁਆਰੀ ਉਸਨੇ ਝੱਲੀ ਸੀ, ਇਕ ਕਠੌਰ ਯਥਾਰਥ ਨੇ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੈਨਾਪਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਮੁੱਖ ਕਿੱਤਾ ਜਾਂ ਕੁਲ ਕਿੱਤਾ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਦਿਆਂ ਜਿੰਨੇ ਘਾਟਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਉਹਨਾਂ ਪੀਤਾ ਉਹ ਵਿਰਲਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜਗੀਰਦਾਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੀਲੀ ਬਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਬਾਰਾਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਕਾਬਜ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਜਾਰੇ ਪਾਸ ਨਾ ਕਦੇ ਤਨ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਨਾ ਸਿਰ ਕੱਜਣ ਲਈ ਛੱਤ ਹੀ। ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਏਸ ਮੁਢਲੇ ਜੀਵਨ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਕੁਝ ਕੁ ਅਕਾਊ ਵਰਣਨ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਿਉਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

੧੯੦੫ ਈ. ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਉਹ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖੀ ਘਰ ਬੁਰਜ ਰਾਇਕੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ੨੩ ਅਲਫ (ਸਰਗੋਧਾ) ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਪੁੱਜੇ ਸਨ ਉਥੇ ਉਹ ੧੭ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਹੇ। ਫਿਰ ੧੯੨੨ ਈ. ਦੇ ਹਾਤ ਵਿਚ ਹੀ ਉਹ ਬੁਰਜ ਰਾਇਕੇ ਵਾਪਿਸ ਆਏ। ਸਾਢੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਏਥੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਕਰੀਬਨ ਇਕ ਸਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਪਿਤਾ ਸਰਦਾਰ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਰਿਆਸਤ ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਦੇ ਇਕ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ। ਫੇਰ ੧੯੨੭ ਈ. ਦੇ ਫੱਗਣ ਮਹੀਨੇ ਪਿੰਡੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ (ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ) ਵਿਚ ਗੱਗੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ੩੬੭ ਚੱਕ ਵਿਚ ਸਾਢੇ ਛੇ ਸਾਲ ਕੰਟੇ। ਫੇਰ ੧੯੩੩ ਈ. ਦੇ ਹਾਤ ਵਿਚ ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਇਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਏਦਲ ਦੇ ਕਥਰਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਕੋਠੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜੁਗਾੜ ਨਾ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਟੋਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਉੱਤੇ ਵਣ ਵੱਢ ਕੇ ਸੁੱਟ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਸਮਾਨ ਟਿਕਾ ਕੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸ ਖਾਤੇ

ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਖੋਪੜੀਆਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜਥਾਤੇ ਨਿਕਲੇ। ਫਿਰ ੧੯੩੪ ਈ. ਦੇ ਚੋਣ ਵਿਚ ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਚੱਕ ਨੰ. ੫੦ ਤਸੀਲ ਪਾਕਪਟਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਵਿਸਾਖ ੧੯੩੬ ਈ. ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਨਵਾਬਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਿਹਰਾਬਪੁਰ ਲਾਗੇ ਹਲਾਟੀ ਪਿੰਡ ਪੁੱਜੇ। ਫਿਰ ੧੯੪੨ ਈ. ਦੇ ਏਸੇ ਮਹੀਨੇ ਸਿੱਖ ਤੋਂ ਰਿਆਸਤ ਬੀਕਾਨੇਰ ਦੇ ਚੱਕ ੧ ਓ ਕਾਟ ਵਿਚ। ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਚੱਕ ੨ ਓ ਵਿੱਚ। ਇਥੇ ਕਸੂਰ ਦੇ ਸ਼ੇਖ ਕਰਮਬਖਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਬਣਾਈ ਤੇ ਲਈ। ਇਕ ਦਿਨ ਝਬਿਆਣੇ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਸ਼ੇਖ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਬਾਰਾਂ ਕੋਹ ਪਿੰਡਾ ਸ਼ੇਖ ਦੀ ਘੋੜੀ ਪਿੱਛੇ ਕੀਤਾ। ਵਾਪਸ ਘੋੜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਸ਼ੁਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ੇਖ ਘੋੜੀ ਤੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਮਾਨ ਵੀ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਿਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਟੀ ਲਾਉਂਦਿਆਂ ਗੱਡਾ ਲੰਘਣ ਸਦਕਾ ਪਾਟੀ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਸ਼ੇਖ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਔਖਾ ਘੰਟਾ ਸ਼ਾਤਗੀ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਟੀ ਗੱਡਾ ਮਾਰ ਕੇ ਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਵਧਦਾ ਹੀ ਗਿਆ। ਅਖੀਰ ਜਦੋਂ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕੋ ਭਬਕ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦੜ ਵੱਟ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ੧੯੪੪ ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਖੁਰਜ ਰਾਇਕੇ ਆ ਗਏ। ੧੯੪੭ ਈ. ਦਾ ਉਜਾੜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਥੇ ਹੀ ਬੀਤਿਆ। ਇਸੇ ਮੱਘਰ ਵਿਚ ਸਲਾਬਤਪੁਰ (ਰਿਆਸਤ ਨਾਭਾ) ਵਿਚ ਆ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਪ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਸ੍ਰ. ਦੋਯਾ ਸਿੰਘ ਕੱਕੜ, ਜੋ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਰਹਿ ਚੁਕਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਅਹਿਲਕਾਰ ਸੀ। ਤਕਰੀਬਨ ੨ ਸਾਲ ਇਥੇ ਬਿਤਾਉਣ ਬਾਦ ਰਾਮਪੁਰਾ ਫੂਲ ਜਾ ਭੁੱਗੀਆਂ ਪਾਈਆਂ। ਦੋ ਸਾਲ ਇਥੇ ਕੱਟਣ ਬਾਅਦ ੩ ਹਾੜ ੨੦੦੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੁਤਾਬਿਕ ੧੯੫੧ ਈ. ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਿਸਾਰ ਦੀ ਸਿਰਸਾ ਤਸੀਲ ਦੇ ਪਿੰਡ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਖੁਰਦ ਵਿਚ ਆ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ। ਇਥੇ ਟਿਕਾਣਾ ਪੱਕਾ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ੫੧ ਵਰ੍ਹੇ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਖੁਰਦ ਜਾਂ ਗੁਆਂਢੀ ਪਿੰਡ ਬੁਢੀਮਾੜੀ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕੀਤੇ। ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਦੇ ਅਰੋੜੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਸਰਦਾਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਬਾਪੂ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿੱਤਰਤਾ ਕੰਮ ਆਈ। ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਰਿਫ਼ਾਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੁਆ ਨੇ ਬਾਈਲੈਂਡ ਵਾਸੀ ਸੇਠਾਂ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦੀ ਫੂਮੀ ਤੇ ਚੋਨਣ ਸਿੰਘ ਮੁਨਬੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੈਨੇਜਰ ਨਿਯੁਕਤ

ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੁਜਾਰਿਆਂ ਜਿਉਂ ਕਾਫੀ ਰਕਬਾ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਟਿਕ ਕੇ ਬਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਜੰਗਲ ਪੁਟਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਆਬਾਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਤੋਂ ਦੇਸ਼ਭਗਤ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਸਦਕਾ ਉਥੜੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲੀਹ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥਣ ਬੀਬੀ ਹਰਬੰਤ ਕੌਰ ਨੇ ਬੜੀ ਦਿਭਤਾ ਅਤੇ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਤੰਗੀਆਂ ਤੁਰਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸਾਥਾ ਸਮਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ ਜੋੜ ਕੇ ਕੱਟਿਆ ਅਤੇ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜਨਮਜ ਸਿੰਘ, ਸੰਗਰਾਮ ਸਿੰਘ ਤਿੰਨ ਵਿਆਹੇ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਬੀਬੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੌਰ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਨਰੈਣ ਕੌਰ ਦੇ ਵਿਆਹੀਆਂ ਪੁੱਤਰੀਆਂ, ਰਣਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਣਵਿਆਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਹ ੧੯੭੦ ਈ. ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਈ। ਇਸ ਭਰੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਸੁਖ ਨੂੰ ਮਾਣਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਉਹਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾ ਆਇਆ।

ਬੁਢੀਮਾੜੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਜਨਮਜ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਪਾਸ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ। ਏਸ ਭੇਰੇ ਦਾ ਸਵੈੱਡ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਤੇ ਇਕਾਤ ਸਥਾਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਵਿਕ ਪ੍ਰੀਤਭਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਾਸ ਆਇਆ। ਕਵਿਤਾ ਤਾਂ ਬੇਸ਼ਕ ਉਹ ੧੯੪੭ ਈ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਲਿਖ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸਫਰ ਤੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਦਾ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਾਵਿਕ ਰਚਨਾ ਉਹਨਾਂ ਬੁਢੀਮਾੜੀ ਵਾਲੇ ਇਸ ਭੇਰੇ ਤੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੇ ਹੀ ੧ ਜੇਠ ੨੦੫੯ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੁਤਾਬਿਕ ੧੪ ਮਈ ਦਿਨ ਮੰਗਲਵਾਰ ੨੦੦੨ ਈ. ਨੂੰ ਬਾਦ ਦੇਪਹਿਰ ੨ ਵਜੇ ਉਹ ਹੁਕਮਸਤ ਹੋ ਗਏ। ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਹੀ ੨੩ ਮਈ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਮਿਤ ਅੰਤਿਮ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਈ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਦੇ ਦੱਸਣ ਮੁਤਾਬਕ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕਵਿਤਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਥਕ ਨੇਤਾ ਬਾਬਾ ਕਿਹਰ ਸਿੰਘ ਪੱਟੀ (ਖੁਰਜ ਰਾਇਕੇ) ਦੇ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋਣ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਵਜੋਂ ਲਿਖ ਕੇ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ

ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਸਪਤਾਹਿਕ ਪਰਚੇ “ਸਤਿਜੁਗ” ਵਿਚ ਛਪਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਤੇ ਦਸ ਗ੍ਰੰਥੀ ਦੀਆਂ ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਰੋਜ਼ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰਦੇ। ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀ ਚੰਡੀ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਮੁਹਦਾ ਰੂਹਾਂ ਵਿਚ ਬੀਰਤਾ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਨਾਲ ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਰ ਗਏ ਸਨ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੂਧ ਬੁੱਧ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਿਬਾਹਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੇ ਬਿੰਨ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਆਦਾ ਛੰਦ ਵੀ ਦਸਮ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਕਬਿੱਤ, ਸਵੈਯਾ, ਸੋਰਠਾ, ਦੇਹਰਾ, ਪਉੜੀ, ਕੁੰਡਲੀਆਂ ਆਦਿ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਕੁ ਸੂਧ ਪੰਜਾਬੀ ਛੰਦਾਂ ਬੈਂਤ, ਦਵੱਈਆ, ਕੋਰਤਾ, ਸਿਰਖੰਡੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਕ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ—

ਰਾਮ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਬਿਸੇਸਾ ਜੋਸ
ਨਿਸਾ ਸੰਸਿ ਅਹਿ ਜਿਮ ਭਾਨਾ।
ਬੇਦ ਭੇਦ ਨਹਿ ਲਖ ਸਕੇ,
ਸਿਮਰਤਾ ਸਕਲ ਪੁਰਾਣ।
ਬ੍ਰਹਮ ਅਰ ਬਿਸਣ ਮਹਾ ਸ਼ਿਵ
ਬਿਆਸ, ਪਰਾਸਰ ਸਨਕਾਦਿ।
ਨਹਿ ਪਾਏ ਰੋਚ ਭਿਵਾ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਵਿਆਪਕ ਸਥਿਰਾ,
ਵਿਸਵ ਭਰਨ ਸੁਖ ਧਾਮ।

ਕਵਿ ‘ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼’ ਨਾ ਏਕ ਛਿਨ
ਹਿਐ ਟਰੇ ਹਰਿ ਰਾਮਾ॥”

ਜਿਸਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਕੀਦੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਪਰਮ ਸੱਤਾ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਖਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਹ ਇਸ ਕਬਿੱਤ ਵਿਚ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ—

੧. ਖਾਸ ੨. ਰਾਤ ੩. ਚੰਦਮਾ ੪. ਦਿਨ ੫. ਸੂਰਜ ੬. ਸਿਮਰਤੀਆਂ ੭. ਸਾਰੇ ੮. ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨੂੰ, ਮਹਾਦੇਵ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਹਿੰਦੂ ਤ੍ਰੈਮੂਰਤੀ ੯. ਵਿਆਸ, ਪਰਾਸਰ, ਸਨਕ ਆਦਿਕ ਰਿਖੀ ੧੦. ਰਤਾ ਵੀ ਉਸਦਾ ਭੇਦ ਨਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ੧੧. ਉਹ ਜਿਸਦੀ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ੧੨. ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਕ ਪਲ ਵੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਾ ਵਿਸਾਰ।

ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਭੇਖ ਦੱਸਦੇ ਅਕਾਲ ਦਾ ਨਾ,
ਤਾਤ ਮਾਤ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੋਈ ਵੀ ਬਤਾਵੇ ਨਾ।
ਅੰਗ ਰੰਗ ਬਿਨਾਂ ਨਰ ਨਾਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਾ ਹੀ,
ਬੇਦ ਤੇ ਕਤੇਬ ਉਹਦੀ ਦੱਸ ਕਿਤੇ ਪਾਵੇ ਨਾ।
ਸਦਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ ਜੇਮੇ ਮਰੇ ਨਾਹੀ,
ਮਾਨਸ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਜੱਗ ਉੱਤੇ ਆਵੇ ਨਾ।
ਕਹਿ ‘ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼’ ਕਵਿ ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਬਿਨਾਂ,
ਸੁਰਤੀ ਧਿਆਨ ਲਾਂਭੇ ਇਕ ਪਲ ਜਾਵੇ ਨਾ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਦੁੱਤੀ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਖੀਆਂ ਦਾ ਬਖਾਨ, ਕਵੀ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਛੁੱਝੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ : ਪੱਧਰੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਮਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਬਲਦੀ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਬਿਠਾਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ, ਵਰਿਆਂਹ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੈਣਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਪੈਰ ਪਾੜਨਾ ਤੇ ਫਿਰ ਰਾਜੀ ਕਰਨਾ, ਰੁੜਕੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਉੱਤਮ ਸਿੰਘ, ਚੜ੍ਹਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਆਟਾ ਗੁੰਨਦਿਆਂ ਹੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਲੋਰਕੋਟਲੇ ਦੇ ਹਮਲੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਥੇ ਵਿਚ ਬੜੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਆਪਾ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ਆਦਿਕ—

ਭੁਟੀ ਰਾਈਆਂ ਰਾਮ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ,
‘ਸੱਦਾ’ ਘਰ ਸੱਦਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰਤਾਰ ਦਾ।
ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਬਹੱਤਰੇ ਦੀ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਨੂੰ,
“ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ” ਜੀ ਦਾ ਜੱਸ ਜੱਗ ‘ਚ ਖਲਾਰਦਾ।
ਚੰਦ ਅਤੇ ਚੰਦਨੋਂ ਭੀ ਠੰਡਾ ਰੁੱਤ ਸੀਤ ਨਾਲੋਂ,
ਬਾਵਨ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬਨ ਸਗਲਾ ਮਹਿਕਾਰ ਦਾ।
ਪਸ਼ੂ ਤੇ ਪਰੋਤੇ ਕੀਤੇ ਦੇਵ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਕਵਿ,
ਕੀਤਾ ਸੀ ਦੀਦਾਰ ਜਿਸ ਚੀਨੀ ਅਸਵਾਰ ਦਾ।

ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਰੱਖ ‘ਸਾਹਿਬ’ ਕੁੰਦਨ ਬਣਾਇ ਦਿੱਤੀ,
ਖਾਇਕੇ ਕੁਹਾੜਾ ਨੈਣਾ ਸਿੰਘ ਸਤਿਕਾਰ ਦਾ।
ਕਈਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤੋਪ ਦੇ ਕਮਾਲ ਡਿਠੀ ਖੇਡ ਤੇਰੀ,
ਹੀਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮਹਿਗਾ ਤਨ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਵਾਰਦਾ।
“ਉਤਮਾ” “ਚੜ੍ਹਤ ਸਿੰਘ” ਸੁਣਕੇ ਆਵਾਜ਼ ਭੱਜੇ,
ਲਿੰਬੜੇ ਨਾ ਹੱਥ ਧੋਤੇ ਬੋਲਾ ਸੁਣ ਯਾਰ ਦਾ।

ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਿਯੋਗ ਵਿਚ ਸਤਵਾਰੇ, ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਭਾਈ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਸਿਰਹਾਲੀ ਦਾ ਬਰੁਮਾ ਅਤੇ ਮਰਗੋਈ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਸਾਕਾ ਚਮਕੌਰ, ਬੰਬਰ ਬਾਹਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਤਪੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਸਾਕਾ ਮਲੋਰਕੋਟਲਾ

ਅਤੇ ਹੀਰ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਰਚੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਧਾਰਮਿਕ ਕੱਟੜਤਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਬੜੀ ਸਾਰਥਕ ਕਾਵਿ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਡਾ. ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਿਰਸਾ (ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ) ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿਰੋਧਾਂ ਦੇ ਕਵੀ ਦੀ ਸੰਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਬੜੀ ਢੁੱਕਵੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚੋਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਸ਼ਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਅਥਾਹ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮੀ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸੁਆਲ ਤੇ ਉਪਜੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਸਜੀਵ ਚਿੱਤਰਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਨੂੰ ਸੇਧਿਤ ਇਕ ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਸਮੂਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਲਈ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਰੰਗੂਨ ਤੋਂ ਆਏ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਥਾਇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੀਤੀ ਬਚਨ ਇਥੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਇਸ ਰਹਿਤਨਾਮੇ ਨੂੰ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਕਥਿੱਤ ਵਿਚ ਇਕ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ—

ਘੱਲਿਆ ਰੰਗੂਨ ਵਿਚੋਂ ਲਿਖਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ,
ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਉਚਾਰ ਕੇ।
ਖਾਣੀ ਨਹੀਂ ਬਗਾਨੀ ਅੰਸ ਭੁੱਲ ਕੇ ਵੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ,
ਠੱਗੀ, ਚੋਰੀ, ਜੋਗੀ, ਡਿੱਗੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਕੇ।
ਗਊ ਸੂਰ ਭੁੱਲ ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਬੇਗਾਨਾ ਹੱਕ,
ਆਦਿ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੁਧਾਰ ਕੇ।
ਖੋਹ ਤੇ ਧਰੋਹ ਹੱਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਖਾਵਣਾ ਜੇ,
ਈਹੋ “ਵੱਡੀ ਸੋਧ” ਲੋਭ ਮੇਲ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਕੇ ॥੧॥

ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਉਠਕੇ ਮਦਾਨ ਜਾ ਬਨਾਨ ਕਰ,
ਬੇਠ ਕੇ ਇਕਾਂਤ ਮਨ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ।
ਦਿਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਤ ਨੇਮ ਪੜ੍ਹੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ,
ਆਲਸ ਤਿਆਗ ਮੋਹ ਨੀਂਦ ਵਲੋਂ ਤੋੜਨਾ।
ਬਾਣੀ ਕਰੋ ਕੰਠ ਨਹੀਂ ਸੋਣਾ ਰਾਤ ਪਿਛਲੀ ਜੇ,
ਲਾਵਣਾ ਦੀਵਾਨ ਪਾਠ ਗ੍ਰੰਥ ਨਹੀਂ ਛੋੜਨਾ।
ਲੀੜਾ ਜੋੜਾ ਨੰਗੇ ਤਾਈਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਭੇਖ ਕੋਈ,
ਰੋਟੀ ਵੱਲੋਂ ਘਰ ਆਇਆ ਬੁੱਚੜ ਨਾ ਮੋੜਨਾ ॥੩॥

ਮਾਸ ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵੱਟਾ ਸਾਕ ਸੂਦ ਤਿਆਗ ਕਰੋ,
ਜਾਨਣੀ ਪਰਾਈ ਧੀ ਭੈਣ ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਦੀ।

ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਖੱਸੀ ਬੈਲ, ਵੇਸਲੇ ਪੰਚੇਤੀ ਕਰੋ,
ਕਰਨੀ ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਚੰਗੀ ਜਾਪਦੀ।
ਬੁੜ ਕੇ ਵੀ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰੋ ਜੋ ਗਰੀਬ ਤਾਈਂ,
ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਪੀੜਾ ਮਿਟੇ ਤਿੰਨ ਤਾਪ ਦੀ।
ਆਇਆ ਸਮਾਂ ਮਿਟਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ “ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼”
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੱਚੀ ਅਉਖਈ ਇਹ ਕੰਟੇ ਨੀਹ ਪਾਪ ਦੀ ॥੪॥

ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਛਿਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਮ ਮੰਦਾ,
ਫੜਕੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਬਾਹਰ ਜੇ।
ਹੋਵੇ ਜੋਰਾਵਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗ,
ਏਥੇ ਆਉਣ ਜੋਗਾ ਨਾ ਇਹ ਹਰੇ ਬੁਰਿਆਰ ਜੇ।
ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਵਡਾਈ ਕਦੇ,
ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਤੁਸਾਂ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆਰ ਜੇ।
ਨਾਮ ਤੇ ਬਨਾਨ ਸੱਚ ਧਰਮ ‘ਚ ਬਿਆਨ ਜੋੜੇ,
ਬੋਲ ਤੇ ਕਬੋਲ ਸਹਿਣਾ ਧਿਆਂ ਇਹ ਸ਼ਿਗਾਰ ਜੇ ॥੫॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸੰਤ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਣ ਦੀ ਸੋ ਸੁਣ ਭੈਣੀ
ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਜਰੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜਿਲ੍ਹਾ ਕੈਬਲਪੁਰ
(ਅਟਕ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਂ) ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸ
ਪੁੱਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹੋ ਨਾਮ ਦਾਤ ਦੇਣਗੇ। ਗੁਰੂ
ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅੱਖੋਂ ਮੁਨਾਖੇ ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਜਾਗਦੇ ਲਾਭ
ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ ਇਹ ਦਾਤ ਤਾਂ ਹੁਣ ਠਾਕੁਰ ਜੀ
(ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ) ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੰਡਣਗੇ। ਅਸਾਂ ਉਹਨਾਂ
ਦੀ ਵਸਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ
ਆਤਮ ਮਾਰਗ ਦਾ ਅਭਿਲਾਖੀ ਭੋਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ
ਫਿਰ ਬਿਖੜੇ ਪੈਂਡੇ ਜਲਬਲ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਲ
ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਬਿਆਨ ਬਕਤੀ ਦਾ ਜਾਦੂ ਸਿਰ
ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ—

ਮਨ ਦੇ ਤਰੰਗ ਫਿਰ ਬਿਚਿਆ ਮਲੋਗ ਤਾਈਂ,
ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਚੱਲਿਆ ਪੁਆਧ ਨੂੰ।
ਨਾਮ ਦਾ ਪਿਆਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਪਿਆਸ ਵਾਂਗ,
ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੋਮਾ ਢੂੰਡ ਰਿਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਉਪਾਧ ਨੂੰ।
ਕੱਸ ਕੇ ਕਮਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਰ ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ,
ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਮਨ ਸਾਧਦਾ ਅਸਾਧ ਨੂੰ।
“ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ” ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਕਵਿ ਆਇ ਡਿੱਗਾ,
ਰਾਜ ਵੇਦ ਬੇਠਾ ਜਿੱਥੇ ਕੱਟਦਾ ਬਿਆਧ ਨੂੰ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤਰ ਨੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਬੇਸ਼ਕ ਇਸਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋ ਚੁਕੂਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਬਣਦਾ ਸਥਾਨ ਹਾਲੇ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਹੀ ਸੂਫੀ ਸਾਧਕਾਂ ਦੇ ਪੀਰ-ਓ-ਮੁਰਸ਼ਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਉਂ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਸੁਵਿਭ੍ਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਤਕਰੀਬਨ ਹਰ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਇਉਂ ਜੋਦੜੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ—

ਦੀਨ, ਮਸਕੀਨ, ਗੁਣਹੀਨ ਮੈਂ ਅਧੀਨ ਕਾਮ,
ਤਪਹੀਣ, ਜਪਹੀਣ, ਨੀਚ ਪਛਤਾ ਰਿਹਾ।
ਕਰਮਹੀਣ, ਧਰਮਹੀਣ ਬੁੱਧਹੀਣ, ਸੁੱਧਹੀਣ,
ਮਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਤੇਰੇ ਦਰੇ ਖਾਲੀ ਜਾ ਰਿਹਾ।
ਗਿਆਨਹੀਣ, ਧਿਆਨਹੀਣ, ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਜਰਨਹੀਣ
ਕਰ ਪਰਪੰਚ ਮਨ ਮੁਰਖ ਭੁਲਾ ਰਿਹਾ।
ਸਿਦਕ ਭਰੋਸਾ ਦੇਵੀ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਤੈਸਾ ਦੇਵੀ,
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੈਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਆ ਰਿਹਾ।

ਪੰਜਾਬ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਬਾਅਦ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵਸੇ ਨੂੰ ਫਿਰਕੂ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵੰਡਣ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ, ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਊ ਬੋਧ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਿਛਲੀ ਪੋਟੀ ਸਦੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗਊ ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਛੱਡ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਸ ਚਲਾਕੀ ਤੋਂ ਤਣਾਅ ਵਧਿਆ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਬੁਰੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਭਾਪਦਿਆਂ ਬੁੱਚੜਖਾਨਿਆਂ ਤੇ ਹੱਲੇ ਬੋਲਕੇ ਉਸਦੀ ਕੁਟਲਨੀਤੀ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰਿਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਰਾਇਕੋਟ, ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕ ਸਿੰਘ ਵਾਂਸੀ ਲਾ ਕੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਸੂਬਾ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਬੇਦੋਸ਼ ਹੀ ਰਾਇਕੋਟ ਕਾਂਡ ਦੀ ਜੱਦ ਵਿਚ ਲਿਆਕੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਾਹੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਉੱਪਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਅੱਕ ਕੇ ਭਾਈ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ, ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਥੇ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ। ਮਲੋਂਦ, ਮਲੋਰਕੋਟਲੇ ਹਮਲੇ ਹੋਏ। ਸਿੰਘ ਤੋਪਾਂ ਨਾਲ ਉਡਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਮਲੋਰਕੋਟਲੇ ਦੇ ਸਾਕੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਸਫਲਤਾ ਪੂਰਵਕ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਕਾਨੀਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ਕ

ਸਾਕਾ ਮਲੋਰਕੋਟਲਾ ਹੋਰ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਵਿਸ਼ਤ੍ਰਿਤ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਿਸਟੋਰੀਅਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਗਿਆਨੀ ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨੰਗਲ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਗ੍ਰਾਮ, ਜਾਤ ਗੋਤ ਆਦਿ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਈ ਉਹ ਹਵਾਲੇ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਕੋਟਲੇ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਇਉਂ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ, ਪਉੜੀ ਛੰਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ—

ਚੜ੍ਹ ਪੈ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ, ਲਾ ਚੋਟ ਨਗਾਰੇ,
ਇਕ ਤੋਂ ਇਕ ਚੜ੍ਹਦੜੇ, ਮਾਰਨ ਬਲਕਾਰੇ।
ਐਲੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਦੇ, ਦੇ ਤਰਫੀ ਨਾਅਰੇ,
ਧੂਹ ਮਿਆਨੋਂ ਜਾ ਵੜੇ ਵਿਚ ਲਸ਼ਕਰ ਭਾਰੇ।
ਭਿੱਗਣ ਵਾਂਗ ਮੁਨਾਰਿਆਂ, ਬੁੱਚੜ ਹਤਿਆਰੇ।
ਚੜ੍ਹਿਆ ਜੋਸ਼ ਬਹਾਦਰਾਂ, ਹੱਥ ਸਾਂਗਾਂ ਫੜੀਆਂ,
ਸ਼ੋਕ ਭਿੜਨ ਦਾ ਸੂਰਿਆਂ, ਦਿਲ ਰੀਝਾਂ ਬੜੀਆਂ।

ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਯੋਧਿਆਂ, ਹੱਥ ਘੱਤ ਮਿਆਨੇ,
ਧੂਹ ਭਗੋਤੇ ਜੁੱਟ ਪਏ, ਸਿੰਘ ਸੂਰ ਮੈਦਾਨੇ।
ਡੀ.ਸੀ. ਕਾਵਨ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਲਟਕਨ ਵਾਲੇ
ਬਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਕੁਕੇ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਾਭੇ ਰਿਆਸਤ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਹੀਰਾ ਨੰਦ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਹਾਂ ਫਿਰ ਗਰਦਨ ਕੱਟ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ। ਕਵੀ ਉਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ੧੮ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਰਾਮਗੜੀਏ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਲਿਖਦਾ ਹੈ—

ਰਾਮਗੜੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਫੇਰ ਆਇਆ,
ਰੱਖਿਆ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਫਰਜ਼ੇਦ ਦਾ।
ਪਿਤਾ ਸੀ ਚੜ੍ਹਤ ਸਿੰਘ ਮਾਤਾ ਰਾਇ ਕੌਰ ਘਰ,
ਰੜ੍ਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆ ਔਤਾਰ ਹੋਇਆ ਚੰਦ ਦਾ।
ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਆਯੂ ਵਿੱਚ ਕੋਟਲੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਇਆ,
ਮਿਲਿਆ ਸ਼ਹੀਦ ਤਾਈਂ ਦਰਜਾ ਖੁਲੰਦ ਦਾ।
ਹੀਰਾ ਨੰਦ ਬਾਹਮਣ ਸਿਪਾਹੀ ਬਾਹਵਾਂ ਵੱਢੀਆਂ ਸੀ,
ਲਿਖ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਕਵੀ, ਨਾਮ ਉਸ ਗੰਦ ਦਾ।

ਕਵੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬੇਜੋੜ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੇ ਇਸ ਸਾਕੇ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖ ਕੇ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ—

ਸਾਹ ਮਨਸੂਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕ ਸੁਲੀ,
ਉਹਨੂੰ ਸਾਬਾਬ ਕਿਹਾ ਲੁਕਾਈ।
ਸ਼ੇਖਸ ਖੱਲ ਲੁਹਾਵਣ ਜਾਂਦੇ,
ਕਈ ਡਿਠੇ ਚਾਈ ਚਾਈ।
ਰਾਮ ਮਿਗੋਸ਼ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰ ਸਿਰ ਬਾਜੀ ਲਾਈ।
ਕਰਨ ਮਜ਼ਾਖਾਂ ਤੇਪਾਂ ਨੂੰ,
ਗਲ ਹੋਸ ਹੋਸ ਵਾਸੀ ਪਾਈ।

ਇਸੇ ਸਾਕੇ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ੧੮ ਜਨਵਰੀ ੧੮੭੨
ਈ. ਨੂੰ ਗੋਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ
ਜਲਾਵਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਟੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸੱਦ ਘੱਲਿਆ।
ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਦੂਜਾ ਰਾਮ ਬਨਬਾਸ ਹੋ ਨਿਬੜਿਆ।
ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਹੁਣ ਕਰੰਦਨ ਅਤੇ ਵਿਯੋਗੀ ਦਸ਼ਾ ਦਾ ਵਰਣਨ,
ਬਿਰਹਾ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗੀਜ਼ ਕੇ ਮਿਗੋਸ਼ ਜੀ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ—

ਉਨੀ ਸੋ ਅਠਾਈ ਸੀ ਬਿਕਰਮੀ ਦਾ,
ਸੱਤ ਮਾਘ ਹੋ ਗੱਡ ਅਸਵਾਰ ਚੱਲੇ।
ਮੇਰੇ ਲਿਖਦਿਆਂ ਰੂਹ ਨੂੰ ਧਰੂਹ ਪੈਦੀ,
ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਜ ਵਿਸਾਰ ਚੱਲੇ।
ਢੱਠੇ ਰੂਹ ਨੂੰ ਬੰਮੀਆਂ ਕੋਟ ਦੇਸੀ,
ਆਪ ਗਏ ਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਚੱਲੇ।

ਨਹੀ ਦੱਸਿਆ ਪਤਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕੋਈ,
ਖਬਰੇ ਕਿਹੜੀ ਤਰਫ ਦਿਲਦਾਰ ਚੱਲੇ।
ਕੀਹਦੇ ਪਾਸ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਫਰਿਆਦ ਜਾਕੇ,
ਬਹੁੜੀ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਜਾਂਵੇਦੀ ਮਾਰ ਚੱਲੇ।
ਸਿਰ ਦੇਸ ਗੰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਭੰਨ ਭਾਂਡਾ,
ਸਤਿਗੁਰ ਲੰਘ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਚੱਲੇ।

ਭਿਓਓ ਛੇਦ ਵਿਚ ਵੀ ਕਵੀ ਜੀ ਇਸੇ ਗੁਰੂ ਵਿਛੋੜੇ
ਨੂੰ ਇਉਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ—

ਮਾਹੀ ਨਜ਼ਰੋਂ ਉਹਲੇ ਹੋ ਗਿਆ,
ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਦਰਦਾਂ ਨੇ ਮੱਲੀ,
ਬਿਰਹੋ ਛੱਲੀ।
ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨੈਣ ਮਿਲਾ ਕੇ,
ਪਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਤਰਬੱਲੀ,
ਕਰ ਗਿਆ ਝੱਲੀ।
ਜੋਗਣ ਬਣ ਨੈ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕਾਸਾ,

ਮੈਂ ਮਾਹੀ ਚੁੰਡਣ ਚੱਲੀ,
ਅਉਝੜ ਮੱਲੀ।
ਕਵਿ ਮਿਗੋਸ਼ ਬਦੇਸ਼ ਪੀਆ,
ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਕੋਟ ਤਸੱਲੀ
ਸਹੁ ਬਿਨ ਕੱਲੀ।

ਭਾਈ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਸਿਰਹਾਲੀ (ਪੰਜਾਬ) ਤੋਂ ਲੰਮੇ ਪੈਂਡੇ
ਝਾਗ ਕੇ, ਭੁੱਖ-ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਹਿਤ, ਬੰਦੂਕਾਂ
ਦੇ ਪਹਿਰੇ ਹੇਠ ਕਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ—

ਵਿਚ ਮਰਗੋਈ ਚਮਕ ਸਮੁਾ ਦੀ,
ਤੱਕੀ ਇਕ ਪਰਵਾਨੇ,
ਹੈ ਮਸਤਾਨੇ।
ਸੀਸ ਤਲੀ ਰੱਖ ਟੁਰ ਗਿਆ ਆਸਕ,
ਲੰਘ ਗਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ,
ਜੰਗਲ ਕਾਨੇ।
ਦਿਲ ਤੋਂ ਜਹਿਰ ਉਤਾਰਨ ਖਾਤਰ,
ਚੰਦਰ ਜਿਉਂ ਲਿਪਟਾਨੇ,
ਨਾਗ ਦੀਵਾਨੇ।
ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਮਿਗੋਸ਼ ਚੀਰ ਕੇ,
ਪਹੁੰਚਾ ਖਾਸ ਟਿਕਾਨੇ,
ਲਾ ਮਕਾਨੇ।

ਗੁਰੂ ਵਿਯੋਗ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਕੂਕਾਂ
ਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਉਸ ਤੁਕ
ਵਰਗੀ ਸੀ—

ਰਾਮ ਬਯੋਗੀ ਨ ਜੀਐਂ,
ਜੀਐ ਤਾਂ ਬਉਰਾ ਹੋਇ।

ਮਿਗੋਸ਼ ਕਵੀ ਨੇ ਇਸ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਭਾਹ ਵਿਚ
ਭੁੱਜ ਕੇ ਸਤਵਾਰੇ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹੇ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ
ਦਮੋਦਰ ਅਤੇ ਹਾਸ਼ਮ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ
ਹੈ। ਇਕ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ ਵਿਚੋਂ ਟੂਕ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ—

ਕੱਤਕ ਕੋਟ ਕੋਟ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਮੇਰਾ,
ਏਹਨਾਂ ਅੱਖੀਆਂ ਦਰਸ ਪਿਆਸੀਆਂ ਦਾ।
ਮਾਹੀ ਤੋੜ ਮੁਹੱਬਤਾਂ ਉਠ ਤੁਰਿਆ,
ਮੱਲ ਲਿਆ ਸੂ ਰਾਹ ਬਨਵਾਸੀਆਂ ਦਾ।
ਦੇਵੇ ਕੋਟ ਧੀਰ ਕੁਰਲਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ,
ਕਿਹੜਾ ਕੋਟਸੀ ਪੰਧ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦਾ।
ਮੇਲੇ ਕੋਟ “ਮਿਗੋਸ਼” ਕਵਿ ਸ਼ਾਮ ਮੇਰਾ,

ਜਿਹੜਾ ਕੱਟਦਾ ਗੋੜ ਚੁਰਾਸੀਆਂ ਦਾ।

ਭਾਈ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੀ ਘਾਲ ਬਾਇ ਪਈ ਜਾਣ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰਵਾਕ ਸੀ—

ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਹੋਵੇ ਬਹੁ ਖਾਰਾ,
ਗੁਰ ਸਿੰਘ ਲੇਖਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਜਾਈ।

ਭਾਈ ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਉਹ ਵਾਕ ਤੋਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਜਹੇ ਹੋਰਨਾ ਸੈਕੜੇ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ—

ਮੀਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ,
ਬੇਟਾ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਤੂੰ।
ਉਤੇ ਚਾਹੜ ਕਸਵੱਟੀ ਦੇ ਪਰਖ ਕੀਤੀ,
ਸੋਨਾ ਅਸਲ ਖਾਲਸ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਤੂੰ।
ਸਿੱਖੀ ਅਤਿ ਤਿੱਖੀ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਵਾਂਗੂੰ,
ਪੈਰ ਉਸਤੇ ਰਖ ਟਿਕਾਇਆ ਤੂੰ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਚਿੱਤ ਧਰਕੇ,
ਅਰਥ ਉਸ ਦਾ ਕਰ ਵਿਖਾਇਆ ਤੂੰ।

ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਲੋਹੜੇ ਦੀ ਰਵਾਨੀ ਹੈ, ਸਾਦਗੀ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦ ਮੁਹਾਵਰੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਹਰਨਾਖਸੀ ਧੋਸ ਵਿਖਾਉਣੀ" ਉਹਨਾਂ ਆਪ ਵੀ ਘੜੇ ਹਨ। ਸਮੱਰਥ ਕਵੀ ਦੇ ਇਹ ਲੱਛਣ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗੂ ਚੋਖਾ ਸਮਾਂ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਦੇ ਅਹਿਸਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਉਤੋਂ ਉਤੋਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਅੰਦਰ ਖਾਤੇ ਕਾਟੀ ਵੰਡ ਵਾਲੀ, ਸਮਾਜਿਕ ਆਰਥਿਕ ਸੰਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਲੋਕ-ਉਭਾਰ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਵੇਲੇ ਉਹ ਪੂਰੇ ਖੁੰਘਾਰ ਭੇੜੀਏ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਇਸ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ—

ਲਾਲਚੀ ਨੇ ਪੀਰ ਅਤੇ ਲੁੱਟੀਏ ਮੁਰੀਦ ਜਿਥੇ,
ਬਗਲ ਸਮਾਧੀ ਲਾਕੇ ਮਾਰਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਹੱਥ ਦੀ ਸਵਾਈ ਅਤੇ ਆਪ ਦੀ ਭਲਾਈ ਜਿਥੇ,
ਤਾਣ ਕੇ ਕਮਾਨ ਵੀਰੋਂ ਕੋਹਣ ਦਿਲਦਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਣ ਸਾਧ, ਚੋਰ ਕਾਤਲ ਆਜ਼ਾਦ ਜਿਥੇ,
ਵੱਢੀਧੋਰ ਜੱਜ ਲੈਂਦੇ ਲੁੱਟ ਦੁਖਿਆਰਾਂ ਨੂੰ।
ਸੱਚ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਤੋਂ ਹੋਣ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਿਥੇ,
ਛੱਡ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਤੂੰ ਅਹਿਸਾ ਦੇ ਔਤਾਰਾਂ ਨੂੰ॥੧॥

ਨੇਮ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਇਨਸਾਫ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਬੰਦ,
ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਜਿਥੇ ਖੁੱਬਾ ਹੱਕ ਸਚਿਆਰਾਂ ਨੂੰ।
ਮਾਸ ਖਾਣਾ ਬੰਦ, ਰੱਤ ਪੀਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੋਗ,
ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵਗ ਰਹੀ ਗੋਗ, ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਮੁਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ।
"ਧੋਸ ਹਰਨਾਖਸੀ" ਦੇ ਵਾਂਗ ਮਗਰੂਰ ਜਿਹੜੇ,
ਛੱਡ 'ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼' ਤੂੰ ਅਹਿਸਾ ਦੇ ਔਤਾਰਾਂ ਨੂੰ॥੨॥

ਵਿਹਲੜਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਜਿਥੇ, ਕਾਮੇ ਮੁਹਤਾਜ ਜਿਥੇ,
ਬੈਠੇ ਨੇ ਕਸਾਈ ਪਾਕੇ ਹੱਥ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਸਰ੍ਹਾ ਦਾ ਫਸਾਦ ਜਿਥੇ, ਨੋਕੀ ਬਰਬਾਦ ਜਿਥੇ,
ਮਿਲਦੇ ਅਜ਼ਾਬ ਜਿਥੇ, ਨੇਕ ਤੇ ਦਾਤਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਹੁੰਦੇ ਬਦਨਾਮ ਜਿਥੇ ਏਕਤਾ ਦੇ ਹਾਮੀ ਡਿੱਠੇ
ਤੁਅੱਸਬੀ ਸਵਾਨ ਬੈਠੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕਤਾਰਾਂ ਨੂੰ।
ਰਾਮ ਤੇ ਰਸੂਲ ਬਣ ਕੋਹਵਦੇ ਗਰੀਬ ਹੱਥੀਂ,
ਛੱਡ 'ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼' ਤੂੰ ਅਹਿਸਾ ਦੇ ਔਤਾਰਾਂ ਨੂੰ॥੩॥

੩੫-੩੬ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀ, ਆਪ ਦੀ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਫਿਰਕੂ ਦੋਗਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਰਥਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੁਅੱਸਬ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਜ਼੍ਹਬ ਮੁਲਕ ਜਾਂ ਕੌਮ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਹਾਂ ਪੱਖੀਫਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਜ਼ਾਦੀ ਸੰਗਰਾਮ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਡਾ ਮੁੱਖ ਸਾਮਰਾਜੀ ਤਾਕਤਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਉਹ ਬਹੁ-ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੀ ਮਾਰਫਤ ਸਾਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਲਈ ਚੋਤਰਵਾ ਧਾਵੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਕਵੀ ਇਸ ਯੁੱਗ ਬੋਧ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਰਤੀਆਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਤੋਂ ਖਲੋ ਕੇ ਲੋਟੂ ਤੇ ਜਾਬਰ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰਨ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—

ਛੱਡ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਯਾਰੀ ਨੂੰ,
ਇਸ ਸੱਜਣ ਠੱਗ ਬਿਉਪਾਰੀ ਨੂੰ,
ਭੋਲੀ ਚੁੱਕ ਦੇਸ਼ ਗੱਦਾਰੀ ਨੂੰ,
ਇਨਸਾਨੀ ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਨੂੰ,
ਹੈ ਪੁਜਣ ਯੋਗ ਖੁਦਾ।
ਇਹ ਆਹ ਦੁਖ ਭਰਿਆ ਦਿਲਾਂ ਦੀ
ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਲੇਬੂ ਲਾ॥੧੭॥

ਪਤਝੜ ਹੋ ਗਈ ਜੜ੍ਹ ਹਿੱਲ ਗਈ ਏ,
ਉਡ ਟਾਹਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਲ੍ਹ ਗਈ ਏ,

ਗਹਿ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਗਿੱਲ ਗਈ ਏ,
ਰਲ ਤਖਤ ਦਿਓ ਉਲਟਾ।
ਇਹ ਆਹ ਦੁਖ ਭਰਿਆ ਦਿਲਾਂ ਦੀ
ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਲੇਖੁ ਲਾ॥੨੩॥

ਕਵੀ ਜੀ ਤੀਖਣ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਅਤਿਵਿਕਸਿਤ ਖੁੱਧੀ
ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਕਥਿਤ ਧਰਮ ਦੇ ਰਾਖਿਆਂ ਹੱਥਿ ਆਏ ਦਿਨ ਹੁੰਦੀ ਲੁੱਟ-
ਕਤਲਾਮ-ਸਾੜਵੁਕ ਵੇਖਕੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਫਿਰਕੇ ਨੂੰ
ਨਿਬਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵਿਰੋਧੀ

ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ—
ਬਗਲੇ ਦੇ ਵਾਂਗ ਇਹ ਸਮਾਧੀ ਲਾਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ,
ਇਕ ਹੱਥ ਮਾਲਾ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਰਾਮ ਜੰਗੇ ਨੇ।
ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਘੁੱਟ ਦਮ ਕਰਦੇ ਨੇ ਚੋਟ ਜਦੋਂ,
ਇਕੋ ਹੀ ਸਕਿੰਟ ਸਿਰੀ ਕੁੱਟਦੇ ਲਫੰਗੇ ਨੇ।
ਵੇਲਾ ਕੱਢ ਮਾਰ ਟੁੱਭੀ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ,
ਮਾਰਕੇ ਮੁਰੀਦ ਇਹਨਾਂ ਨਾਗ ਵਾਂਗ ਡੰਗੇ ਨੇ।
ਆਖਦਾ ਪੁਕਾਰ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਕਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ,
ਨਾਸਤਕ ਖੁਨੀ-ਆਸਤਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੇ ਨੇ।

ਸੱਤਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੋਹਰਾ ਬੜਾ ਕਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ
ਸੱਤਾ ਰਾਜ ਦੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਧਰਮ ਦੀ ਵੀ।
ਸੱਤਾਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਲੋਭ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ
ਆਉਂਦਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਜਿਹੋ
ਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹਨਾਂ ਲੋਭੀ ਲਾਲਚੀ ਤੇ ਭੂਠੇ ਹਾਕਮਾਂ ਦੀ
ਚਿਤਰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਰਲਦਾ ਮਿਲਦਾ ਬਿਆਨ ਹੀ
ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦਾ ਹੈ—

ਦਸਾਂ ਦਿਸਾਂ ਵਿਚ ਫੜ ਬਰਛੇ ਗੁਮਾਨੀ ਬੈਠੇ,
ਮੂੰਹੋਂ ਕੱਢ ਗੱਲ ਤੇ ਭਨਾ ਲਈਏ ਬੁਝਾੜੀਆਂ।
ਕੂੜ ਪ੍ਰਾਨ, ਨਹੀਂ ਸੱਚ ਦੀ ਪਛਾਣ ਏਥੇ,
ਕੱਸਿਆ ਲੰਗੋਟਾ ਕਰੋਧ ਹੱਥ 'ਚ ਕੁਹਾੜੀਆਂ।
ਦਇਆ ਤੇ ਧਰਮ ਇਨਸਾਫ ਲਾਹ ਤਖਤ ਉੱਤੋਂ,
ਬੈਠਾ ਰਾਜਾ ਲੋਭ ਮਾਰੇ ਬੇਰ ਜਿਉਂ ਕੁਦਾੜੀਆਂ।
ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਾਂ ਜੇ ਨਾ ਕਹੀਏ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਕਵਿ,
ਜੁੱਤੀ ਲਾਹ ਅਨੁਾਰੀ ਦੋਵੇਂ ਸੇਕਦੇ ਚਬਾੜੀਆਂ।

ਮਾਸ ਮਿੱਝ ਖਾਏ ਸਾਡੀ ਗੋਗੜਾਂ ਫੁਲਾਏ ਬੈਠੇ,
ਅਜੇ ਸੁੱਕੇ ਪਿੰਜਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਬੰਗ ਤਾੜੀਆਂ।

ਕੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਕੁੱਲੀ ਸਾਡੀ ਲੁੱਟਣੇ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਨੇ,
ਆਪ ਸੱਤੀ ਮੰਜਲੀ ਚੜਾਈਆਂ ਇਹਨਾਂ ਲਾੜੀਆਂ।
ਪੋਤੀ ਛੱਤੀ ਖਾਇਕੇ ਨਿਆਮਤਾਂ ਨਾ ਭੁੱਖ ਲੱਥੀ,
ਸਾਡੇ ਸੁੱਕੇ ਟੁੱਕ ਤੱਕ ਅੱਖੀਆਂ ਉਘਾੜੀਆਂ।
ਪੈਰੀਂ ਹੱਥੀਂ ਅੱਖੀਂ ਜਿਹਵਾ ਤੰਗ ਤੋਂ ਵੇ ਤੰਗਾ ਵੱਤੇ,
ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਘੱਤੇ ਧਾਗੇ ਥੁੱਕ ਪਵੇ ਦਾਹੜੀਆਂ।

ਇਉਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਈ ਨਰਿਜਨ ਸਿੰਘ
ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਹੋਰਾਂ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਧਰਮ ਦੇ ਨਿਰਬਾਹ
ਹਿੱਤ ਭਾਰੀ ਜਫਰ ਜਾਲੇ। ਅੱਧੀ ਸਦੀ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ
ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪੰਜਾਬ, ਸਿੰਧ, ਬੀਕਾਨੇਰ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ
ਆਦਿ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਅਮੀਰੀ ਵੀ ਦੇਖੀ ਤੇ ਫਕੀਰੀ
ਵੀ ਹੋਵਾਈ। ਪਰਦੇਸੀ ਵੀ ਹੋਏ ਤੇ ਫਿਰ ਅੱਧੀ ਸਦੀ
ਇੱਕੋ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਪੰਚਾਇਤੀ
ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਇਨਸਾਫ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਨਿਮਾਣਿਆਂ-
ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਖੜਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਧਰਮ
ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਧਾਰਮਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪੂਰੇ
ਕਰਮਕਾਂਡੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ
ਸਨ। ਫਿਰਕਾਪ੍ਰਸਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਸੁਲਾਹਕੁਨ ਸਨ।

ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਸਤੂ ਰੰਗ
ਬਿਰੰਗੇ ਹਨ। ਹਰ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ
ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਹੀਰ ਦਾ ਕਿੱਸਾ ਨਾ ਰਚ ਲਵੇ
ਉਸਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੋ ਸੱਚ
ਕਿ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਹੋਰਾਂ ਵੀ ਹੀਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ
ਦੀ ਹੀਰ ਉਪਰ ਵਾਰਸ ਨਾਲੋਂ ਦਮੋਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਧੇਰੇ
ਹੈ। ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ
ਛਾਪੇ ਦਾ ਜਾਮਾ ਵੀ ਪਾਉਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ
ਦੇ ਖੋਜੀਆਂ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣਾ ਬਣਦਾ
ਸਥਾਨ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਏਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਹੁਤ
ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਉਜਲ ਖੁੱਧ, ਨਿਰਮਲ ਦੀਦਾਰ ਅਤੇ ਹਲੀਮੀ
ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ
ਕਵੀਜਨ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਸੁਮਨ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਰੀਵਾਲਾ (ਸਿਰਸਾ)

ਜ਼ਿੰਦਾ-ਦਿਲ ਲੇਖਕ 'ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ' ਦੀ ਹੱਡਬੀਤੀ

—ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਭੋਗਲ

“ਮੈਂ ਸਾਂ ਜੱਜ ਦਾ ਅਰਦਲੀ” ਪੜ੍ਹਕੇ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਦੀ ਲਿਖੀ ਪੁਸਤਕ “ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਪਾਰਸ ਜੀਵਨ ਤੇ ਰਚਨਾ” ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿੰਦਰ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦੇ ਯਥਾਰਥ ਵਿਚੋਂ ਸਮਗੱਰੀ ਲੱਭਣੀ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰਤਕ ਵਿੱਚ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਚ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਪਾਰਸ ਦਾ ਜੀਵਨ, ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ, ਤਿੰਨੇ, ਲਿਖਣ ਲਈ ਵੱਧੀਆਂ ਸਮਗੱਰੀ ਸਨ। ਨਿੰਦਰ ਨੇ ਚੰਗੇ ਪਾਰਖੂ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੰਗੇ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰਸ ਵਰਗੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਿਣਕੇ ਚੁਣੇ, ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਉਹ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹੀ, ਪਾਰਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਤਾਂ ਹੋਈ ਹੀ ਨਿੰਦਰ ਦੀ ਲਿਖਣ-ਕਲਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵੀ ਹੋਈ।

ਗੁਣ ਉਸਨੇ ਜੱਗ ਬੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੱਡ ਬੀਤੀ “ਮੈਂ ਸਾਂ ਜੱਜ ਦਾ ਅਰਦਲੀ” ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ ਵੇਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਲਿਖਣ-ਕਲਾ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਯਥਾਰਥ ਤਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਵਿਅੰਗ-ਭਰਪੂਰ ਅਤੇ ਹਾਸ-ਰਸ ਭਰਪੂਰ ਸ਼ੈਲੀ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਤਲਮ ਹਕੀਕਤਾਂ ਵੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭਿਜਕਦਾ। ਉਹ ਨਿਸ਼ੇਗ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜੱਜ ਦਾ ਅਰਦਲੀ ਲੱਗਾ ਸਾਂ। ਅਰਦਲੀ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਦਫਤਰੀ ਕੰਮ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੱਜ ਉਸ ਤੋਂ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਰਸੋਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਝਾੜ-ਪੁੰਝ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਚੰਗੇ ਜੱਜ ਤੋਂ ਉਲਟ ਦੂਜਾ ਜੱਜ ਨਾ ਕੇਵਲ ਅੜਥ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਗਲ ਗਲ ਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਨਿੰਦਰ ਉਹ ਸਭ ਵੇਰਵੇ ਬਿਨਾਂ ਭਿਜਕ ਦਸਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਉਸਦੀ ਵਰਨਣ-ਕਲਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਗੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਭਿੜਕਾਂ, ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰਾਂ ਖਾਣ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੰਸਲ ਵਿੱਚ

ਨਿੰਦਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਡੂੰਘਾ ਸੋਚਵਾਨ ਤੇ ਕੋਮਲ-ਭਾਵੀ ਚਰਿਤਰ ਉੱਘੜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੇ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ, ਅੰਦਰੋਂ ਦੁਖਿਆਰਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕੁਰੱਖਤ ਸੁਭਾਅ ਪਰਗਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਿੰਦਰ ਚੰਗੇ ਲੇਖਕ ਵਾਂਗ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਅਸਲੀ ਆਪਾ ਲੁਕਵਾਂ ਆਪਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿੰਦਰ ਉਹ ਵੀ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਅਜਿਹੀ ਵਾਰਤਕ ਲਿਖੇ, ਜੋ ਜਾਹਰੀ ਹਕੀਕਤ ਤਾਂ ਦੱਸੇ ਹੀ, ਜੋ ਜਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪਰਗਟ ਕਰੇ। ਨਿੰਦਰ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ-ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਗਟ-ਬੋਲ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਪਰਗਟ ਜੀਵਨੀ ਪਰਗਟ ਦੇ ਉਹਲੇ ਉਤੇ ਅਪਰਗਟ ਅਸਲੀਅਤ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਨਿੰਦਰ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ। ਕੰਮ ਵੀ ਨਿਕੰਮੇ ਹਨ। ਜੱਜ ਦੇ ਬੋਲ ਵੀ ਖਿਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਪਰ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੋ, ਉਹ ਨੌਕਰੀ ਕਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੱਚਰ ਗਵੱਈਆਂ ਵਾਂਗ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਨੀਵੇਂ ਮਨੋਰਥਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਰਾਹੀਂ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ। ਰੋਜ਼ੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਅਰਦਲੀ ਬਣਨਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਤੇ ਅਰਦਲੀ ਵੀ ਉਸ ਜੱਜ ਦਾ ਜੋ ਅਕਲਮੰਦੀ ਘੱਟ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੁਰਖਤਾ ਵੱਧ। ਫੇਰ ਵੀ ਉਹ ਨੌਕਰੀ ਕਰੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਉਂ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਨਿੰਦਰ ਦੀ ਦੋਹਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਝਲਕਾਂ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਜੱਜ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਰਤਾਂ ਹਨ। ਜੱਜ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੜਿਆ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤੇ ਨਿੰਦਰ ਪਾਸੋਂ ਤੁਝੀ ਨਾਲ ਯਮਲੇ ਜੱਟ ਦੇ ਲਿਖੇ ਗੀਤ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿੰਦਰ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ। ਗੁਟੀ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਘਰ ਬੈਠਕੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੀ ਮਿਸਲਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮਿਹਨਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹੋ ਜੱਜ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਕੇ ਨਿੰਦਰ ਦੀ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਬਾਰ-ਬਾਰ ਮਰਾਸੀ ਕਹਿੰਦਾ

ਹੈ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸੁੱਧ-ਬੁੱਧ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਰਤ-ਦਰ-ਪਰਤ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਵਾਕ ਘੱਟ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿੰਦਰ ਆਪ ਡੂੰਘਾ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਡੂੰਘਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜੱਜ ਦਾ ਘੱਟੀਆਂ ਵਤੀਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਭੱਜਿਆ ਨਹੀਂ। ਖੁਰਾ ਸਲੂਕ ਖੱਲਿਆ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ। ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੈੜਾ ਸਲੂਕ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਤੂੰ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰਣਖੇਤਰ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ।

ਜੱਜ ਦਾ ਉਹ ਅਰਦਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ। ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਖਾਤਰ ਲੜਿਆ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਖਿਝਾਉ-ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਸਦਾ ਹੈ, ਹਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਨੂੰ ਵੀ ਟਿੱਚਰਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਵਾਲੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਾਲੀ ਜਿੰਦਾ-ਦਿਲੀ ਉਸ ਦੀ ਹਰ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਰਸ-ਭਰਿਆ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ “ਮੈਂ ਸਾਂ ਜੱਜ ਦਾ ਅਰਦਲੀ” ਉਸ ਦੀ ਜਿੰਦਾ-ਦਿਲੀ ਦੀ ਸਾਹਦੀ ਭਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਰੋਇਆ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹ ਜੱਜ ਦੇ ਭੈੜੇ ਬਲ ਤੇ ਭੈੜੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਤੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ। ਸਗੋਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਸੂਰਮੇ-ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਹਰ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਦੀ ਹੱਥਬੀਤੀ ਦੁੱਖ-ਭਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਦੁੱਖ-ਭਰੀ ਕਹਾਣੀ ਇਉਂ ਵਰਨਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਿੰਦਗੀ ਉੱਤੇ ਹਸ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜੱਜ ਉੱਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੋੜੀ-ਕਸੇਲੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਸ ਸਕਣ ਦੀ ਸਿਫਤ ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ-ਦਿਲ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹਰ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਰਸ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੱਸਦਾ ਹੱਸਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਜਿੰਦਾ-ਦਿਲੀ ਨੂੰ ਸਲਾਮ। ਉਸਦੀ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਸਲਾਮ॥

❖

ਮਾਤਾ ਅਮਰ ਕੌਰ ਜੰਮੂ ਨਮਿਤ ਭੋਗ

ਮਾਤਾ ਅਮਰ ਕੌਰ ਸਪੁਤਨੀ ਸੰਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੰਮੂ ਆਪਣੀ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ੧੩ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਕਰ ਪੂਰੀ ਗਏ ਹਨ। ਮਾਤਾ ਅਮਰ ਕੌਰ ਜੀ ਸੰਤ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸਿਤਾਰ ਵਾਦਕ, ਓਕਾਰ ਸਿੰਘ (ਅਮਰੀਕਾ), ਡਾ. ਤਰਨ ਸਿੰਘ, ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਅਮਰੀਕਾ) ਅਤੇ ਸ. ਤੇਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੀ.ਐਸ.ਐਫ. ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਨ। ਆਪ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਸਪੁਤਰੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੰਮੂ ਸਾਧੂ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ। ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਭਾਵ ਵਿਚ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਮਾਤਾ ਅਮਰ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਪੋਸਿਆ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਯੋਗ ਰੂਪਰਾ ਦਵਾਇਆ। ਆਪ ਬਹੁਤ ਹਲੀਮ ਅਤੇ ਘਰ ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸਦਾ ਤਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨਮਿਤ ਭੋਗ ੨੩ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਜੰਮੂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਿਨ ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ, ਇੰਗਲੈਂਡ, ਅਮਰੀਕਾ, ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਏ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨੇਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਹੋਇਆ। ਜਥੇਦਾਰ ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਸਵੇਰੇ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਅਤੇ ਦਿਨੋਂ ਦੀਵਾਨ ਲਾਇਆ। ਸੰਤ ਮਨਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜਲੰਧਰ ਅਤੇ ਸ. ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਯੂ. ਕੇ. ਵਾਲਿਆਂ ਵੀ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ। ਸੰਤ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਅਤੇ ਸ. ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਸੰਪਾਦਕ ਵਰਿਆਮ ਹੋਰਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਵ ਭਿੰਨੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ। ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਪਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਅਡੁਟ ਵਰਤਿਆ।

ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਮਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਬੇਅੰਤ ਮਾਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਰੋਹ

ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਮਿਤੀ ੨੫ ਮਈ ੨੦੦੨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਮਿਤ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ ੨ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਭਾਵੇਂ ੨-੩ ਜੂਨ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਪਿੰਡ ਖੋਟੇ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਦੀ ਗੀਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਲਾ ਮਿਥਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਰੋਹ ਨਾਲ ਇਸ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਹੋਇਆ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸ਼ਾਮਿਆਨਾ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਉਣ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਤਾਤਾ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਖਿ ਭਗਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਲੋਗਰ ਸਥਾਨ ਵਿਚ ਸੀ ਜਿਥੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥੇ ਦੇ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਸੁਨੇਹੀ ਮਿੱਤਰਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਦਰ ਸਹਿਤ ਸਵਾਦਿਸ਼ਟ ਭੋਜਨ ਵਰਤਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੋਗਰ ਵਿਚ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਸਨ ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਹੇ ਪਾਸੇ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਾਲ ਵਿਚ ਹਲੇ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜੇ। ਇਕ ਵਜੇ ਦੁਪਹਿਰ ਸਾਮ੍ਹਿਕ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋ ਵਜੇ ਤੱਕ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਵੇਂ ਮਹਲੇ ਦੇ ਸਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਦ ਦੇ ਪਾਠ ਉਪਰੰਤ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋ ਗਈ। ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਲੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨਮਿਤ ਬਰਤਨ ਬਿਸਤਰਾ, ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਪੁੱਤਰ ਮਨਧੀਰ ਸਿੰਘ ਸੇਧੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰ ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਈ। ਹਜ਼ੂਰੀ ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ ਚੋਂ ਕਥਿਤ ਦਾ ਗਾਇਣ ਕੀਤਾ—

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਬਡੇ ਬਡੇ ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ

ਛਤ੍ਰ ਹੀ ਕੀ ਛਾਇਆ ਕਈ ਕੋਸ ਲੋ ਚਲਤ ਹੈ

ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਰੋਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਸ. ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਭੂਮਿਕਾ

ਬਾਦ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਸੰਦੇਸ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਏ। ਫੇਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਟੇਜ ਸੰਚਾਲਨਾ ਵਿਚ ਆਏ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵਾਰੋਂ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਈ।

ਸੰਤ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ—ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਵਿਧ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਾਇਨ ਅਤੇ ਸ. ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ- ੪੪ ਸਫ਼ਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ “ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਇਕ ਰੇਖਾ ਚਿੱਤਰ—ਇਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਗੈਲੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਕਵੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਸਨ।

ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ—ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਸ. ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਾਂਝਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਜਿਸ ਘਰ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਹਰ ਚੰਗੀ ਗਲ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਨੇਤਰਤਾ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਦੇਣ ਹੈ।

ਪ੍ਰ. ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਭੋਗਲ—ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਲੋਚਕ, ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਪ੍ਰ. ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਭੋਗਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰਤਕ ਆਪਣੀ ਮਿਸ਼ਾਲ ਆਪ ਸੀ। ਆਪ ਬਹੁ ਪੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸਨ। ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਾਸਤੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੇ ਅਣਛਪੇ ਹਿੱਸੇ ਛਪਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਛਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ. ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਐਡੀਟਰ ਪੰਜਾਬੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦਾ ਕਥਨ ਸੀ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦਾ ਅਨੁਯਾਈ ਹੋਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਿਹੇ ਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਦੀ ਲੀਹ ਪਾਈ ਉਹ ਲੀਹ ਅੱਜ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੇ ਪਕੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਸਦਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵੇਖੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖਿੱਚੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਠਤ ਸਭ ਕੁਝ ਕਾਬਲੇ ਤਾਰੀਫ਼ ਸੀ।

ਸ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਬੇਨੋਆਣਾ—ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਪੱਤਰਕਾਰ

ਸ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਬੰਨੋਆਣਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਅਜਿਹੀ ਅਪਣਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਮਿਲੇ, ਮੈਂ ਹਾਂ ਭਾਵੇਂ ਜਗਜੀਸ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਵਰਿਆਮ ਪਰਚਾ ਹੈ ਹਰ ਥਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਣ ਹੈ।

ਕਾ. ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ—ਕਾਮਰੇਡ ਬਣਨ ਦੀ ਲਗਣ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲੱਗੀ। ਬਾਬਾ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਭਕਨਾ ਵੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੀ ਦੇਣ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਕਿਰਦਾਰ ਦੀ ਬੁਲੰਦੀ ਵਿਚ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਸਿਰਜਿਆ। ਇਹੀ ਕਿਰਦਾਰ ਬਾਬਾ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਭਕਨਾ ਚੋਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਿਰਦਾਰ ਕਵੀ ਜੀ ਵਿਚੋਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਅਤਬੰਗੀ ਅਤੇ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਪਹਿਲਵਾਨ ਆਦਿਕ ਦੇ ਰੇਖਾ-ਚਿੱਤਰ ਬੜੇ ਕਮਾਲ ਦੇ ਲਿਖੇ। ਸਾਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਕਸੇਲ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਲੰਬੀ ਲਿਸਟ ਹੈ ਪਰ ਜਨਮ ਸਖੀ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਵਿਚ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਬੜੀ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸੀ। ਕਵੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ, ਲਿਖਾਰੀ ਸਨ, ਕਵੀ ਸਨ, ਗੁਣਵਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਇਨਸਾਨ ਸਨ।

ਸ. ਗੁਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ—ਸੀਨੀਅਰ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕੈਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ, ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਸ. ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਠਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰ. ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਬਜਾਜ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਕੁਸ਼ਲ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਵਧੀਆ ਸ਼ਾਇਰ, ਵਾਰਤਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਗੁਣਵਾਨ ਇਨਸਾਨ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਣ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ...। ਸਾਹਿਤ ਅਕੈਡਮੀ ਵੀ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਇਕ ਸਮਾਗਮ ਕਰੇਗੀ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ) ਨੇ ਆਖਿਆ

ਕਿ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਮਿਲਦਿਆਂ ਦੁਖ ਆਉਂਦਾ, ਦੂਸਰੇ ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜਨ ਤੇ ਹੰਜੂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਵੀ ਜੀ ਜਿਸ-ਜਿਸ ਅਹੁਦੇ ਤੇ ਬੈਠੇ ਉਹ ਅਹੁਦਾ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਪਰ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਦਕਾ ਸਹੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ।

ਸਤਨਾਮ ਚਾਨਾ—ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੱਤਰਕਾਰ, ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਟੀ.ਵੀ. ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਕ ਅਤੇ ਐਨ. ਆਰ. ਆਈ. ਸਭਾ ਦੇ ਮੀਡੀਆ ਅਫ਼ਸਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਨਾਮ ਚਾਨਾ ਨੇ ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਾਂਝ ਦਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕ ਅਖਬਾਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰੈਸ ਚੋਂ ਛਪਵਾਂਦੇ ਸਾਂ। ਕਵੀ ਜੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਪਾਦਕੀ ਕਾਰਜ ਦੀਆਂ ਬਾਡੀਕੀਆਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਤਾਂਘ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਦੇਣ ਹੈ।

ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੰਸਪਾਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਫਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ। ਕਵੀ ਜੀ ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇਂਡਾਂ ਦੇ ੧੧ ਭਾਗ ਛਪੇ ਹਨ, ੨੦ ਹੋਰ ਛਪਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਵਹਿਮੀ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੰਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵੀ ਉੱਤਮ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਿਧਾ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਕੇਵਲ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲੇਖਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਣ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਹੋ ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਜਾਬੀ ਜਗਤ ਨੂੰ।

ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਕਿਸ਼ਾਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਸਵਾਰਿਆ, ਮਰਨ ਵੀ ਸਵਾਰਿਆ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਨੂੰ ਰਾਹਾਂ ਤੇ ਤੋਰਿਆ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ। ਸੰਨ ੧੯੬੪ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਰੋਹਤਾਗ ਗਏ। ਕਵੀ ਜੀ ੨੦ ਵਰ੍ਹੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਾਥੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਚੁਸਤੀ ਫੁਰਤੀ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ। ਉਹ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜੀਵੇ।

ਬੀਬੀ ਰਸ਼ਮੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਥੇ ਕਵੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਸਨ ਉਥੇ ਉਹਨਾਂ ਮਟਕ ਨਾਲ ਜਿਊਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਵੀ ਜੀ ਅਸਚਰਜਮਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਧਰਮ ਮਾਰਗ

ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਇਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਗ੍ਰੰਥ ਸੀ।

ਪ੍ਰੋ. ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਅਨਜਾਣ—ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਪ੍ਰੋ. ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਅਨਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਇਕ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕਵੀ ਜੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਜਿਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉਥੋਂ ਹੀ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਮਹਿਕ ਆਉਣ ਲਗ ਪਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਅਕੈਡਮੀ ਵਲੋਂ ਮਾਸਕ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲਦੀ ਰਹੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਮੂਨ ਸਤਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਵੀ ਲਗਾ ਹੈ। ਕਵੀ ਜੀ ਜਿਥੇ ਵੀ ਗਏ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਖ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵੇਰਵਾ ਵਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇਂਡਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ।

ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਸ਼ਤਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥਾ ਵਲੋਂ ਵੀ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਜਣਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤੀ। ਸੀਮਾਨ ਪੰਡਿਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਰਾ ਲੇਖਾ ਸਭਾ ਹੀ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਸਮੇਝਿਤ ਰਹੇ। ਹਰਭਜਨ ਬਾਜਵਾ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਬਟਾਲਾ ਉਚੇਚੇ ਬਟਾਲਾ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਸੁਖਦੇਵ ਮਾਧਪੁਰੀ, ਮਾਸਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਸੂਬਾ ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਭੱਟੀ ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਲੋਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰੀ ਅਤੇ ਸਰਗਰਮੀ ਦਿਖਾਈ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਵਿਦਿਅਕ ਜਥਿਆਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਧਾਨਾਂ ਸੂਬਾ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਸੁਖਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਸੇਵਾ ਕਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮਾਗਮ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਕਲਮ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ।

—ਰਿਪੋਰਟ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ, ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਾਇਲ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਛਿੰਦਾ,

ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ 'ਸੇਖੋ'

ਵਲੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ

ਸਤਿਕਾਰਤ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ ਜੀ, ਯਾਦ !

ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਹੁਰਾਂ ਦਾ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਜਗਤ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਲਈ ਬੜਾ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ ਰਜਿ., ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ

ਸੀ, ਵਿਚਰਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬੜੇ ਹੀ ਮਿਲਣਸਾਰ, ਹਸਮੁੱਖ ਅਤੇ ਟਿੱਚਰੀ (ਵਿਅੰਗ) ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਇਨਸਾਨ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਧੁਨ ਦੇ ਪੱਕੇ। ਪੰਜਾਬੀ ਛੰਦ ਕਾਵਿ ਦੇ ਮੁਦੱਈ। ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਏਕੇ ਲਈ ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਰਦੇ ਰਹੇ। ਦੋਹਾਂ ਕੇਂਦਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਉਹ ਕਾਫੀ ਦੁਖੀ ਸਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧਤਾ ਦੇ ਪੱਕੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਚਿੱਠੀ 'ਚ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਿਆ "ਭਾਵੇਂ ਤੇਰੀ ਸੋਚ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ ਰਜਿ. ਦੀ ਦੁਫ਼ਤ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਰਹੇ ਪਾੜੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮੋਬਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਨਾ ਛਾਪੀਂ। ਉਝ ਪੰਜਾਬੀ ਲਈ, ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਲਈ ਮਨੁੱਖਤਾ ਲਈ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰੇਗਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਾਂਗਾ।"

ਅਜਿਹੀ ਬੇਬਾਕੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੱਜ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਦੀ ਉਹ ਤਾੜਵੀਂ ਅਵਾਜ਼ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਉੱਤੇ ਬੜਾ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ (ਸੇਖੋ) ਵਲੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਤੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਭਿਸ਼ੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਫੁੱਲ ਭੇਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

—ਤੇਜਵੰਤ ਮਾਨ

ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਖਾਰੀ ਸਭਾ ਰਾਮਪੁਰ

ਵਲੋਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ

ਰਾਮਪੁਰ—ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਖਾਰੀ ਸਭਾ ਰਾਮਪੁਰ ਦੀ ੨ ਜੂਨ ਨੂੰ ਨਹਿਰੀ ਵਿਸਰਾਮ ਘਰ ਰਾਮਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਮਾਸਿਕ ਇਕੱਤਰਤਾ ਵਿਚ, ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਨਾਮਵਰ ਹਸਤੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਉੱਤੇ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਕੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਰਾਮਪੁਰੀ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਸਭਾ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਹਰਚਰਨ ਮਾਗਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਬੀਤੇ ਦੀਆਂ ਪੇਂਡਾਂ" ਪੁਸਤਕ ਲੜੀ, ਕਵੀ ਦੀ ਅਦੁੱਤੀ ਅਤੇ ਅਨਮੋਲ ਦੇਣ ਹੈ। ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਜਸਵੀਰ ਝੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਵੀ ਜੀ ਰਾਮਪੁਰ ਸਭਾ ਦੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਨੇ। ਸੁਰਿੰਦਰ ਰਾਮਪੁਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਮਪੁਰ ਦੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਭਾ ਨੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਇਕੱਤਰਤਾ ਵਿਚ ਹਰਬੰਸ ਮਾਲਵਾ, ਗੁਰਮੀਤ ਬੁਆਟੀ, ਹਰਨੇਕ ਰਾਮਪੁਰੀ, ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਾਗਟ, ਮੁਹਿੰਦਰ ਕੈਦੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੱਲਣ, ਭੁਪਿੰਦਰ ਰਮਨ,

ਜਗਦੇਵ ਮਕਸੂਦਤਾ, ਦਰਸ਼ਨ ਤੂਰ ਬਲਾਲਾ, ਵਿਸ਼ਵਿੰਦਰ
ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਖੋਸਾ ਨੇ ਭਾਗ ਲਿਆ ਅਤੇ
ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ।

ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ, ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਇਕ
ਕਾਫਲਾ, ਭੈਟੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੋਏ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ
ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਵਿਚ ਹੋਏ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ
ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰੀ।

—ਸੁਰਿੰਦਰ ਰਾਮਪੁਰੀ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ (ਰਜਿ.)

ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਵਲੋਂ ਸ਼ੋਕ ਮਤਾ

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਵਿਦਵਾਨ ਖੋਜੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸ੍ਰੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਚਰਨ ਭੋਰੇ ਕਵੀ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਗਏ।
(ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ, ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਜੋ ੧੯੫੯
ਨੂੰ ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਈ, ਜਿਸਦੀ
ਅਗਵਾਈ ੪੩ ਸਾਲ ਕਵੀ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਜੁਟਤਾ ਨਾਲ
ਕੀਤੀ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ ਮਿਲਾਪਤਾ ਤੇ ਮਿਲਣਸਾਰ
ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਦਮਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਹੀ
ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਕਵੀ
ਜੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖਤ ਸੁਜਾਨ ਸੁਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਿਫਤਾਂ
ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਹਿਤਕ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਅੰਤਰ
ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਸਾਹਿਤਕ ਖੇਤਰ
ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਕਹਾਣੀਆਂ,
ਲੇਖ, ਪੁਸਤਕ ਗੀਵੀਊ ਅਨੁਵਾਦ ਕਾਰਜ ਲਿਪੀਆਂਤਰ ਕਰਕੇ
ਉੱਘਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਮਾਸਕ ਪੱਤਰ, ਹਫਤਾਵਾਰੀ
ਰਸਾਲੇ ਅਖਬਾਰਾਂ, ਸਤਿਜੁਗ, ਵਰਿਆਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ
ਸਾਹਿਤਕ ਕ੍ਰਿਤਾਂ ਛਪਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਪੰਜਾਬ, ਪੰਜਾਬ
ਤੇ ਬਾਹਰ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਾਗਮਾਂ ਆਯੋਜਨਾ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਮਾਨ
ਸਨਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਮਾਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ। ਸਤਿਜੁਗ ਦੇ
ਸੰਪਾਦਕ ਵੀ ਰਹੇ।

‘ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ’ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਨਗਰ
ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਦੀਵੀ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਖਬਰ ਮਿਲਦਿਆਂ ਹੀ
ਕੱਠ ਹੋ ਕੇ ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਮਰਗੋਬ
ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਦੋ ਮਿੰਟ ਮੌਨ ਧਾਰ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਪੇਸ਼
ਕੀਤੀ। ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕ ਹੋ ਕੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਦੁਆ ਅਰਪਣ
ਕੀਤੀ—ਸੱਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ
ਥਾਣੀ ਪਵਿਤਰ ਨੂੰ ਰੁਖ਼ ਸਿੱਖੀ ਤੇ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਬਲ ਬਖਸ਼ਣ।

ਅਮਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਦੁਆ ਮੰਗਣ
ਵਾਲੇ :- ਮਾ. ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ, ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨਿਰਾਲਾ,

ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੀਪ, ਰਾਜਿੰਦਰ
ਸਿੰਘ ਰਾਜ, ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਡੇਚ, ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ,
ਗੁਰਮੇਲ ਸਿੰਘ ਹੰਸ, ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਪਿਆਸਾ, ਗੁਰਦਿਆਲ
ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਰੇਣ ਸਿੰਘ ਬਾਜਵਾ, ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰ,
ਲਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਾਜਵਾ, ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ, ਅਸਪਾਲ, ਸਾਪੂ
ਸਿੰਘ ਕਿਸਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਗੁਰਾਇਆ।

—ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤ

ਪੰਜਾਬ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਸਕੱਤਰ

ਵਲੋਂ ਸ਼ੋਕ ਸੰਦੇਸ਼

ਸੁਰਤ ਅਤੇ ਸੀਰਤ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਹੀ ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ
ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੀ ਸਨ ਤੇ ਕਵੀ ਵੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਠੀ
ਮੁਸਕਾਨ, ਮਿਠੀ ਬੋਲ-ਚਾਲ, ਮਿਠਾ ਸੁਭਾਅ, ਮਿਠਾ ਲਿਬਾਸ
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਠੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਹਰ ਮਿਲਣ
ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਂਦੀ ਤੇ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ ਸੀ।

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅੱਖੇ ਵਕਤਾਂ ਵਿਚ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ
ਦੇ ਅਖਬਾਰ ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ
ਛਾਪਣ ਵਾਲੀ ਅਵਾਮੀ ਕੋਅਪੇਰੇਟਿਵ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਜਲੰਧਰ
ਦੀ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਭਰੀ ਮੈਨੇਜਰ ਦੀ ਜਿੰਮਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲੀ ਅਤੇ
ਸੂਬਾ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਤੇ ਸਿਰੇ ਦੀ ਦਿਆਨਤਦਾਰੀ ਨਾਲ
ਸਫਲਤਾ ਸਾਹਿਤ ਨਿਭਾਈ।

ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਖਬੀ, ਜਮਹੂਰੀ ਤੇ ਸਮੁੱਚੀ
ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਲਹਿਰ ਲਈ ਵੱਡਾ ਘਾਟਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਮਾਫੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਮਿਥੇ ਇਕ ਟਾਲੇ
ਨਾ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ
ਆਕੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਸਨੇਹੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ
ਨਾਲ ਦੁਖ ਸਾਂਝਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਫੁਲ ਅਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ
ਸਕਿਆ।

ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ, ਭਾਰਤੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ
ਪਾਰਟੀ ਵਲੋਂ ਕਵੀ ਜੀ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕਰਦਾ
ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਦਰਬਾਰ
ਨਾਲ ਗਹਿਰੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

—ਡਾ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਦਿਆਲ

ਸਕੱਤਰ ਪੰਜਾਬ ਸੀ.ਪੀ.ਆਈ.

ਸ਼ੋਕ ਸੰਦੇਸ਼

ਕਾਮਰੇਡ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ
ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਬਲਾਕ ਮਲੇਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ
ਮੁਕਤਸਰ ਡੂੰਘੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਅਤੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ
ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੀ ਹੈ।

—ਕਾਮਰੇਡ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਭਰੋਹਰਾ

ਸਕੱਤਰ ਸੀ.ਪੀ.ਆਈ.

ਬਲਾਕ ਮਲੇਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁਕਤਸਰ

ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਕਲਸੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ

ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਸਤੀ ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਕਲਸੀ ੮੨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਭੋਗ ਕੇ ਮਿਤੀ ੪ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਗਏ।

ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਨਿਕਟ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਹਨ।

ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰੋਂ, ਮਾਤਾ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਜੀ ਇਕ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਿਦਕਵਾਨ, ਨਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਬੀਬੀ ਜੀ ਹਨ। ਮਾਤਾ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਸ. ਦਿਆ ਸਿੰਘ ਮਠਾੜੂ ਦਾਰਾਸਲਾਮ ਤਨਜਾਨੀਆ (ਅਜ ਕਲੂ ਇਗਲੈਂਡ), ਸੰਤ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਮਠਾੜੂ ਕਪੂਰਥਲਾ ਅਤੇ ਸ. ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਮਠਾੜੂ ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਜੀ ਹਨ। ਮਾਤਾ ਸਵਰਨ ਕੌਰ ਦੀ ਪੁਰਨਾ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਦਮੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੂਰਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਬਣੇ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸ. ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਲਸੀ ਤਨਜਾਨੀਆ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੋਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਦੇ ਸਮਾਜ (ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ) ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਥਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸ. ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਕਲਸੀ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੀਜੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸ. ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਕਵੈਤ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਬੀਬੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਇਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਲਸੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਿੰਡ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਨਿੱਝਰਾਂ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਫੈਲਿਆ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ (੭.੬.੨੦੦੨) ਨੂੰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਜਥਾ ਢੋਲਕ ਛੈਟਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾ ਬਥਾਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਤ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਮਹੰਤ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਮਹੰਤ ਜੁਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸੰਤ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਛਿੰਦਾ, ਮਨਰਾਜ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਵੇਰਾਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨਮਈ ਬਬਦ ਪੜ੍ਹਕੇ ਬਸਤੀ ਸ਼ੇਖ ਦੇ ਸਮਝਾਨ ਘਾਟ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਮਰਿਯਾਦਾ ਨਾਲ ਵਿਦੀਵਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਮਿਤੀ ੧੬ ਜੂਨ ਨੂੰ ਸ. ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਕਲਸੀ ਨਮਿਤ ਭਾਰੀ ਮੇਲਾ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸੂਬਾ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਨਖਤਰਵੀ ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਆਏ ਸਨ। ਇਕ ਦੀਵਾਨ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ੧੫ ਜੂਨ ਨੂੰ ਵੀ ਲੱਗਾ। ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿਆ।

ਮੁਖ ਸਮਾਗਮ ਤੇ ਖਚਾਖਚ ਭਰੇ ਵੱਡੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਬਹੁਤ ਵੇਰਾਗਮਈ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇਆ। ਮਨ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਤੇ। ਸ. ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ ਹੋਰਾਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁੱਤਤਾ ਕੀਤੀ।

ਸ. ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਅਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕੋਸਲਰ ਗਰੇਵਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ਰਧਾਜਲੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਸ. ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਮਠਾੜੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਸ. ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪੋਤਰਿਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਿੰਘ, ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ (ਸਪੁੱਤਰ ਸ. ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਬਬਦ ਗਾਇਣ ਕਰਕੇ ਸ਼ਰਧਾਜਲੀ ਦਿਤੀ। ਨੌਵੇਂ ਮਹੱਲੇ ਦੇ ਸਲੋਕਾਂ ਉਪਰੰਤ ਸੱਦ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਧਰਮ ਕਾਰਜਾਂ ਵਾਸਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਅਦਾਰਿਆਂ, ਲੰਗਰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਸੈਂਟਰਲ ਟਾਊਨ, ਸਤਿਜੁਗ, ਵਰਿਆਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਵਾਸਤੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਮਾਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ ਗਈ। ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਲੰਗਰ ਅਤੇ ਜਲ ਪਾਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(ਪੱਤਰਪ੍ਰੇਰਕ)

ਨਾਮਧਾਰੀ ਸ਼ਹੀਦ ਗਰਲਜ਼ ਕਾਲਜ

ਮਲੇਰਕੋਟਲਾ ਵਲੋਂ ਸ਼ੋਕ ਮਤਾ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਸ਼ਹੀਦ ਗਰਲਜ਼ ਕਾਲਜ ਮਲੇਰ ਕੋਟਲਾ ਦੇ ਕਾਲਜ ਟੀਚਰ ਸਾਰੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਪਰਮ ਸਤਿਕਾਰ ਯੋਗ ਸ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਤੇ ਸ਼ੋਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸ਼ਰਸਤ

ਪ੍ਰੋ. (ਡਾ.) ਕਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਟਿੱਬਾ

—ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ

ਬਲਰਾਜ ਕੌਰ

ਸੁਖਵੰਤ ਸਿੰਘ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ

ਸ. ਸੁਖਵੰਤ ਸਿੰਘ (ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਚਿੱਤਰਕਾਰ), ਸ਼ਲਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਚਰਨਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਸਭਿਕਾਰਥ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਰਿਭਜਨ ਕੌਰ (ਸੁਪਤਨੀ ਸ. ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਭਮਰਾ) ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬੀਮਾਰ ਰਹਿਣ ਬਾਦ ਮਿਤੀ ੧੬ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਸਤੀ ਗੁਜਾਂ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਸਮਸ਼ਾਨ ਘਾਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਸਾਇਰ ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਮਿਤਰ ਸਨੇਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਵਿਛੜੀ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨਮਿਤ ਮਿਤੀ ੨੫ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਫੇਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਸਭਾ, ਦਿਲਬਾਗ ਨਗਰ ਬਸਤੀ ਗੁਜਾਂ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਦੁਪਹਿਰ ੧ ਵਜੇ ਭਾਰੀ ਇਕੱਠ ਹੋਇਆ। ਰਾਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਵੈਰਾਗਮਈ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ। ਅਰਦਾਸ ਉਪਰੰਤ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਡਾ. ਜਤਿੰਦਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੱਲੀ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਟੇਜ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ। ਸ. ਕੰਵਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੂਰੀ, ਪ੍ਰੋ. ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਭੰਗਲ, ਸ. ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ, ਡਾ. ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ, ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਦੀਵਾਨਾ ਹੋਰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੁਖਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਹਿਤ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਵੇਦਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਰਮੁਖ ਪੰਜਾਬੀ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਕਾਲਕਾਰ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਪੁੱਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ. ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਿਊ ਬੁਕ ਕੰਪਨੀ, ਸ. ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੁੰਦਰ ਬੁੱਕ ਕੰਪਨੀ, ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਤ ਦੀਪਕ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼,

ਸ. ਤੇਜਬੀਰ ਸਿੰਘ ਲਾਹੌਰ ਬੁੱਕ ਸ਼ਾਪ, ਰਾਜਿੰਦਰ ਬਿਮਲ ਕੂਕੁਨਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਸ. ਗੁਰਸਾਗਰ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਬਦਰਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਸ. ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸੂਰੀ, ਕੁਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਸੂਰੀ ਸੁਪੁਤਰ ਸ. ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਨਾਵਲਕਾਰ, ਸ. ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ ਜੱਗ-ਬਾਟੀ, ਬਖਸ਼ਿੰਦਰ ਪੰਜਾਬੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਮਰੀਕ ਡੋਗਰਾ, ਇੰਦਰਜੀਤ ਆਰਟਿਸਟ (ਅਜੀਤ) ਸਵਰਨਜੀਤ ਸਵੀ ਆਰਟਿਸਟ, ਪਰਮਿੰਦਰਜੀਤ, ਜਿੰਦਰ, ਤਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਅਵਤਾਰ ਜੰਤਾ, ਉਲਵਤ ਬਾਜਵਾ, ਗੁਰਦਿਆਲ ਰੋਸ਼ਨ, ਸਤਨਾਮ ਚਾਨਾ, ਪ੍ਰੋ. ਜਾਗੀਰ ਕਾਹਲੋਂ, ਪ੍ਰੋ. ਲਖਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਡਾ. ਉਮਿੰਦਰ ਜੌਹਲ, ਪੀਤਮ, ਮਖਣ ਮਾਨ, ਭਗਵੰਤ ਰਸੂਲ ਪੁਰੀ, ਪ੍ਰੋ. ਸੁਰਿੰਦਰ ਕਾਹਲੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਾਲੇ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਸ. ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਸਿਤਾਰਾ ਵਾਲੇ, ਹਰਭਜਨ ਬਾਜਵਾ ਫੋਟੋਗਰਾਫਰ ਬਟਾਲਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਜਾਣੂ ਸਨੇਹੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਅੰਤ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਅਰੁੱਟ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ।

ਸ. ਸੁਖਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਭ ਆਏ ਸਨੇਹੀਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।

ਰਾਜਿੰਦਰ ਬਿਮਲ, ਹਮਨਦੀਪ ਸੰਧੂ, ਅਨਿਲਰਾਜ ਸ਼ਰਮਾ, ਪੱਪੀ ਪਿਆਸਾ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ।

ਸਤਨਾਮ ਚਾਨਾ ਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੰਸਾਰ

ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਗਏ

ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੱਤਰਕਾਰ ਵਿਭਿੰਨ ਸਾਹਿਤਕ ਸਮਾਜਕ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਰੂਹੇ ਰਵਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਨਾਮ ਚਾਨਾ ਦੇ ਪੂਜਨੀਕ ਮਾਤਾ-ਮਾਤਾ ਪੀਤਮ ਕੌਰ ਜੀ ੩ ਮਈ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਵਿਛੜੀ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਨਮਿਤ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਕੀਰਤਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਸਮਾਗਮ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਬੀਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾਨਕ ਦਰਬਾਰ ਵਿਖੇ ੧੨ ਮਈ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਬੀਰ ਪਿੰਡ ਨਕੋਦਰ ਤੋਂ ੩ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਨੂਰਮਹਿਲ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਰਾਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਵੈਰਾਗਮਈ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ। ਜਲੰਧਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨਕੋਦਰ ਆਦਿ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕ, ਪੱਤਰਕਾਰ, ਸਿਆਸੀ ਨੇਤਾ ਅਤੇ ਐਨ ਆਰ ਆਈ. ਸਭਾ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਆਗੂ ਆਏ ਸਨ। ਸਤਨਾਮ ਚਾਨਾ ਐਨ ਆਰ ਆਈ. ਸਭਾ ਦੇ ਮੀਡੀਆ ਅਡਸਰ ਹਨ। ਆਏ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਭਾਵ ਭਿੰਨੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਦਿ ਭਗਤ ਜਲ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸੁਪੁੱਤਰਾਂ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਚਾਨਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਚਾਨਾ, ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚਾਨਾ ਵਲੋਂ ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਸਨੇਹੀਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਲੋਂ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਪ੍ਰਦਾਨ
ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਅਕਾਡਮੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਡਾ. ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁਗਲ ਐਮ.ਪੀ.

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਲੋਂ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਭੇਟ

ਲੁਧਿਆਣਾ ੩੦ ਮਈ—ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਲੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਭਵਨ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਕਾਡਮੀ ਦਾ ਸਰਵਉੱਚ ਸਨਮਾਨ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਇਕ ਸੰਖੇਪ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਮਾਗਮ ਦੌਰਾਨ ਭੇਟ ਕੀਤਾ। ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਾਡਮੀ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੀਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਡਾ. ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਪ੍ਰ. ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਠਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਗਈ।

ਸਮਾਗਮ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਉੱਘੇ ਨਾਵਲਕਾਰ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ (ਮੋਢਰ ਰਾਜ ਸਭਾ) ਨੇ ਕੀਤੀ। ਸਮਾਗਮ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਡਾ. ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਨੇ ਸਵਾਗਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਉੱਘੇ ਨਾਵਲਕਾਰ ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸ੍ਰੀ ਐਸ. ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਨੇ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਤੇ ਰੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਜ਼ਬੇ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬੀ ਭਵਨ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਅਤੇ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਡਾ. ਕਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਪਾ ਜੀ ਦੀ

ਤਲਿਸਮੀ ਤੇ ਬਹੁਪਰਤੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸ਼ੇਰਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਪਾ ਜੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਇਸ਼ਕ ਵਧੀਆ ਕਿਤਾਬ ਛਾਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਕ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪਾਠਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਡਾ. ਸਤਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਚੇ ਮਿਆਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਪਾ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਲਿਖੀ ਪਰ ਮਗਰੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਵਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ ਵਰਗੀ ਸ਼ਿੱਦਤ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਹਨ ਵਪਾਰੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉੱਘੇ ਖਬਾਕਾਰ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਅਕਾਡਮੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਡਾ. ਰਵੇਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਬਾਰੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਇਆ। ਉਪਰੰਤ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਲਾ, ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪੱਤਰ, ਅਕਾਡਮੀ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੈੱਟ ਅਤੇ ਇੱਕੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਸਨਮਾਨ ਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਬੋਲੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ।

ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਬੋਲਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆ

ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਲੇਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਸਨਮਾਨ ਉਪਰੰਤ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਗੁਣਗਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਸਲ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ 'ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨਾ 'ਚ ਸਿਖਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਵਿੱਢਿਆ ਕੰਮ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੋਦਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਉਹ ਕੰਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਚੇਤਨ-ਅਵਚੇਤਨ ਤੇ ਹਾਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਕਾਵਿ ਤੁਕ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ—“ਖਸ ਖਸ ਜਿੰਨੀ ਕਦਰ ਨ ਮੇਰੀ, ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈਆਂ, ਮੈਂ ਗਲੀਆਂ ਦਾ ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ, ਚੁੱਕ ਗਲ ਲਾਇਆ ਸਾਈਆਂ।” ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਭਾਪਾ ਜੀ ਨੇ ਸਨਮਾਨ ਰਾਸ਼ੀ, ਪੰਨਵਾਦ ਸਹਿਤ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ ਨੇ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਮੁਜੱਸਮਾ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਕਾਇਦਾ ਚਾਰ ਜੁਥਾਨਾਂ ਵਿਚ ਛਪਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਿਤਾਬ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਛਪਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਨਵਯੁਗ ਛਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੁਸਤਕ ਮੇਲਿਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਹਰਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਵਯੁਗ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਦੀਆਂ ਛਾਪੀਆਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਛਪਵਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਇਨਾਮ ਸਨਮਾਨ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਪਿੱਛੇ ਇਕ-ਚੁਬਾਈ ਯੋਗਦਾਨ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਵਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਪੀਆਂ ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਨੂੰ ਫੈਲੇਸ਼ਿਪ ਵਾਸਤੇ ਭਾਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਤੇ ਮੁਬਾਰਕਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਦਾ ਮੱਚ ਸੰਚਾਲਨ ਪ੍ਰ. ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਠਲ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਪੰਨਵਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਿ. ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਬਜਾਜ ਨੇ ਕਹੇ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਡਾ. ਗੁਰਦਿਥਾਲ ਸਿੰਘ, ਡਾ. ਸੁਰਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਜਨਮੋਜਾ ਸਿੰਘ ਜੋਹਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੈਲੋ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਸਨਮਾਨ-ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਡਾ. ਭਗਵਾਨ ਜੋਸ਼, ਡਾ. ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ, ਡਾ. ਮਨਮੋਹਨ, ਡਾ. ਵਨੀਤਾ, ਸ੍ਰੀ ਐਸ. ਬਲਵੰਤ, ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਬਚਿਤ

ਕੌਰ, ਨਿਰੂਪਮਾ ਦੱਤ, ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਨ੍ਹਾ ਸਿੰਘ, ਸ੍ਰੀ ਹਮੇਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ, ਚਰਨਜੀਤ ਚੰਨ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ ਸ. ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵੀ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਨਾਲ ਰੂ-ਬ-ਰੂ

ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਸਮਾਰੋਹ

ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਲਿਖਾਰੀ ਸਭਾ ਬਰਨਾਲਾ (ਰਜਿ.) ਵਲੋਂ ਐਸ. ਡੀ. ਸੀਨੀਅਰ ਸੇਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ, ਬਰਨਾਲਾ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਾਇਰ ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਨਾਲ ਰੂ-ਬ-ਰੂ. ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਸਮਾਰੋਹ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਉਘੇ ਨਾਟਕਕਾਰ ਪ੍ਰੋ. ਅਜਮੇਰ ਸਿੰਘ ਐਲਬ ਨੇ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮਹਿਮਾਨ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਗਲਪਕਾਰ ਹਰਜੀਤ ਅਟਵਾਲ (ਇਗਲੈਂਡ) ਸਨ।

ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਦੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਿਆਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਠਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿੱਲ ਸਹਿਜ ਮਤੇ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਉਦੇਹਵਾਂ ਹੈ। ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕ (ਸਿਰਸਾ) ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਪੇਪਰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਬਿੱਕਰ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿੱਲ ਕਵਿਤਾਵਾਂ, ਗੀਤਾਂ ਵਿਚ ਵਿਰਸੇ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਪੁਣ ਗੀਤਕਾਰ ਅਤੇ ਗਜ਼ਲਗੋ ਹੈ। ਡਾ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਿਰਾਲਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੇਪਰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਗਿੱਲ ਮਾਅਰਕੇਬਾਜ਼ ਕਵੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਨਕਲਾਬ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਅੰਤਿ ਦਾ ਭਾਵੁਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਨਿਆਸਰੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕਵੀ ਹੈ।

ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਸਾਇਰੀ ਦੀ ਬਾਲ-ਵਰੇਸ ਤੋਂ ਢਲਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਜਲੌਅ ਤੱਕ ਦੇ ਸਫਰ ਦੀ ਦਾਸਤਾਨ ਸਰਲ ਲੋਕਿਨ ਕਲਾਤਮਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਨੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਵਾਦ ਰਚਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਰਲ ਤੇ ਲੋਕ-ਪੱਖੀ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਣਿਆ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਗਿੱਲ ਨੇ ਸਰਵ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਸ਼ਰਮਾ ਸੇਖਾ, ਡਾ. ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਤਿਲਕ, ਡਾ. ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਗਰਗ, ਬਿੱਕਰ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੂ, ਨਾਵਲਕਾਰ ਬਸੰਤ ਕੁਮਾਰ ਰਤਨ, ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਜਸਵੰਤ ਕਾਇਲ ਦੇ ਪੁਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਸਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਜਿੰਦਰ (ਸੰਪਾਦਕ 'ਸ਼ਬਦ') ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਲੇਖਕ ਹਰਜੀਤ ਅਟਵਾਲ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਵਲ 'ਵਨ ਵੇਅ' ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਸਰਦਾਰਨੀ ਹਰਿਨਾਭ ਕੌਰ ਰੁਪਾਲ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ' ਰੋਪੜ ਦੀ ਲੇਖਿਕਾ

ਲਿਖਾਰੀ ਸਭਾ ਬਰਨਾਲਾ ਵਲੋਂ ਸੂਬਾ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਰਦਿਆਂ ਖਬਿਓਂ ਹਰਜੀਤ ਅਟਵਾਲ, ਅਜਮੇਰ ਔਲਖ, ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ, ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀਂ ਆਦਿ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸ. ਅਜਮੇਰ ਸਿੰਘ ਔਲਖ, ਪ੍ਰੋ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀ, ਡਾ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਿਰਾਲਾ, ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਹਿਜਪਾਲ, ਹਰਜੀਤ ਅਟਵਾਲ, ਪ੍ਰੋ. ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਵੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਚਾਹਲ, ਸਰਬਜੀਤ ਔਲਖ, ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ, ਦੇਵਨੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀ, ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਚੌਹਾਨ, ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂਰ, ਪ੍ਰੋ. ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਠਲ, ਪਰਮਜੀਤ ਮਾਨ, ਰਜਿੰਦਰ ਸ਼ੇਕੀ, ਗੁਰਮੇਲ ਮੂਰਤੀਕਾਰ, ਸੁਰਜੀਤ ਦਿਹੜ, ਤਰਸੇਮ, ਜੋਗ ਸਿੰਘ ਫੱਟੜ, ਭੁਪਿੰਦਰ ਬੇਦੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਮਸਤਾਨਾ, ਜਸਵੀਰ ਸਿੱਧੂ, ਮਲਵਿੰਦਰ ਬਾਇਰ, ਅਨਿਲ ਸ਼ੇਰੀ, ਜਸਵੀਰ ਦੀਦਾਰਗੜ੍ਹ, ਗੁਰਚਰਨ ਬੰਦੋਵਾਲੀਆ ਆਦਿ ਨੇ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ ਲਾਇਬਰੇਰੀ, ਦੀਦਾਰਗੜ੍ਹ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰੋ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਅਣਖੀ, ਕਰਮ ਚੰਦ ਰਿਸ਼ੀ, ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਘਈ, ਪਵਨ ਪਰਿਦਾ, ਕੌਰ ਚੰਦ ਸ਼ਰਮਾ, ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਕਾਲੀ, ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਰੁਪਾਲ ਆਦਿ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ। ਮੰਚ ਸੰਚਾਲਨ ਸਭਾ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਪੱਤਰਕਾਰ

ਸ਼੍ਰੀ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜਗਤਾਰ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਰ ਜੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਸਲ ਨੇ ਪੰਨਵਾਦ ਦਾ ਮਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਸਭਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਲੋਂ ੫ ਹੋਰ ਪੰਥਕ ਕਵੀ ਸਨਮਾਨਿਤ

ਲੁਧਿਆਣਾ—ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਸਭਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਲੋਂ ਬੀਤੇ ਦਿਨੀਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੇਗਮਪੁਰਾ ਡੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨਾਨਕਸਰ (ਕਲੋਰਾਂ) ਵਿਖੇ ਇਕ ਮਹਾਨ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਰਵਸ੍ਰੀ ਮਾਸਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ (ਸਿਰਸਾ), ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤ (ਸਿਰਸਾ), ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੰਧਾ (ਕੈਥਲ), ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਤੁਲੀ (ਜਲੰਧਰ) ਅਤੇ ਪ੍ਰੋ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਾਲਤਾ (ਲੁਧਿਆਣਾ) ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਓਂ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਸਨਮਾਨ ਪੱਤਰ, ਨੋਟ-ਬੁੱਕ, ਕਲਮ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਨ-ਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨਮਾਨ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਜਗਰੂਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤਾ।

ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਉਪਰੋਕਤ ਕਵੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਰਵਸ੍ਰੀ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਦੀਵਾਨਾ (ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ), ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੰਗ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਾਜਨ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਸਮਸ਼ੇਰ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਹਰਦੇਵ

ਸਿੰਘ ਕਲਸੀ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਲੁਧਿਆਣਾ), ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਗੁੱਚਾ (ਰੋਪੜ), ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਨੌਹੀ (ਰੋਪੜ), ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਅਮਨ (ਰੋਪੜ), ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡੀ (ਪਟਿਆਲਾ) ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ (ਸੰਗਰੂਰ) ਨੇ ਭਾਗ ਲਿਆ। ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਸਭਾ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਡਾ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸੇਕ ਨੇ ਸਟੇਜ ਸਕੱਤਰੀ ਬਾਖੂਬ ਨਿਭਾਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਵੀ ਸਭਾ ਵਲੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ੬੧ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

—ਰਿਪੋਰਟਰ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੰਗ

ਸਿਰਜਣਾ ਕੇਂਦਰ ਕਪੂਰਥਲਾ (ਰਜਿ.)

ਦੀ ਸਲਾਨਾ ਚੋਣ

ਸਾਹਿਤਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੰਸਥਾ ਸਿਰਜਣਾ ਕੇਂਦਰ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੀ ਸਲਾਨਾ ਚੋਣ ਸੰਬੰਧੀ ਇਕੱਤਰਤਾ ੨੬ ਮਈ ੨੦੦੨ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਲਜ ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਹੋਈ। ਪਿਛਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਟੀਮ (ਪ੍ਰਧਾਨ ਡਾ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਭੰਡਾਲ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਜਨਾਬ ਕੇਵਲ ਇਮਤਿਆਜ਼) ਵਲੋਂ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤਨਦੇਹੀ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਕੌਲ ਦੀ ਸਮੂਹ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਲੋਂ ਭਰਪੂਰ ਸਲਾਘਾ ਕੀਤੀ। ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਹੁਰਾਂ ਵਲੋਂ ਬੀਤੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀਆਂ ਤੇ ਝਾਤ ਪਾਉਂਦੀ ਸਲਾਨਾ ਸੰਖੇਪ ਰਿਪੋਰਟ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ। ਹਾਜ਼ਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਘਾਟਾਂ ਅਤੇ ਢੇਰ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਸੰਵਿਧਾਨਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਲ ੨੦੦੨-੦੩ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਚੁਣੀ ਗਈ ਨਵੀਂ ਟੀਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰੋ. ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਔਜਲਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੂ, ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਭੰਡਾਲ, ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਹਰਵਿੰਦਰ ਭੰਡਾਲ, ਸਕੱਤਰ ਅਸ਼ਵਨੀ ਟਿੱਬਾ, ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੋ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਭੰਡਾਲ, ਕੇਵਰ ਇਮਤਿਆਜ਼, ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਘੁੰਮਣ, ਤਸਕੀਨ, ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਦਾਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਸਕੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਰੂਪ ਦਫ਼ਤਰਜੀ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਬੀਨੇਟ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੇਵਰ ਇਕਬਾਲ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਈ। ਇਕੱਤਰਤਾ ਵਿਚ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਫਤਹਿਪੁਰੀ, ਸੰਤੋਖ ਮੌਲੀ, ਜਸਵੰਤ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਕਿਰਨਜੀਤ ਬਸਰਾ, ਤੇਜਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਅਵਤਾਰ ਭੰਡਾਲ, ਡਾ. ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ, ਡਾ. ਸੈਲੇਸ਼ ਅਤੇ ਚਰਚਿਤ ਸ਼ਾਇਰ ਕੰਵਲਜੀਤ ਭੁੱਲਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਕਵੀ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸਿਰਜਦਿਆਂ ਹਾਜ਼ਰ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਕਲਾਮ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਮੂਹ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਅੰਤ ਵਿਚ

ਪ੍ਰੋ. ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਔਜਲਾ ਨੇ ਪੂਰੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ।

—ਕੇਵਰ ਇਕਬਾਲ

੧੦੮ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ

‘ਸੋਧੀ ਬਾਬਾ’ ਜੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ

ਪਿੰਡ ਭੋਹਰ ਮੁੰਡੀਆਂ (ਨੇੜੇ ਚਮਕੌਰ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੂਪਨਗਰ) ਵਿਖੇ ਬਾਬਾ ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੋ ਕ੍ਰੀਬ ੧੦੮ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸਨ, ੨ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ। ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸੋਧ ਰੱਖੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ‘ਸੋਧੀ ਬਾਬਾ’ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਆਪ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਪੜਾਅ ਵਿਚ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਂਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਤੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ।

ਸੋਧੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਮਿਤ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਲੋਂ ੯ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਭੋਹਰ ਮੁੰਡੀਆਂ ਵਿਖੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਪਿੰਡ ਭੋਹਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਸ. ਮੋਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਸ. ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪੰਚਕੂਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

—ਸੁਭਾ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ

ਸੰਤ ਜੰਗ ਸਿੰਘ ਲਖਨਊ ਨੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ

ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਮੇਲਾ ਕਰਵਾਇਆ

ਸ. ਜੰਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਖਨਊ ਗੋਪਲੇ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਵੈਸਾਖੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਵਿਖੇ ੧੩ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਦੋ ਸਧਾਰਨ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਪਵਾਏ। ਇਕ ਪਾਠ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਮੇਕੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਮਿਤ, ਇਕ ਪਾਠ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਦੇਵਿਕਾ ਜੀ ਨਮਿਤ ਪਵਾਇਆ। ਸੰਤ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਦਾਦੂ ਬਾਜਵੇ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵੈਸਾਖੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਆਈ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸ. ਜੰਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਲੰਗਰ ਛਕਾ ਕੇ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਧਰਮ ਕਾਰਜਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮਾਇਆ ਕੱਢੀ ਗਈ।

ਸਤਿਜੁਗ, ਵਰਿਆਮ, ਲੰਗਰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਕੰਡਮੀ ਸਭ ਲਈ ਢਾਈ ਢਾਈ ਸੇ ਰੁਪੈ ਮਾਇਆ ਕੱਢੀ।

—ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਲਖਨਊ

‘ਵਰਿਆਮ’ ਬਾਕਾਇਦਾ ਭੇਜਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸੁਕਰੀਆ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਜਗਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਵਰਿਆਮ ਸੰਪੂ ਤੇ ਨਿੰਦਰ ਘੁੰਗਿਆਣਵੀ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਪਰੇਲ ਅੱਕ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲੱਤ ਦੀ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਗੱਸਿ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਮੀਦ ਹੈ ਹੁਣ ਤੇਦਰੁਸਤ ਹੋਵੋਗੇ।

ਮੈਂ ਵੀ ਗੁਰਦਾ ਫੋਲ੍ਹ ਦੇ ਦੀਰਗ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਗੁਰਦਾ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਰੋਗਤਾ ਮੁੜ ਪਰਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਵਾਂ ਪਤਾ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਜੀ।

ਡਾ. ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਕੇਸਰ

1396 ਪੁਸ਼ਪਕ, ਸੈਕਟਰ 49-ਬੀ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ-47

-0-

ਤੁਸੀਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਲਈ ‘ਵਰਿਆਮ’ ਬਾਕਾਇਦਗੀ ਨਾਲ ਭੇਜਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਲਈ ਹਾਰਦਿਕ ਧੰਨਵਾਦ।

ਜਿਥੇ ਪਰਚੇ ਦੀ ਦਿਖ ਦਿਲਖਿਚਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਥੇ ਸਮਗਰੀ ਪੱਖੀ ਵੀ ਇਹ ਮੂਹਰਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੂਨ ਦੇ ਅੱਕ ਵਿੱਚ ਛਪਦਿਆਂ ਛਪਦਿਆਂ ਹੀ ‘ਕਵੀ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ’ ਵਾਲਾ ਫੀਚਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ। ‘ਅਹੀਆਪੁਰ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ’ ਬਾਰੇ ਆਲੋਚਨਾਤਮ ਲੇਖ ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਦਾਸ ਸਹਿਰਾਈ ਬਾਰੇ ਨਿੰਦਰ ਘੁੰਗਿਆਣਵੀ ਦਾ ਰੇਖਾ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਸੰਦ ਆਏ। ਸਾਹਿਤਕ ਖਬਰਨਾਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਵੀ ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ। ਮੁਬਾਰਕਬਾਦ ਕਬੂਲ ਕਰੋ।

ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਬਜਾਜ

ਪ੍ਰਿੰ. (ਰਿਟਾ.) ਰੈਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ

ਪੰਜਾਬੀ ਭਵਨ ਲੁਧਿਆਣਾ

-0-

‘ਮੈਂ ਸੋ ਸਾਲ ਜੀਵਾਂਗਾ’ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕਵੀ ਅੱਜ ਚੱਲ ਵਸਿਆ। ਪੜ ਕੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡਾ ਧੱਕਾ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਫੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਸਾਂ ਸਿਹਤ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ‘ਸੁਰਜੀਤ ਮੈਂ ਸੋ ਸਾਲ ਜੀਣਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਫਿਕਰ ਨਾਂ ਕਰ ਮੈਂ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹਾਂ।’

ਇਤਨੇ ਹੋਸਲੇ ਤੇ ਗੁਰਦੇ ਵਾਲਾ ਇਨਸਾਨ ਅਜ ਸਾਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਗਿਆ ਕਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੁਖ ਸਾਂਝਾ ਕਰੀਏ? ਮੈਂ ਬੇਕਾਰ ਸਾਂ, ਇਕ ਵਾਰ ‘ਨਵਾਂ ਜਮਾਨਾ’ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ-ਅਵਾਮੀ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿਖੇ ਗਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਸਲਾ ਦਿੱਤਾ “ਸੁਰਜੀਤ ਕਿਉਂ ਫਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਕਲ ਤੋਂ ਇਥੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਪਰੂਫ ਗੈਡਰ ਦੇ ਤੋਕ ਤੇ ਆ ਜਾ” ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਨਾ ਲੱਗਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਤ ਅਖਬਾਰ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਮੈਂ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਖੋਜੀ ਬਣ ਕੇ ਅਗਾਂਹ ਵਧਣਾ ਚਾਹਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਹਰ ਵਕਤ, ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਸਲਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਇਨਸਾਨ ਆਪ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਹੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਾਸ ਆਪ ਹੀ ‘ਦਾਅਵਾ’ ਜਾਂ ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ’ ਨਾਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਸ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਢੇਰ ਹੋਣ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਸਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰਥਕ ਸੋਚ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਆਪਣੀ ਮਸਾਲ ਆਪ ਹੈ। ਉਹ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਸਹੀ ਤਸਵੀਰ ਸਨ ਪੱਕੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਹੋਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਰਲ ਮਾਰਕਸ ਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਜੀਵਨ ਸਬੰਧੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਅਧਿਅਨ ਜਰਾ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ, ਆਰਥਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ (ਜਦੋਂਜਹਿਦ) ਲਹਿਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਤੱਸਬੀ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦਾ ਪਿਤ ਵੀ ਸੋੜਾ ਰਿਹਾ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਾਰਲ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਰਿਦਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਸਤੀਵਾਦ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਾਏ ਪੂਰਣਿਆ ਉਪਰ ਹੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਬਾਰੇ ਕਾਰਲ ਮਾਰਕਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ੧੯੫੭ ਦੇ ਗਦਰ ਨਾਲ ਨੋਬੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤੀ ਰਾਜ, ਨਾਮਿਲਵਰਤਣ, ਅਸਿਹਯੋਗ ਅੰਦੋਲਨ ਇਹ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਸ਼ੁਰੂ

ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੀ ਲੁੱਟ, ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰ ਆਦਿ ਲਈ ਆਵਾਜ਼ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਬੁਲੰਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੁਝੀਆਂ ਮਾਰਨ, ਵਿਧਵਾ ਵਿਵਾਹ, ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਸਮਾਜਕ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰ, ਨਹਿਰ ਪਾਲਸੀ ਆਦਿ ਭਾਰਤੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਏ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਪਿਛੇ ਸੋਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਰਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਸਨ। ਸੋ ਕਵੀ ਜੀ ਇਕ ਪੱਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖ-ਗੁਰਮੁਖ-ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਸਨ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਮਲੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਮਲੀ ਜੀਵਨ ਤੇ ਹੀ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਲੰਬਾ ਜੀਵਨ ਜੀਓ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿਤਰ ਚਰਨਾਂ 'ਚ ਅਰਜ਼ੋਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਸਹਿਨ ਲਈ ਬਲ ਬਖਸ਼ਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਉੱਚਾ ਸੁੱਚਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੀ ਜਾਚ ਦਸਣ ਜੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਵਿਤਰ ਚਰਨਾਂ 'ਚ ਨਿਵਾਸ ਬਖਸ਼ਣ ਜੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਬਖਸ਼ਣ ਜੀ।

—ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀਤ, ਲੰਡਨ

-0-

ਵਰਿਆਮ ਦਾ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਦਾ ਅੰਕ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਰਦਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ 'ਸਿਰਜਣਾ ਕੇਂਦਰ ਕਪੂਰਥਲਾ' ਵਲੋਂ ੨੮ ਅਪ੍ਰੈਲ ੨੦੦੨ ਨੂੰ 'ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਕਾਸ ਸਨਮਾਨ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਵਧਾਈ ਕਬੂਲ ਕਰਨੀ। ਇਕ ਅੰਕ ਵਿਚ ਛਪਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ ਦਾ ਗੀਤ ਵਧੀਆ ਲਗਿਆ।

ਇਕ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੫ ਮਈ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੇ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਮਾਲ ਦੀ ਫੁਰਤੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਵੀ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਆਰਟੀਕਲ ਲਿਖ ਕੇ ਵਰਿਆਮ ਦੇ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਦੇ ਅੰਕ ਵਿਚ ਛਪਵਾ ਵੀ ਦਿੱਤੇ। ਇਹੀ ਨਹੀਂ ੨੬ ਮਈ ੨੦੦੨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਾਰੀਆਂ ਪੰਜਾਬੀ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਵੀ ਜੀ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਜਾਣ ਦੀ ਖਬਰ ਛਪਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਭੋਗ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਭੋਗ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੨ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਰੇ

ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਭੋਗ ਦੀ ਖਬਰ ਅਤੇ ਸਣੇ ਤਸਵੀਰ ਕਵੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਆਰਟੀਕਲ ਵੀ ਛਪਵਾ ਦਿੱਤੇ।

ਆਪ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੀ ਵਰਿਆਮ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਵਕਤ 'ਤੇ ਛਪੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਅਤੇ ਲੇਖਾਂ ਸਮੇਤ ਪਾਠਕਾਂ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਆਖਣਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਨਿਗੂਣਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਅਰਦਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਦਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਲ ਬਖਸ਼ਦੇ ਰਹਿਣ।

ਸੁਭ ਇਛਾਵਾਂ ਸਹਿਤ,

ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਖਰਲ, ਰੋਪੜ

-0-

ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਪਿਆਰ ਸਹਿਤ ਭੇਜਿਆ 'ਵਰਿਆਮ' ਦਾ ਜੂਨ ੨੦੦੨ ਵਾਲਾ ਅੰਕ ਮਿਲਿਆ, ਧੰਨਵਾਦ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਵੀ ਹੁਰਾਂ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਬਾਬਤ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਮਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ। ਸਿਰਜਣਾ ਕੇਂਦਰ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ।

ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਪਾਦਕੀ, ਪਿੰ. ਬੇਅੰਤ ਕੌਰ ਹੁਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਚ ਅੰਕਿਤ ਇਕੱਲੀ-ਇਕੱਲੀ ਤੁਕ ਦੀ ਬਾਪੂਬੀ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ ਕੀਤੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਣੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਵਿ ਮਹਿਫਿਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਦਿਆਂ ਕੁੱਜੇ 'ਚ ਸੁਰਿੰਦਰ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਇਉਂ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਕੀਲ ਸਕਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਹਰ ਪਰਚੇ ਦਾ ਨਸ਼ੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਨਾਲ ਲਬਰੇਜ਼ ਪਰਚੇ ਦੀ ਲਮਹੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੁਸਲ ਸੰਪਾਦਨਾ, ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਬਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣੀ, ਕੋਈ ਤੁਹਾਥੋਂ ਹੀ ਸਿੱਖਿ ਹਜ਼ੂਰ। ਵਰਿਆਮ ਦੀ ਲਮਹੇ ਉਮਰ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ 'ਚ ਜੁੜੇ ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਇਕ ਖਾਕਸਾਰ ਮੈਂ ਵੀ।

—ਕੇਵਰ ਇਕਬਾਲ

ਇਕਬਾਲ ਫੈਸੀ ਸਟੋਰ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਜਾਰ, ਕਪੂਰਥਲਾ

-0-

ਅਪ੍ਰੈਲ-ਮਈ ਦੇ ਦੋਵੇਂ 'ਵਰਿਆਮ' ਮੈਨੂੰ ਇਕਠਿਆਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਮਿਲਿਆ। ਕਾਰਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਰਿਆਮ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮਿਲਿਆ ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤਵੇ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ ਪੁਜ ਐਨਾ ਮਸਰੂਫ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਂ। ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਨੇਪਰੇ ਚਾੜਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ

ਛੁੱਘਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸਾਂ, ਜੋ ਅਵਸ਼ਕ ਵੀ ਸੀ।

ਅਪੈਲ ਦੇ 'ਸੋਪਾਦਕੀ ਦੀ ਥਾਂ' ਵਾਲੇ ਪੰਨੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਲੱਤ ਪੀੜ ਨੇ ਬੜੇ ਹੀ ਪੀੜਤ ਕੀਤਾ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਸਹੇੜਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਨ-ਗਲਤ ਕੰਮ ਗਲਤ ਖੁਰਾਕ ਤੇ ਗਲਤ ਸੋਚਾਂ ਮਸਤਾਨੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਖੁੱਧੀ ਦੀ ਅਯੋਗ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਜਰ ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਮਾਨਸਕ ਖੁਰਾਕ। ਡਾਕਟਰ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਅਵਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਰੋਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਪ ਨਿਕਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਵਰਤਮਾਨ 'ਤਣਾਓ ਯੁਗ' ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਸਦਾ ਮਾਨਸਕ ਤਣਾਓ ਹੈ।

ਲਾਡੋਵਾਲੀ ਰੋਡ, ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਵਾਤਾਵਰਣ ਮਲੀਨਤਾ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਪੀੜ ਦੇ ਹੀ ਅਸਾਰ ਨਜ਼ਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਉਸਤਾਦ ਮਿਲਖੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਈਕਲ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਗਾਉਂਦਾ ਵੀ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਤਰ ਜਰੂਰ ਮਲਾ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ-ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਜਿਹੀ ਬੁਧੀ ਬਖਸ਼ੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਲਵਾਨ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਚੁਕੋਨਾ ਰਹਾਂ। ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।

ਮਾਧੋਪੁਰੀ ਦੇ ਲੇਖ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਹੋਲੇ ਤੇ ਪੁਜ ਸਕੋ ਹੋ ਭਾਵੇਂ ਲੇਟ, ਆਸ ਹੈ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੋਵੋਗੇ।

ਜਿਸ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਰਿਵਾਰ ਚਿਤਵਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਸੰਜਣਾਂ, ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਲਈ, ਸਿਹਤ ਵਲ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਫੇਰ।

ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ

ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਤਰਸ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ

-0-

ਆਦਰਯੋਗ ਵਰਿਆਮ ਜੀਓ,

ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ। ਜੂਨ ਵਾਲੇ ਵਰਿਆਮ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਵੀ ਜੀਆਂ ਤੇ ਪਈ ਤੇ ਸਾਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਜਰ

ਗਿਆ। ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਹੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਿਆ।

ਢੋਲਕ ਵਜਦੀ ਗਈ ਤੋਂ ਬਾਦ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਵਿਕਾਸ, ਅਹੀਆਪੁਰ ਵਾਲੀ ਪੋਥੀ, ਨਾਮਧਾਰੀ ਜੜਾਂ ਪਕਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਹਦੇ ਠੋਸੀ ਹੋ ਨਿਬੜਦੇ ਹਨ। "ਧਰਮ ਹੋਤ ਸਾਕਾ ਜਿਨ ਕੀਆ।" ਐਤਕਾਂ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰੇ ਸਿਰਕੱਢ ਲੇਖਕ ਇਕੱਤਰ ਕਰ ਲਏ ਹਨ। ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿਰਫ ਕਵੀ ਜੀਆ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਇਕ ਗੋਇਬ ਪਾ ਗਿਆ। ਜੇ ਭਾਵੇਂ ਤਰਲੋਕ ਮਨਸੂਰ ਨੇ "ਬੱਸ, ਕਲਮ ਦਾ ਕਮਾਲ ਹੈ।" ਨਾਲ ਭਾਰਤੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਚੰਗੀ ਚਪੇੜ ਮਾਰੀ ਹੈ।

ਗੰਜੇ ਬਾਬਾ! ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਨੇ ਠੀਕ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ। ਛੂਹ ਲਿਆ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਚੁੱਕਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਰਦਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠੀ ਯਾਦ।

ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਭਮਰਾ ਜੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੈ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਜਲਦ ਵਤਨ ਫੇਰੀ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਭੀ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਕਵੀ ਜੀਆਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਇਕ ਵੇਰ ਝਟਕਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸੇ ਪੁਲ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸ ਪੁੱਜੇ ਹਾਂ।

ਜਲਦੀ ਵਿਚ ਹੀ ਇਹ ਕੁਝ ਆਖ ਸਕਿਆ। ਅਜੇ ਭੀ ਮੇਰਾ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਹੀ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਜਲਦ ਵਿਹਲਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

—ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ

ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤਰਸ

-0-

ਇਹ ਮਈ ਅੰਕ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਮਮਈ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣ ਹੋਲਾ ਕਰਾਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦੀ ਮਸਤੀ ਜੁਆਨੀ ਮੱਤੀ ਫੋਟੋ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਧੁੰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ, ਢੋਲਕ ਵਜਦੀ ਰਹੀ, ਵਰਿਆਮ, ਵੀਰੋ! ਤੇਰੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਪਰਵਾਜ਼, ਸੰਧੂ ਨੇ ਪੁਸਤਕ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖੀ ਜੀ ਕਰ ਆਇਓ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇ ਕੁ ਸਭੇ ਲਿਖਾਂ, ਤੇ ਸਵਰਨ ਵਿਰਕ, ਸ਼ੁਕਰ ਏ, ਲਗਦੇ ਘਰ ਬਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲਣ ਲਗ ਪਿਐ, ਫਿਰਿਆਂ ਤੇ ਬੋਲਿਆਂ ਨਹੀਂ, ਲਿਖਿਆਂ ਪਿੱਛੇ ਯਾਦਾਂ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਏ, ਕੁਦਰਤ ਸ਼ਬਦ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਏ। ਕੁਦਰਤ ਹਰ ਵੇਲੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਰਚਨਾ ਕਰਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ, ਜੇ ਕਿਤੇ ਹਵਾ ਦਾ ਦਬਾ ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਘਟੇ, ਕੁਦਰਤ ਇਸ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਵਾਸਤੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਨੱਠ ਪੈਂਦੀ ਏ।

ਬਹੁਤਾ ਦੂਰ ਕੀ ਜਾਣਾ ਏ, ਜਗਦੀਸ਼ ਵਰਿਆਮ ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਫਿਰਦਾ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਏ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰੀ ਹੱਲੇ ਤੇ ਇਕ ਨਵੇਂ ਕਾਰਨ ਜਿਦ੍ਹੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਸੁਚੇਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸਾਂ ਖਰਾਬੀ ਸੋਹਤ ਕਰਕੇ ਨਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਹੋਲਾ ਰਿਪੋਰਟ 'ਮਾਧੋਪੁਰੀ' ਨੇ ਅੱਖੀ ਵੇਖ ਕੇ ਲਿਖੀ, ਇਹ 'ਮਾਧੋਪੁਰੀ' ਵੀ ਬੜਾ ਕਰਤਾਰੀ ਨਾਂ ਏ ਬੜਾ ਸੁਲੱਖਣਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਦੇ ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਆਈ ਰਾਂਗਲੀ ਪੀਹੜੀ, ਜਿਦ੍ਹੇ ਚਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਗੱਲ ਪਾਵੇ ਤੇ ਮਾਤਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰੰਗੀਨ ਪਿਤੀਆਂ, ਬਲਬੀਰ ਜਾਂ ਬਲਦੇਵ (ਗੱਲ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਜਾਪਦੀ ਏ, ਇਕ ਦੀ ਲਿਖੀ ਮਾਧੋਪੁਰੀ 'ਦਿੱਲੀ ਇਕ ਵਿਰਾਸਤ', ਇਕ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਲਾ ਮੋਲਾ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੇ ਇਜੇ ਈ ਇਕ ਨਵੀਂ ਪੁਸਤਕ ਜ਼ਰੂਰ ਪਜ਼ੀਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਚੇਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਚਰਾ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਿਖੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਵਧਾ ਰਹੀਆਂ ਨੇ। ਦੋ ਸਿਖਰਲੇ ਸੰਧੂਆਂ ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵੇਗੋ ਤੇ ਇਹੋ ਹੋਲਾ ਰਿਪੋਰਟ।

ਵਰਿਆਮ, ਵੀਰੋ! ਮੈਂ ਰਾਹਾਂ ਤੋਂ ਅਸਲੋਂ 'ਅਣਜਾਣ' ਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਮ ਜਾਤ ਕਿਸਾਨ, ਆਂ, ਅਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪੋਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਊਆਂ ਦੀ ਗੁਹਰ, ਚਿੜੀਆਂ ਦੀ ਚਹਿਚਹਾਟ, ਮੇਰਾਂ ਦੀ ਉਆਂ ਉਆਂ ਕੋਇਲਾਂ ਦੀ ਕਿਆਉ ਕਿਆਉ ਸੁਣਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੀ : ਬਾਪੂ ਜੀ! ਏਹ ਕੀ ਪਏ ਗੱਦੇ ਨੇ, ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਇਕ ਦਮ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਪਿਛੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਸਾਡੇ ਵਡਾਬੁਆਂ ਨੇ ਸੱਤ ਸੁਰਾਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਚਰਿਦ ਪਰਿਦ ਤੋਂ ਹੀ ਲਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ।

ਖੇਚਲ ਕਰਕੇ ਰਾਗ ਦੀ ਮੂਲ ਉਤਪਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਲੇਖ ਜੋ ਸਰਲ ਵੀ ਹੋਣ 'ਵਰਿਆਮ' ਦੀ ਜੀਨਤ ਵਧਾਏ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ਼ਾਇਤ ਕਰੋ।

੨੦.੬.੦੨

ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਕਿਸਾਨ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼,

-0-

ਭੁੱਲਰ ਦਾ ਖਤ ਨਿੰਦਰ ਦੇ ਨਾਂ

ਪਿਆਰੇ ਨਿੰਦਰ,

'ਮਿਊਜ਼ਿਕ ਟਾਈਮਜ਼' ਅਪਰੈਲ ੦੨ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾ 'ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਤਾਂ' ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਪੱਖੋਂ ਠੀਕ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸੇ ਅੱਕ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਸ਼ਾਹਕੋਟੀ ਬਾਰੇ ਤੇਰੇ ਲੇਖ ਦੀ ਅਤੇ 'ਵਰਿਆਮ' ਜੂਨ ੦੨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰਾਈ ਬਾਰੇ ਤੇਰੇ ਲੇਖ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੇਰੇ ਦੋਵੇਂ ਲੇਖ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੂਰਨ ਸ਼ਾਹਕੋਟੀ ਦਾ ਕਲਾ ਦੀ ਕੀਲ

ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਇਸ ਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਉੱਠਕੇ ਕਿਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪੁੱਜ ਜਾਣਾ ਖੂਬ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਹਿਰਾਈ ਦਾ ਫੱਕੜਪੁਟਾ ਪੂਰੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਉਭਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਸਦਿਆਂ ਵੱਖੀਆਂ ਦੁੱਖਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕਲਾ ਸੀ ਤੇ ਕਮਲਿਆ ਵਾਂਗ ਹੱਸਦਾ ਰਿਹਾ।

ਤੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਹੀ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ (ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਮੂਰਖ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ)। ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਵੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੁਭ-ਚਿੰਤਕ ਵੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਪਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਦੇਖ ਨਿੰਦਰ, ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ। ਤੈਨੂੰ ਢੁੱਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਚੁਣਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਧੂ ਫਿਕਰ ਨਾ ਪਾਉਣ ਦੀ, ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਧੁਰੀ ਨੂੰ, ਰੂਹ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਣ ਦੀ ਜਾਚ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਵਾਰਤਿਕ ਅਤੇ ਰੇਖਾ-ਚਿਤਰ ਲਿਖਣ ਪ੍ਰਤੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਕ ਵਜੋਂ ਭਵਿੱਖ ਉਜਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਚਿੰਤਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਬਹੁਤ ਭੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੋਰ ਵੀ ਭੜੀ। ਸਿਵ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੇ ਹੀ ਖਾਧਾ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਉਖੜ ਨਾ ਜਾਣ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਡਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਸੋਗਤ ਮਾੜੀ ਹੈ, ਇਹ ਗਵਾਈਆਂ ਜਿਹਿਆਂ ਨਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ, ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ-ਟਾਵੇਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਛੇ, ਕਲਾ-ਵਿਰਵੇ, ਸਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਕੋਰੇ ਅਤੇ ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਤੂੰ ਨੀਵਾਂ ਨਾ ਉੱਤਰ ਆਵੇਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲਗ ਪਏਂ ਜੋ ਇਸਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ। ਭਾਵ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਵੇ।

ਪੁੱਤਰਾ, ਆਪਣਾ ਇਕ ਮਿਆਰ ਰੱਖੀ। ਹੋਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਈ। ਨੀਵਾਂ ਨਾ ਉੱਤਰੋ। ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਛਾਣੀ।

ਜੇ ਕਦੇ ਪੈਰ ਡੋਲਦੇ ਲੱਗਣ, ਮੇਰੀ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਲਵੀ।

ਤੇਰਾ ਦਿਲੋਂ ਹਿਤੈਸ਼ੀ

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ

N.D. 50, Peetam Pura

New Delhi

ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ
ਸਿਤਾਰ ਅਤੇ ਤਾਨਪੁਰਾ ਦੇ ਮਾਹਰ

ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨਜ਼
ਫਗਵਾੜਾ ਗੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਫੋਨ : 844166

ਵਰਿਆਮ ਲਈ ਸੁਭ ਇਛਾਵਾਂ :

ਸ. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

ਡਾਲਟਨਗੰਜ (ਬਿਹਾਰ)

Namdhari Brothers

Dalton Ganj (Bihar)

Prop. S. Ajit Singh Namdhari

ਫੈਂਸੀ ਬਿਲਡਿੰਗ ਮੈਟੀਰੀਅਲ, ਤਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਹਾਰਡਵੇਅਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ,
ਖਿੜਕੀਆਂ, ਰੇਬਨਦਾਨ ਅਤੇ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਵਧੀਆ
ਇਮਾਰਤੀ ਸਮਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ

ਹਰਭਜਨ ਵੁੱਡ ਵਰਕਸ

ਇਕਹਿਰੀ ਪੁਲੀ ਜਲੰਧਰ - ੧੪੪੦੦੪

ਫੋਨ : ੨੩੮੭੮੪

ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਚੁਗਾਠਾਂ ਜੋੜੀ ਪੱਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ
ਦਰਬਨ ਦਿਓ

ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸਨਜ਼

ਨਿਊ ਟਿਬਰ ਮਾਰਕੀਟ
ਇਕਹਿਰੀ ਪੁਲੀ, ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ
ਫੋਨ ਨੰ. ੨੩੨੯੯੦

JANTA
HYDRAULIC PRESSES

JANTA ENGG. WORKS
P.O. BODHAN NAGAR
RAJENDRA NAGAR
INDUSTRIAL AREA,
CHAZASABAD-110 007 (U.P.)
PHONE: 051-83458
TELEX: 5413951
8-44574

SPECIAL OF:
HYDRAULIC PRESSES FOR THE USE OF
• RUBBER MOLDING
• CONVEYOR & TRANSMISSION BELTING
• PLYWOOD HOT PRESSER
• DEEP DRAWING
• CLUTCH FACINGS & BRAKE LINING

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ
SAGGU
IRON INDUSTRIES
ਸੱਗੂ ਆਇਰਨ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼

Sugar Mill Spares, Paper & Boards Mill
Spares, Textile Mill Spares, Distillery
Spares & Solvent Plant Spares All Type of
Gear & Chain Sprockets & Industrial Chain
Partner : S. Purn Singh Saggu
S. Narinder Singh Saggu
Old Railway Road, Jalandhar Ph. : 458795, 459056

ੴ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ
ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਫੰਨ-ਸੁਫੰਨੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨਾਂ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ
ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਪੱਕੇ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੇ

ਫਰਸ਼ੀ ਦਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਲੀਚੇ

ਨਿਰਮਾਤਾ :

ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੇਲਜ਼

੧੦੨੪੦/੫੪ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਰੋਡ, ਆਜ਼ਾਦ ਮਾਰਕੀਟ, ਦਿੱਲੀ—੧੧੦੦੦੬

Furshi Durries & Carpets

in Bright & Fast Colours

Manufacturers :

Namdhari Sales

10240/54, Library Road, Azad Market, Delhi-11006

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

61040
Code: 01824

**For Fitting Diesel Engines in Foreign
&
INDIAN CAR BODIES**

*Specialists in :***Mercedes Benz Car Repairing****AMARJIT MOTOR GARAGE**

G.T. Road, Opp. Jalandhar Octroi Post,
PHAGWARA

ਵਾਰਆਮ ਜੁਲਾਈ ੨੦੦੨

੫੫

Oster®

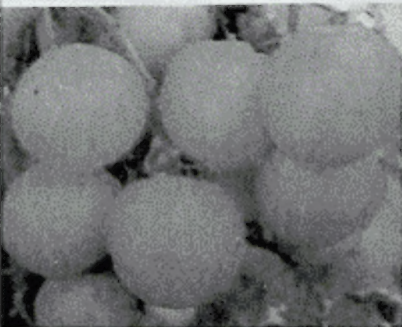
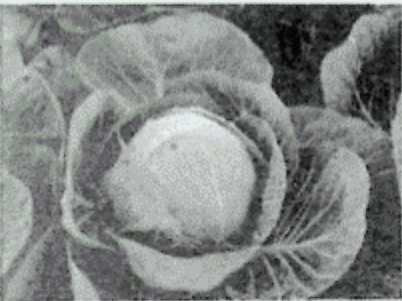
CARDIGANS + PULLOVERS

**THE SPIRIT OF HIGH FASHION
CAPTURED BEAUTIFULLY BY
OSTER.**

**A WINTERWEAR SPECIALLY
DESIGNED AND CRAFTED BY
THE FINEST NATURAL FIBRES.
TO GIVE YOU PLEASURE
AND SMARTNESS.**

LUDHIANA (INDIA)
PHONES : 494123, 494841, 494851 FAX : 91 - 161 - 494131
DELHI - TEL/FAX : 2451301

NAMDHARI SEEDS

ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦਾ ਸਾਥ

“ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੀਡਜ਼”

ਦੇ ਉੱਤਮ ਹਾਈਬਰੀਡ ਬੀਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਰਤੋ

ਟਮਾਟਰ	: N.S. 815, ਉਤਸਵ ਅਤੇ ਅਮੋਘ
ਫੁੱਲ ਗੋਭੀ	: N.S. 60, N.S. 84 ਅਤੇ N.S. 90
ਭਿੰਡੀ	: ਅਰਕਾ ਅਨਾਮਿਕਾ
ਤਰਬੂਜ਼	: N.S. 295 (ਸਮਰ ਸਵੀਟ) N.S. 246
ਖਰਬੂਜਾ	: N.S. 7455 ਅਤੇ ਅਭਿਜੀਤ
ਲੌਂਕੀ (ਘੀਆ)	: ਕਾਵੇਰੀ
ਤੋਰਈ	: ਸੰਜੀਵਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ

ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ :

ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੀਡਜ਼ ਪ੍ਰਾ. ਲਿ.

Head Office :

Namdhari Seeds Pvt. Ltd.
Bidadi, Bangalore (India)

Tel. : 080-72 82 653
72 82 654

City Office : 080-8602167

Fax : 080-8602168

ਰੀਜਨਲ ਆਫਿਸ :

ਪਿੰਡ ਰਾਈਆਂ, ਕੁਹਾੜਾ-ਮਾਛੀਵਾੜਾ ਰੋਡ,
ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ।

ਫੋਨ : 0161-834036, 834420

ਮੋਬਾਈਲ : 98141-33109

ਐਡੀਟਰ, ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਪਬਲਿਸ਼ਰ ਤੇ ਮਾਲਕ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਲਾਡੋਵਾਲੀ ਰੋਡ ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

ਫੋਨ- 222543, ਨਿਵਾਸ 456289